

TREBALL DE RECERCA

Models de finançament de les televisions públiques a Europa

PROPOSTA D'UN MODEL DE FINANÇAMENT PER GARANTIR
UNA TELEVISIÓ PÚBLICA DE QUALITAT

ALUMNE: **Raimon Clotet Caballé**
TUTOR: **Miquel Navas Olalla**
CURS: **2n de Batxillerat 2016-17**

Sumari

Agraïments

0. Introducció	1
----------------------	---

Objectiu	2
----------------	---

Metodologia	2
-------------------	---

Marc teòric

1. La televisió: definició i breu història	3
--	---

1.1 Models de televisió, segons la titularitat	5
--	---

2. La televisió privada: definició i finançament	6
--	---

2.1 Televisió privada amb mínims de servei públic	7
---	---

3. La televisió pública: definició del servei públic	8
--	---

3.1 Definició ideal de televisió pública: els principis del servei públic	9
---	---

3.2 Fonts d'informació que recullen els principis de la televisió pública	
---	--

a Europa	12
----------------	----

3.2.1 Altres fonts d'informació	20
---------------------------------------	----

3.3 La qualitat de la televisió pública: els indicadors de qualitat	22
---	----

3.4 Importància de la televisió pública de qualitat	26
---	----

4. Motius que dificulten la qualitat d'una televisió pública	28
--	----

4.1 Males praxis a la televisió pública	36
---	----

4.2 Detractors de la televisió pública	37
--	----

4.3 Mecanismes per garantir la qualitat de la televisió pública	38
---	----

5. El finançament de la televisió pública	39
---	----

5.1 Importància del finançament a la televisió pública	40
--	----

5.2 Fonts de finançament de les televisions públiques	42
---	----

5.2.1 Cànon	43
5.2.2 Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics)....	44
5.2.3 Ingressos publicitaris (la publicitat)	45
5.2.4 Venda de programes	48
5.2.5 Altres	48
5.3 Models de finançament de la televisió pública al món	50
6. Models de finançament de les televisions públiques a Europa: La Unió Europea de Radiodifusió	52
6.1 Model alemany	55
6.2 Model anglès	57
6.3 Model francès	59
6.4 Model italià	61
6.5 Model espanyol	63
6.6 Model català	67
<u>Marc pràctic</u>	
7. Proposta de model de finançament per garantir una televisió pública de qualitat	69
7.1 Qüestionari sobre televisió pública i finançament dels mitjans de comunicació públics.....	71
7.2 Altra informació	73
7.3 Anàlisi de les respostes dels subjectes de l'estudi	74
8. Conclusions del treball	80
9. Valoració personal	83

Annex 1. Llistat de persones seleccionades per contestar el qüestionari.

Annex 2. Respostes al qüestionari.

Annex 3. Opinions de destacats comunicadors catalans sobre la televisió pública, recollides dels mitjans de comunicació.

Annex 4. Posicionament dels grups polítics espanyols sobre el finançament de la televisió pública.

Agraïments

Agraeixo a les següents persones el temps dedicat, les reflexions i les opinions expertes, sense les quals no s'hagués pogut dur a terme el treball:

Jordi Xifra Triadú

José Manuel Pérez Tornero

Carles Pont Sorribes

Víctor Manuel Amela Bonilla

Joan Botella Corral

Dolors Comas D'Argemir i Cendra

Santiago Ramentol i Massana

Aida Martori Muntsant

Roger Loppacher Creheut

Sue Aran Ramspott

Joan Ferrés Prats

Miquel Tresserras Majó

Miquel Spà Moragas

Ricardo Carniel Bugs

Josep Maria Carbonell Abelló

Andrès Hispano

Carme Figueras i Siñol

Salvador Alsius Clavera

Francesc Canosa Farran

Joan Manuel Tresseras i Gaju

Enric Ordeix Rigo

Andrea Levy Soler

Teresa Carreras Riera

Cristina Feixes

Jordi Roigé Solé

David Pérez Ibáñez

Al Miquel Navas Olalla, tutor del treball.

Introducció

Ara fa uns mesos em vaig adonar que TV3, canal de la televisió pública de Catalunya, emet anuncis i en canvi TV1, canal de la televisió pública d'Espanya, no. Quan recordava però que anteriorment TV1 interrompia les seves pel·lícules constantment amb talls publicitaris, és a dir emetia publicitat, va créixer el meu interès per saber què passava. Com és que TV1 feia anuncis? Com és que ara ja no en fa? Com és que TV3 sí? Volia respondre totes aquestes preguntes. Així que vaig començar una investigació a fons per entendre-ho.

Aquestes qüestions, tan senzilles, m'han conduït a fer el treball de recerca sobre els models de finançament de les televisions públiques europees. La veritat és que aquelles preguntes m'han fet descobrir tot un món sobre la televisió, la política o l'economia (entre altres àmbits del meu interès de suficient recorregut per a anar investigant i aprenent cada dia alguna cosa nova sobre les televisions públiques, les seves vies de finançament, el seu funcionament...).

Aquest treball recull tota la informació bàsica necessària per entendre els models de finançament de la televisió pública a Europa. A més, em plantejo altres preguntes, més complexes i més interessants que les primeres que em plantejava, com ara: "Està preparada la societat catalana per acceptar el cànon com a sistema de finançament de la CCMA?" o resoldre un problema evident amb la intenció de proposar un model de finançament que garanteixi la qualitat a una televisió pública. Aquests altres plantejaments m'han servit per anar orientant els capítols cap a temes d'interès per a mi, fet que m'ha ajudat a mantenir la motivació amb la qual començava el treball.

En definitiva, aquest treball de recerca, és un treball panoràmic que defineix, classifica i relaciona informació sobre diversos aspectes rellevants per entendre el funcionament dels models de finançament de les televisions públiques. El treball analitza i compara alguns models dels països europeus i finalment intenta fer una aportació amb informació inèdita de declaracions de professionals i entesos del tema.

El tema del treball inclou molts camps de treball com la política, la comunicació, la història, la tecnologia, la sociologia o l'economia. És per aquest motiu que em serveix molt per al batxillerat social que actualment estic cursant i s'ajusta molt als meus interessos professionals.

Objectiu

L'objectiu del treball és **proposar un model de finançament que garanteixi la qualitat a una televisió pública.**

Per tal de resoldre el problema, el treball situa i contextualitza de manera entenedora, organitzada i suficient el panorama actual de la televisió pública i del que és la qualitat i, finalment, realitza un estudi qualitatiu entre experts que aporten la necessària informació per a poder fer les corresponents conclusions.

Metodologia

Quan vaig començar el treball partia d'un desconeixement absolut sobre el tema. No era conscient de les dimensions de l'objecte d'estudi que tractava ni de la quantitat de conceptes que havia de saber abans de començar a redactar. És per això que vaig haver de documentar-me molt sobre la televisió pública i el seu finançament.

Ràpidament vaig adonar-me de la realitat complexa del tema del meu treball. A conseqüència d'això, vaig haver de realitzar una recerca d'informació exhaustiva per poder contextualitzar de manera organitzada el tema. Tot aquest procés de recerca d'informació es veu recollit al marc teòric del treball del capítol 1 al 6. Per tant, els capítols s'han elaborat per a construir una guia per entendre el tema. En definitiva, aquesta primera part del treball, el marc teòric, és construït per a aclarir les idees de totes les fonts amb les quals m'he documentat sobre el tema del meu treball.

Principalment el que vaig descobrir en aquesta primera part del treball va ser que el finançament d'una televisió pública ha de garantir la viabilitat econòmica i la qualitat d'aquesta. És per això que a partir de tot el marc teòric que necessitava per entendre i aprendre sobre l'objecte d'estudi vaig poder-me plantejar un objectiu més concret i més ambiciós: proposar un model de finançament que garantís la qualitat a una televisió pública.

Aquest problema l'he intentat resoldre mitjançant un estudi qualitatiu. L'estudi qualitatiu, que comença al capítol 7 és la part pràctica del treball. El marc pràctic justifica tot el marc teòric, ja que sense ell no es podria entendre res del que s'està parlant i valorant al pràctic. Al marc pràctic és on he focalitzat els meus esforços. És la part més personal del treball, inèdita a diferència de la part teòrica. L'estudi que he realitzat per donar resposta al problema del meu treball consisteix en preguntar a experts, professionals... sobre la televisió pública quin seria un model de finançament que garantís la qualitat a la televisió pública. En altres paraules: quines vies de finançament s'haurien de prioritzar per tal que la televisió pública oferís el servei de qualitat que se li demana. Per tant, el meu treball consta de dos blocs, un de teòric panoràmic i un altre de pràctic on es realitza un estudi qualitatiu a experts del tema.

1. La televisió: definició i breu història

La televisió és un mitjà de comunicació que emet imatge en moviment i so a distància. L'etimologia de la paraula "televisió" prové del grec "tele" (distància o lluny) i del llatí "visio" (visió, veure o vista).

La televisió va néixer després d'una sèrie d'invents i de descobriments simultanis de fenòmens, desenvolupats per diferents individus al llarg del segle XIX. Durant aquell segle diversos investigadors (entre ells l'enginyer alemany Paul Nipkow o l'enginyer rus Vladimir Sworykin) van començar a experimentar amb la transmissió d'imatges en moviment per mitjà d'ones electromagnètiques. Va ser finalment John Logie Baird, enginyer i físic britànic, qui va inventar el televisor mecànic i va ser capaç de crear el primer sistema de televisió pública i el primer tub de la revolucionària televisió en color. Les primeres emissions públiques de televisió les va realitzar la BBC (la corporació britànica de difusió) el 1927 a Londres. Acabada la Segona Guerra Mundial, els serveis de televisió es van expandir i van començar les emissions regulars. Va ser llavors quan es va crear una indústria de producció de programes audiovisuals per tal que les televisions poguessin emetre a través de les ones.

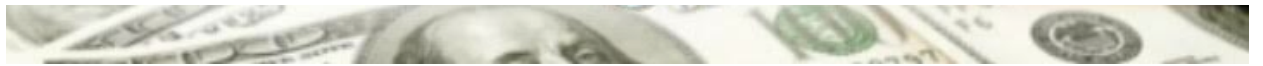
Durant els anys 50 es produeix el gran salt de la televisió al món occidental. Avui en dia coneixem la televisió com un mitjà de comunicació de masses. És a dir, com un instrument que s'utilitza per transmetre i rebre dades; capaç de fer arribar a un gran públic aquestes dades via so i imatge en moviment. Els missatges s'emeten en forma d'informació, entreteniment o propaganda. Un dels avanços tècnics més importants va ser la incorporació del color a les transmissions televisives.

Per ordre d'aparició històrica, els grans mitjans de comunicació de masses han estat els diaris, la ràdio i la televisió. Aquests mitjans de comunicació estan dissenyats per tenir la màxima audiència, és a dir, per arribar, mitjançant la seva programació i els seus continguts, al màxim nombre de persones.

De fet, durant més de 50 anys (des de la dècada dels 50 fins a inicis del segle XXI, amb l'expansió mundial d'internet) la televisió ha estat el mitjà de comunicació de masses més influent i amb major poder.

A la dècada dels 40, abans de la II Guerra Mundial, es calcula que a Anglaterra hi havia uns 19.000 aparells de televisió, i a Alemanya, uns 1.600. L'any 1952, als Estats Units d'Amèrica hi havia uns 21 milions de televisors. Avui dia, el nombre de televisors al món ronda l'astronòmica xifra d'1,5 bilions d'aparells.

A Europa i als Estats Units, la gent es passa una mitjana de tres hores al dia mirant la televisió. A Egipte, Índia, Brasil i a tot el món, la televisió, almenys a la ciutat, és un dels béns bàsics de les famílies pobres, juntament amb el fogó i el barril d'aigua.

En nombroses regions del món, la televisió ocupa avui la major part del temps d'oci de què disposa la gent.

El Centre d'Investigació Sociològiques (un organisme autònom espanyol que elabora enquestes de diferents continguts, generalment per encàrrec d'organismes oficials de l'estat) indica que actualment la televisió s'ha convertit en el mitjà de comunicació més consumit per la població espanyola. A través dels seus programes informatius o d'entreteniment, la televisió ha entrat a formar part de les nostres vides. És una de les tecnologies d'informació i comunicació més accessible i efectiva al món (juntament amb la ràdio). Durant dècades les famílies s'han reunit al voltant del seu aparell de televisió, dia rere dia, tal com feien abans al voltant de la llar de foc. Les històries que abans es transmetien de forma oral han estat substituïdes per les narracions televisades. Qui tenia el control del relat televisiu, tenia accés directe al modelatge de la societat. Per això el poder de la televisió ha estat tan i tan gran. Actualment la indústria de la televisió és una de les més importants i grans a escala mundial i té una gran influència en els comportaments socials, polítics i econòmics de la societat.

Imatge 1. L'increment del consum de la televisió ha estat un fenomen mundial que ha afectat fins i tot els països més pobres.

1.1 Models de televisió, segons la titularitat

Quan va acabar la Segona Guerra Mundial, es van diferenciar tres models de televisió. Aquests models naixien a partir de concepcions diferents sobre l'ús i el servei de la televisió (o sigui, sobre la forma com es gestiona la televisió, com es fan els programes i la forma com es pretén arribar als espectadors). Històricament aquests tres models han estat: el model europeu o estatal, el model nord-americà o comercial, i el model de servei públic.

El model europeu entén la televisió com un servei públic gestionat per l'estat i, per tant, al servei dels interessos dels ciutadans.

El model nord-americà entén la televisió com un estri purament comercial i privat, en el qual l'estat ni gestiona ni produeix continguts.

El model de servei públic, que neix de la debilitat dels altres dos, defensa la idea que la televisió no s'ha de veure influenciada per interessos privats ni per interessos de les autoritats polítiques.

Avui dia els models de televisió, segons la seva titularitat, són:

- **Televisió pública**, que és propietat de l'estat (té una naturalesa pública).
- **Televisió privada**, que és propietat d'empreses privades (naturalesa privada). Cal dir que existeixen televisions privades que han de complir amb unes mínimes normes de servei públic.

Els mitjans de comunicació, més enllà de la seva naturalesa pública o privada, i més enllà de formar part del sector públic o no, desenvolupen una funció de servei a la societat.

2. La televisió privada: definició i finançament

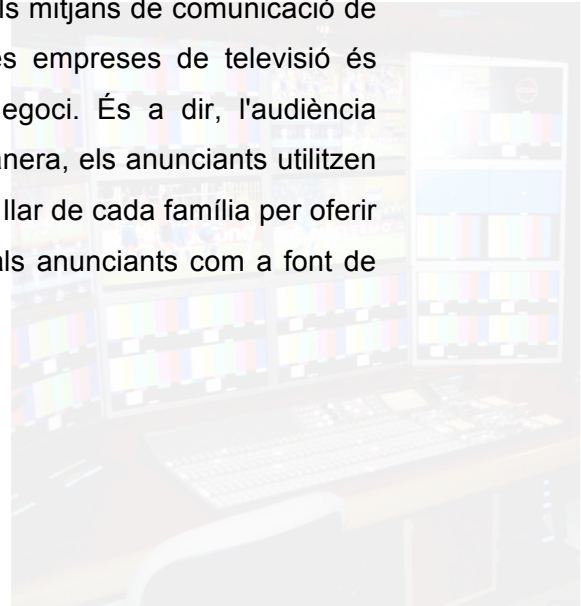
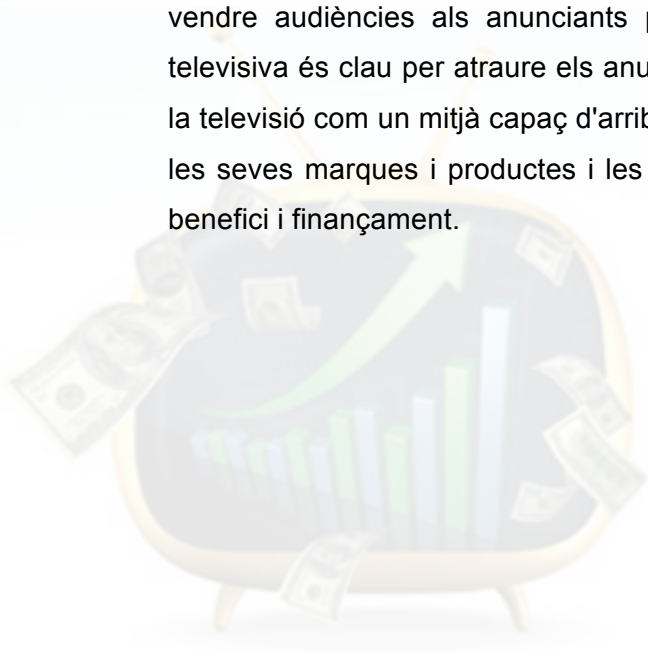
La televisió privada és aquella televisió en mans d'una empresa privada. Aquest mitjà actua com un negoci i afavoreix els propis interessos de l'empresa que la gestiona.

La televisió privada no és un servei de radiodifusió pública perquè no estem obligats a finançar-la. És a dir, la televisió privada no té res a veure amb l'estat o el govern i no té com a finalitat l'educació i la informació dels ciutadans sinó buscar i crear el màxim benefici per la societat anònima o empresa privada que la dirigeix.

La televisió com a negoci, o comercial (la televisió privada) es finança mitjançant:

1. La publicitat.
2. La venda de produccions (de programes).

Les televisions privades dissenyen la seva programació per intentar aconseguir la màxima audiència. Des de fa anys els investigadors dels mitjans de comunicació de masses han argumentat que el veritable objectiu de les empreses de televisió és vendre audiències als anunciants publicitaris per fer negoci. És a dir, l'audiència televisiva és clau per atraure els anunciats. D'aquesta manera, els anunciants utilitzen la televisió com un mitjà capaç d'arribar a la intimitat de la llar de cada família per oferir les seves marques i productes i les televisions utilitzen als anunciants com a font de benefici i finançament.

2.1 Televisió privada amb mínims de servei públic

A molts països, especialment a Europa, els canals privats estan obligats a complir una sèrie de requisits per mantenir la seva llicència en obert. És per això que, depenent del país, les televisions privades són considerades servei públic. Això implica a certes televisions privades seguir unes normes bàsiques a l'hora de fer televisió. Aquestes limitacions o regulacions no tenen ni punt de comparació amb el total servei públic que està obligat a realitzar la televisió pública. Per tant, la televisió privada amb mínims de servei públic, seguirà buscant la màxima audiència pel benefici econòmic utilitzant sobretot l'entreteniment per atraure la gent a la seva programació.

Espanya és un dels països on tota l'activitat televisiva és considerada servei públic, això vol dir que les televisions privades tenen certs compromisos amb la societat. Això es deu al fet que l'estat és l'única institució que concedeix llicències per poder emetre i ser inclòs a l'oferta de televisió en obert. Només el fet de tenir la llicència i pertànyer a l'oferta de televisió en obert obliga als grups o a les companyies (ja siguin de titularitat pública o privada) a complir uns mínims de servei públic (per exemple la llei marca el temps màxim d'emissió publicitària o no permet emetre programes violents abans de les deu de la nit). Un altre exemple, al Regne Unit, el canal Channel 4 és de titularitat privada, però està subjecte a obligacions de servei públic.

Imatge 2. La televisió privada amb mínims de servei públic utilitza sobretot programes d'entreteniment per atraure a l'espectador tot i que actua sota certes regulacions o limitacions.

3. La televisió pública: definició del servei públic

La televisió pública és aquella televisió en mans de l'estat. Aquesta és un mitjà de comunicació amb vocació de servei públic i, en conseqüència, té obligacions de servei públic.

Segons el “Diccionari de la Llengua Catalana”, la paraula “públic” fa referència a “el que és relatiu o pertanyent a la societat o a la comunitat (per oposició a privat)”. D'altra banda, la paraula “servei” fa referència a “l'acció de servir o d'ésser útil a algú o a algun ús”. Si afegim el terme “servei” al terme “públic”, el concepte de servei públic reuneix dues idees bàsiques: la d'utilitat i la de pertànyer a la societat. Segons la Viquipèdia, un servei públic “és l'activitat que realitza una institució pública o privada amb la finalitat de satisfer una necessitat social determinada”.

La televisió pública és un servei de naturalesa pública. Això significa que la televisió és propietat de l'estat (no pot ser propietat directa de grups privats. Es pot finançar amb diners d'entitats privades però no pot ser controlada pels seus accionistes). D'altra banda, la televisió pública és un servei de radiodifusió pública. Això vol dir que és un mitjà que rep finançament dels contribuents (els contribuents són totes les persones físiques que tenen drets i obligacions davant un agent públic i que estan obligats a efectuar el pagament dels tributs per tal de finançar l'estat). Aquest finançament ha d'estar assegurat per normes públiques i garantit per l'estat.

La televisió pública és gestionada per grups, corporacions, companyies o empreses públiques de radiodifusió que han de vetllar per complir el servei públic que se'ls hi demana. Per això, també podem definir la televisió pública com un servei públic de radiodifusió o un servei de radiodifusió pública.

Als Estats Units el servei públic de radiodifusió va néixer (en contraposició a la lògica comercial) a partir d'emissores locals educatives que transmetien uns valors bàsics a la comunitat i que no estaven satisfets pels grans operadors comercials. A Europa el servei públic de radiodifusió es va entendre com una institució que formava part del funcionament de l'estat.

Les missions de servei públic en televisió són informar, educar i entretenir.

3.1 Definició ideal de televisió pública: els principis del servei públic

Segons la UNESCO (l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura) la raó de ser de la televisió pública és la de servei públic. Segons la definició de servei públic, la televisió és una organització de difusió pública i s'ha de dirigir a tots els ciutadans.

Un informe de la mateixa UNESCO, *Public Broadcasting Why?How?*, defineix la televisió pública com un lloc de trobada on tots els ciutadans estan convidats i són considerats sobre una base igualitària. La definició segueix dient:

"La televisió pública és una eina d'informació i d'educació, accessible a tots i que es dirigeix a tots, independentment de la condició social o econòmica de les persones. La seva missió no es limita a la informació i al desenvolupament cultural; també ha d'alimentar la imaginació i divertir, però amb una preocupació per la qualitat que ha de distingir-la del servei audiovisual comercial (la televisió privada) ".

A un altre estudi de la mateixa organització, *Indicadores de calidad de las emisoras públicas*, basant-se en el dret universal del ciutadà a la informació i a la lliure comunicació, per tant, en relació a les publicacions del Tribunal Europeu dels Drets humans, es diu que:

"La televisió pública existeix per garantir el dret de la societat a la informació, la cultura, l'expressió de les diferències i a la lliure comunicació de les idees. Les emissores públiques han de garantir el dret del públic a criticar al poder, a imaginar un món diferent, a comunicar l'evolució de les seves crítiques i idees i utilitzar-les en benefici de la seva llibertat".

"La televisió pública té l'obligació d'informar la societat i ha de tenir l'habilitat de ser la veu de la societat. Ho ha de fer garantint el mateix accés a una gran varietat d'opinions mitjançant la participació conjunta i intercanvi d'idees que reflecteixen la veu del poble i plantejant importants assumptes socials polítics per a la discussió ciutadana."

Imatge 3. - “La televisión pública tiene que ser de todos, plural, democrática y con valores cívicos” diu José Manuel Pérez Tornero, Catedràtic de Comunicació de la UAB i consultor de la UNESCO i la Unió Europea en matèria de servei públic de televisió.

Entre els **principis** més citats, per organitzacions tan importants com la UNESCO, la EBU (UER, Unió Europea de Radiodifusió) o presents a pactes o declaracions de drets, que han de tenir, per definició, les televisions públiques trobem:

- 1- **La universalitat:** La televisió pública ha de tenir accés igualitari i comprensible per a tota la població. El servei de difusió ha d'arribar a tota la població, sense excepcions.

Aquest principi no significa, com passa amb les televisions privades o comercials, que la televisió pública hagi d'intentar aconseguir a tot moment el màxim d'audiència, sinó que s'ha de preocupar d'aconseguir que el conjunt de la seva programació sigui accessible al conjunt de la població. No suposa només una possibilitat d'accés tècnic, sinó la capacitat que tota la població pugui comprendre i seguir aquesta programació.

- 2- **El pluralisme i la diversitat:** La televisió pública ha d'oferir varietat de gèneres en les emissions que proposa pel que fa al públic destinatari i al tema que es tracta.

El servei de difusió ha de reflectir la diversitat d'interessos del públic oferint una programació amb una oferta de diferents gèneres, des dels telenotícies fins a programes d'entreteniment més lleugers. Per tant, el servei públic de la radiodifusió pública ha d'arribar al conjunt del públic a través dels seus programes i la diversitat. D'aquesta manera, la programació ha de reflectir la diversitat de debats que tenen lloc a la societat garantint la llibertat d'expressió. La diversitat fomenta el pluralisme. Segons Robert Alan Dahl, un dels politòlegs estatunidencs més importants i principal ideòleg del pluralisme, aquest principi defensa un “sistema de representació d'interessos en el qual les

unitats que constitueixen, en aquest cas, la televisió pública, han d'estar organitzades en un nombre no especificat de categories múltiples, voluntàries, competitives, no jeràrquicament ordenades i autodeterminades, que no estan especialment autoritzades, reconegudes, subsidiades, creades o d'alguna manera controlades per l'estat en la selecció de dirigents o l'articulació dels seus interessos, i que no exerceixen un monopoli de l'activitat representativa dins de les seves respectives categories". En conclusió, la televisió pública no ha de ser una organització elitista, ha de tractar a tothom per igual i, tot i que està en mans de l'estat, aquest l'únic que ha de fer és vetllar perquè el servei públic de la televisió satisfaci els interessos i les necessitats del conjunt de la societat.

- 3- **La independència:** La televisió pública ha de ser un espai on les idees han de ser expressades amb total llibertat. Això només és possible si es preserva la seva independència (la llibertat) davant possibles pressions comercials o polítiques. Per tant, la televisió pública ha de funcionar apartada dels poders comercials i polítics oferint un espai d'informació, opinions i crítica, assegurant-se l'autonomia dels seus òrgans de gestió.
- 4- **La diferenciació:** El servei que ofereix la televisió pública ha de distingir-se del que lliuren altres serveis de difusió com els privats. Aquesta distinció s'ha de veure a la programació de servei públic, a la qualitat i a les característiques peculiars dels seus programes. D'aquesta manera, aquest principi demana als serveis de radiodifusió públics innovar, crear nous espais, noves produccions i ser un exemple a seguir per altres empreses de difusió.

Tots els principis que s'entén que ha de tenir la televisió pública per tal que aquesta compleixi amb el servei públic que se li demana i funcioni al marge de poders polítics o econòmics que puguin influir negativament en el seu contingut, són ideals. És a dir, són patrons de perfecció o ideals a assolir que no totes les televisions públiques són capaces de tenir o aconseguir. Els motius que ho dificulten són diversos i vénen condicionats per l'evolució històrica d'aquests mitjans i pel context social, polític, cultural, econòmic o tecnològic de cada país. Tots aquests successos i fets que posen en perill la situació actual de la televisió pública són reptes que ha d'afrontar per garantir la seva qualitat i la seva independència.

3.2 Fonts d'informació que recullen els principis de la televisió pública a Europa

El nombre d'organitzacions, institucions, estudis, informes... que han parlat sobre la televisió pública són molts. Tots els estudis, informes... s'han fet, impulsat o creat per intentar definir el servei públic, els requisits, les condicions, les característiques, funcions o principis del contingut, de la gestió, del finançament... que hauria de tenir i complir la televisió pública.

Les fonts d'informació següents han resultat de molta importància per entendre la configuració, la concepció o el paper de la televisió pública del present i del futur al món. Totes elles remarquen la importància dels principis mencionats anteriorment (universalitat, pluralisme i diversitat, independència i diferenciació) i se centren sobretot en el territori europeu:

- *L'Informe de la Unesco sobre bones pràctiques en el marc de la radiodifusió de servei públic.*
- *The resolution on the role of public service television in the multi-media society emesa pel Parlament Europeu.*
- *El Projecte Vision 2020 (iniciativa de la Unió Europea).*
- *La Declaració sobre els Valors fonamentals de Mitjans de comunicació de Servei públic de la Unió Europea de Radiodifusió pública (EBU o UER).*
- *Obligacions dels serveis de radiodifusió pública segons la Unitat de Recerca de Radiodifusió del Regne Unit.*
- *La televisió pública segons el Consell de la Comissió Europea de Televisió independent.*

- L'Informe de la Unesco sobre bones pràctiques en el marc de la radiodifusió de servei públic

La UNESCO és l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura, que va ser establerta per les Nacions Unides el 1946 per promoure la col·laboració internacional en educació, ciència, cultura i comunicació. Cal destacar que més de 193 estats de tot el món hi pertanyen.

L'Informe de la Unesco sobre bones pràctiques en el marc de la radiodifusió de servei públic és el resultat d'una sèrie de discussions, conferències i seminaris sobre el rol i el futur de la radiotelevisió de servei públic, que es va realitzar l'any 2006. Aquest informe considera que la televisió pública ha de complir amb els requisits següents:

- Ser finançada majoritàriament amb diners públics. No pertànyer a grups privats.
- Tenir autonomia i independència davant dels poders polítics i econòmics.
- Ser un servei no governamental i desgovernamentalitzat.
- Estar sota la supervisió del poder legislatiu o d'una autoritat especial independent.
- Oferir serveis diversificats, complementaris i universals, amb una màxima cobertura i atenció a tots els estrats socio-culturals.
- Imposar-se elevats estàndards de qualitat i de moral social.

La Unesco completa la definició sobre la televisió pública de la forma següent:

- Ha de tenir una àmplia cobertura de programes que satisfacin una varietat de preferències i interessos, que són considerats en els plans de producció.
- Ha de tenir una alta qualitat tècnica i nivells de producció elevats, demostrant un adequat funcionament, innovació i diferenciació, i utilitzant tots els recursos televisius moderns, per a donar suport al rol de la televisió educacional.
- Ha de reflectir tots els interessos ciutadans. Prendre en consideració els elements culturals, lingüístics i socials de les poblacions minoritàries i altres necessitats i interessos especials, en particular en l'educació, incloent-hi programes per a les escoles i produccions per als discapacitats.
- Ha d'atendre als interessos regionals i de comunitats particulars.
- Ha de promoure la identitat nacional.
- Ha d'oferir una gran quantitat de produccions originals, per a ser exhibides per primera vegada.

- Ha de demostrar una voluntat d'encarar riscos creatius, de crear teleespectadors crítics, complementant els canals que només tenen el mercat com a objectiu.
- Ha de fer palès un marcat sentit de la independència i la imparcialitat.
- Ha de difondre notícies que conformin un fòrum per al debat públic, garantint la pluralitat d'opinions i teixint una societat ben informada.
- Ha d'oferir cobertura universal.
- Ha de tenir publicitat comercial limitada.
- No ha de tenir uns costos excessivament elevats.

- The resolution on the role of public service television in the multi-media society emesa pel Parlament Europeu

El Parlament Europeu és l'única institució al món que legisla a més d'una nació amb uns membres elegits democràticament a través de sufragi universal. Representa tots els pobles dels estats membres de la Unió Europea. El Parlament Europeu, elegit cada cinc anys, treballa en els esborranys de nombroses lleis que afecten la vida quotidiana de cada ciutadà.

La Resolució del rol de servei públic de les televisions públiques la va emetre el Parlament Europeu l'any 1996. Aquesta resolució considera que el servei públic és un element clau per al desenvolupament de les societats de la informació. La resolució conclou que:

- Els mitjans de servei públic són els que han de liderar el desenvolupament dels nous serveis i el ple ús de les noves tecnologies.
- Els Estats de la Unió Europea han d'assegurar un finançament estable i consistent als mitjans de servei públic per tal que siguin competitius en el mercat.
- Els estats han de garantir la independència dels canals de servei públic per sobre de les possibles interferències polítiques i econòmiques.

- El projecte Vision 2020

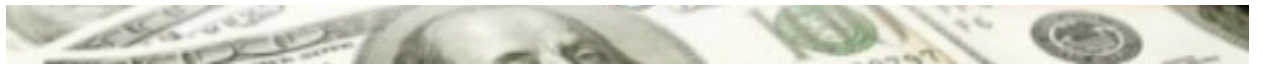
El projecte Vision 2020 és una de les iniciatives que ha iniciat la Unió Europea per tal d'analitzar com els mitjans de servei públic poden adaptar-se als canvis que s'estan produint en el marc de la societat de la informació. Aquest projecte fomenta:

- L'intercanvi de coneixement entre els mitjans públics, i també l'intercanvi de coneixement amb les universitats.
- La diferència entre els mitjans públics i els privats ha de raure en la capacitat de produir continguts de qualitat, no en la quantitat de continguts.

Segons aquest projecte, la televisió pública, en un futur:

- A les tradicionals funcions del servei de televisió pública (informativa, educativa, d'entreteniment, interactiva, cultural, plural...), ha de sumar aquelles funcions que possibilitin l'accés a l'era de la informació i a les tecnologies que l'acompanyen.
- Ha d'assumir noves funcions: des de la garantia de l'accés universal a totes les plataformes fins al lideratge tecnològic.
- Ha de participar activament a la xarxa i a l'espai virtual.
- Ha de prioritzar la qualitat enfront de la quantitat.

- La declaració sobre els Valors fonamentals de Mitjans de comunicació de Servei públic de la Unió Europea de Radiodifusió pública (EBU o UER)

La EBU (European Broadcasting Union) és la principal aliança d'organitzacions de mitjans de comunicació de servei públic. En formen part membres de més de 56 països europeus i no europeus. Segons la EBU, la televisió pública ha rebut la triple missió d'informar, educar i divertir.

Tots els membres EBU han signat la "Declaració sobre els Valors fonamentals de Mitjans de comunicació de Servei públic". Aquesta declaració elaborada per la EBU diu que en una televisió pública s'han d'identificar aquests sis valors:

- La universalitat (hi ha de tenir accés tothom i ha d'arribar a tot el territori).
- La independència.
- L'excel·lència i la professionalitat.
- La diversitat (s'ha d'apropar al pluralisme).
- La responsabilitat (ha d'escoltar al públic).
- Innovació i la creativitat (ha de ser un exemple a seguir per altres televisions).

A la seva programació, segueix la declaració, s'han de contemplar les següents característiques:

- Contingut nacional.
- Informació imparcial i clara.
- Temes d'interès general.
- Foment de la cultura i les arts.
- Programació pròpia.

- Obligacions dels serveis de radiodifusió pública segons la Unitat de Recerca de Radiodifusió del Regne Unit

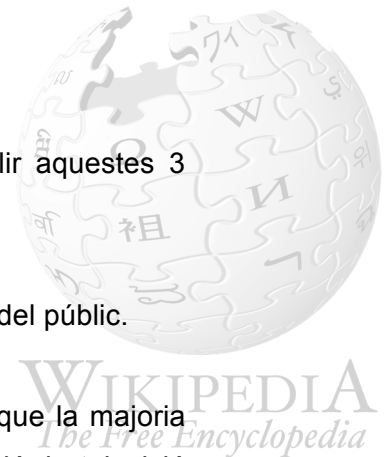
Segons la Viquipèdia els serveis de radiodifusió pública han de complir aquestes 3 condicions:

- Independència.
- Finançament garantit que atengui les necessitats i els interessos del públic.
- Transparència.

No existeix un model estàndard de radiodifusió pública, encara que la majoria d'aquest tipus d'empreses tenen uns procediments comuns. Per definició, la televisió pública ha de complir un servei públic, i entre els seus programes ha d'haver-hi espais informatius, culturals i educatius. Amb la competència de mitjans de comunicació privats en aquells països on estiguin permesos, els canals públics hauran de cobrir les necessitats de la població que no quedi coberta amb l'oferta comercial.

El 1985, la Unitat de Recerca de Radiodifusió del Regne Unit va definir les obligacions d'aquestes empreses en els següents termes:

- Universalitat geogràfica.
- Donar servei a tots els públics, garantint la llibertat d'expressió i responent a tots els interessos.
- Donar servei a les minories del país. El terme pot referir-se a minories ètniques, socials o lingüístiques, i moltes empreses públiques donen servei a través de franges horàries a la seva programació, canals propis i fins i tot grups de radiodifusió específics.
- Reflectir la comunitat i la seva identitat nacional. Aquest apartat fa èmfasi també en la necessitat d'apostar per la producció pròpia.
- Imparcialitat. El grup públic ha de ser independent del govern, encara que també pot referir-se a una independència de la majoria social o dels anunciants. Aquesta situació no es dona en molts estats, especialment aquells amb poca tradició democràtica.
- Finançament directe. L'ens públic haurà de finançar-se directament amb els diners del contribuent. Per exemple, mitjançant donacions voluntàries (Estats Units) o un impost específic (Regne Unit).
- Programació de qualitat. En principi, la radiodifusió pública competirà en audiències amb els canals privats, i haurà de preocupar-se per la qualitat dels seus espais.
- Ha de donar llibertat de creació. Per exemple, crear codis d'autoregulació en lloc de censurar la programació.

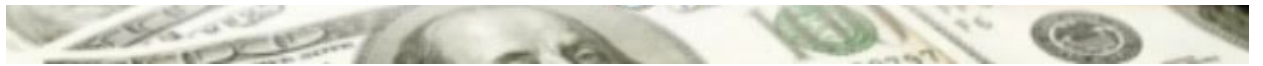

- La televisió pública segons el Consell de la Comissió Europea de Televisió independent

Entre altres principis importants que ha de tenir la televisió pública a nivell universal, definits pel Consell de la Comissió Europea de Televisió independent l'any 2004, es subratlla la importància de característiques com:

- La diversitat de programes que satisfacin la varietat de preferències i interessos.
- La qualitat del seu contingut per promoure el rol de la televisió com a eina educativa.
- La cura dels elements culturals, lingüístics i socials de les poblacions minoritàries.
- La producció de continguts originals.
- La voluntat d'afrontar riscos creatius davant els mitjans privats que tenen el mercat com a objectiu.
- El sentit d'independència i imparcialitat.
- La cobertura universal i la limitació la publicitat comercial.

3.2.1 Altres fonts d'informació

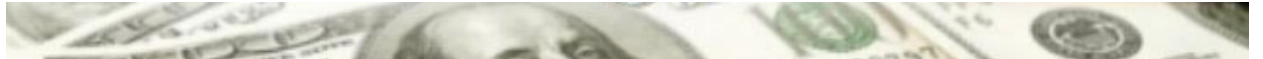
Les fonts d'informació anteriors han estat fonamentals per entendre el paper del servei de radiodifusió pública al món i sobretot a Europa. A més a més, cada estat o territori té els seus propis mecanismes per definir o marcar el funcionament i el rumb de la televisió pública. Per exemple a Catalunya, entre altres, trobem:

La definició del model de servei públic al sector de l'audiovisual, un estudi del CAC del maig del 2001:

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) és l'autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual de Catalunya. Té com a finalitat vetllar pel compliment de la normativa aplicable als prestadors de serveis de comunicació audiovisual, tant els públics com els privats. El CAC té com a principis d'actuació la defensa de la llibertat d'expressió i d'informació, del pluralisme, de la neutralitat i l'honestetat informatives, així com de la lliure concurrència al sector.

Segons el criteri del CAC, aquestes són les funcions que constitueixen, en el seu conjunt, la definició operativa de la missió de servei públic a assumir pel sistema públic audiovisual català:

- Funció de preservació dels principis constitucionals i estatutaris i del sistema democràtic.
- Funció informativa.
- Funció de motor de la indústria audiovisual.
- Funció de desenvolupament de les comunicacions.
- Funció política d'estímul a la participació.
- Funció de servei per raó d'interès social.
- Funció de promoció cultural.
- Funció educativa.
- Funció divulgadora i socialitzadora del coneixement.
- Funció interrelacional.
- Funció identitària.
- Funció de promoció de la qualitat en l'audiovisual.
- Funció d'equilibri territorial.
- Funció mobilitzadora de valors.
- Funció d'impuls de la interactivitat.
- Funció de guiatge en l'accés a la informació i el seu processament.

Entre altres subjectes o factors que aporten informació sobre el tema per entendre el funcionament, els valors o les característiques de la televisió pública, trobem:

- **Opinions** d'experts, entesos, estudiosos, crítics o professionals de la televisió que també aporten informació per al funcionament i la definició del servei públic de la televisió pública.
- **Llibres, informes, estudis**, publicacions o articles acadèmics que ofereixen informació de rellevància de com funciona o com hauria de ser la televisió pública.
- **Lleis**, regulacions, normes de regulació del finançament... dictades per l'estat on trobem les primeres normes i definicions que ha de complir la televisió pública de cada país.

Pel que fa a les opinions en trobem moltes i de tots colors. Per exemple, Manuel Núñez Encabo és un jurista, polític, catedràtic de la Universidad Complutense de Madrid i vocal del Consell Assessor de RTVE que assegura el següent:

- “Els continguts diferenciats són l'única cosa que justifica l'existència d'ens públics. Les cadenes comercials tenen la obligació la de no traspasar els límits jurídics i ètics en els seus continguts, mentre que les finançades pels impostos tenen l'obligació de fomentar continguts que responguin a les necessitats democràtiques, socials i culturals.”

D'altra banda, per exemple les funcions que ha de complir el servei públic definides pel CAC coincideixen amb les que esmenta el llibre de Miquel Moragas “*La televisió a l'era digital*”. A més a més, Miquel Moragas, Catedràtic de Teoria de la Comunicació, director de l'Institut de la Comunicació de la UAB, incorpora les següents funcions:

- Funció humanística i moralitzadora.
- Funció de garantia de l'accés universal, per a tothom.
- Funció de producció de la informació socialment necessària.

Entre altres coses el llibre diu que “la programació dels operadors públics ha de constituir un referent d'excel·lència pel que fa al respecte als valors i principis democràtics; ha d'exemplificar el més alt nivell de professionalitat; ha de mostrar una permanent vocació educadora, de difusió cultural i de promoció de valors; i ha de definir alts nivells de qualitat, tant en els seus continguts com en la seva obertura a la innovació tècnica i expressiva.” I afegeix: “La televisió pública ha de respectar els principis de proporcionalitat i transparència en el finançament, d'independència en la gestió, d'eficiència en l'organització i en la producció, d'articulació territorial i de qualitat en les programacions.”

3.3 La qualitat a la televisió pública: els indicadors de qualitat

Una de les paraules més mencionades a l'hora de definir un model ideal de televisió pública és la paraula "qualitat". Tots els informes, estudis, resolucions... citats al capítol "*Definició ideal de televisió pública: Els principis del servei públic*" asseguren que la televisió pública ha de ser de qualitat i tenir els mecanismes per complir amb tots els principis que se li demanen al ser un servei públic.

Com diu l'estudi "Review of Public Service Broadcasting around the world", realitzat per McKinsey & Companyes, es considera que la televisió pública ha d'estructurar-se prioritzant una programació de qualitat, a diferència d'aquella competència (en referència als mitjans privats amb altres objectius, purament comercials) que a la seva programació es preocupa tan sols pels beneficis econòmics i les audiències.

Un model ideal de televisió pública hauria de ser de qualitat, oferint així programació de qualitat pel públic que la finança i en rep el servei. Però, què entenem per qualitat?

La qualitat resulta ser un concepte difícil de definir per diferents motius. Els més destacats són:

- L'ampli ventall d'opinions existents a les societats actuals.
- La falta de claredat en les definicions sobre el caràcter del servei públic a la televisió pública de cada país.
- La incerta ideologia que intervé a la televisió pública, on els judicis sobre el que és la qualitat el realitzen tres protagonistes molt diferents: Els responsables dels mitjans, els creadors dels productes televisius i els teleespectadors.

Segons el llibre "*La televisió pública a l'era digital*" de Miquel de Moragas Spà, Catedràtic del Departament de Periodisme i Ciències de la Comunicació i director de l'Institut de la Comunicació de la UAB, el tret característic de la televisió pública ha de ser la qualitat. Segons l'autor, entenem per qualitat en una televisió pública:

- Un tractament informatiu orientat per criteris professionals que donin suport al pluralisme polític, social i cultural, tot establint els mecanismes i la garantia d'independència.
- La preservació de parcel·les informatives fora de la influència de la conversió en espectacle, subministrant informació contextual, significativa i indispensable per formar-se un criteri sobre les temàtiques que afecten l'evolució de la societat.
- L'elaboració de programes d'anàlisi de temes complexos fent-los comprensibles per

al conjunt de la població no especialista, o l'experimentació de fórmules modernes i innovadores de tractament informatiu que aconseguixin el màxim interès i el màxim nombre d'oients sense desvirtuar els continguts.

- L'oferta de determinades emissions d'interès sectorial, com els programes sobre activitat parlamentària, les campanyes electorals, el debat, l'educació, la cultura, l'art, el folklore o els programes sobre minories.
- La disposició de les condicions necessàries per a afavorir la creativitat: programar propostes innovadores en períodes de màxima audiència, donar l'oportunitat d'aparició a nous formats, i mantenir-los en antena el temps suficient per a permetre l'adaptació del gust de l'audiència a la novetat.

D'altra banda, l'estudi, "*Indicadores de calidad de las emisoras públicas - evaluación contemporánea*", realitzat per la Unesco, després d'una anàlisi a fons del servei públic (els principis que ha de tenir i la situació actual en el que es troba), recull un gran conjunt d'indicadors relacionats amb camps i conceptes com els mencionats al capítol "*Definició ideal de televisió pública: Els principis del servei públic*". Aquest estudi conclou que els indicadors que defineixen la qualitat d'una televisió pública són:

- **La transparència de la gestió:** Com més alt sigui el grau de transparència, més preparada està la televisió pública per oferir un servei públic de qualitat. Només en un ambient de transparència la societat té les condicions necessàries per participar i ser crítics amb la gestió. Això es deu al fet que la difusió de les dades financeres permet al públic conèixer l'emissora i saber amb detall com s'estan utilitzant els recursos públics. Per tant, la transparència de la gestió, permet a l'espectador saber si la missió de la televisió pública s'ajusta a les definicions de model ideal d'aquesta i permet qüestionar-se o plantejar-se com s'administren els recursos públics. Això implica que ha d'existir entre el servei públic i la societat un alt nivell de diàleg.

- **La diversitat cultural:** Com més veus i punts de vista apareguin al mitjà que reflecteixin realment la vida social a la seva programació, de més qualitat serà la televisió pública. D'aquesta manera la televisió pública ha de buscar ponts de diàleg entre la societat afavorint la formació crítica i autònoma dels ciutadans. És important donar especial atenció a les cultures més fràgils.

- **La cobertura geogràfica i oferta de plataformes:** Si la televisió retorna a cada comunitat, de la que rep finançament i recursos, un servei que sigui útil per aquesta i en la qual es senti representada la televisió serà de més qualitat.

- **El patró públic del periodisme:** La televisió pública en el seu conjunt, independentment de les emissores que pugui tenir especialitzades en diversos temes, té una orientació periodística. El periodisme resulta ser tota la informació que el mitjà públic elabora, edita o difon. Si el periodisme i, per tant, tota aquesta informació produïda és feta en conseqüència i tenint en compte tots els principis que hauria de complir la televisió pública (principis esmentats al capítol “*Definició ideal de televisió pública: Els principis del servei públic*”), aquesta serà de més qualitat.

- **La Independència:** Hi ha 3 tipus d'independència que hauria de tenir la televisió pública per a tal que aquesta sigui de més qualitat:

- Independència financera: es garanteix amb l'existència de mecanismes jurídics que controlin que els recursos públics són aportats independentment de la voluntat dels governs.
- Independència administrativa: es garanteix evitant que les decisions executives de la televisió s'efectuïn sota subordinació d'autoritats externes durant la seva gestió.
- Independència editorial: es garanteix amb l'elecció interna, que no quedi influenciada sota l'aprovació d'autoritats externes, dels programes que es produeixen o s'emeten, dels equips que gestionen la televisió i de les pautes periodístiques que se segueixen.

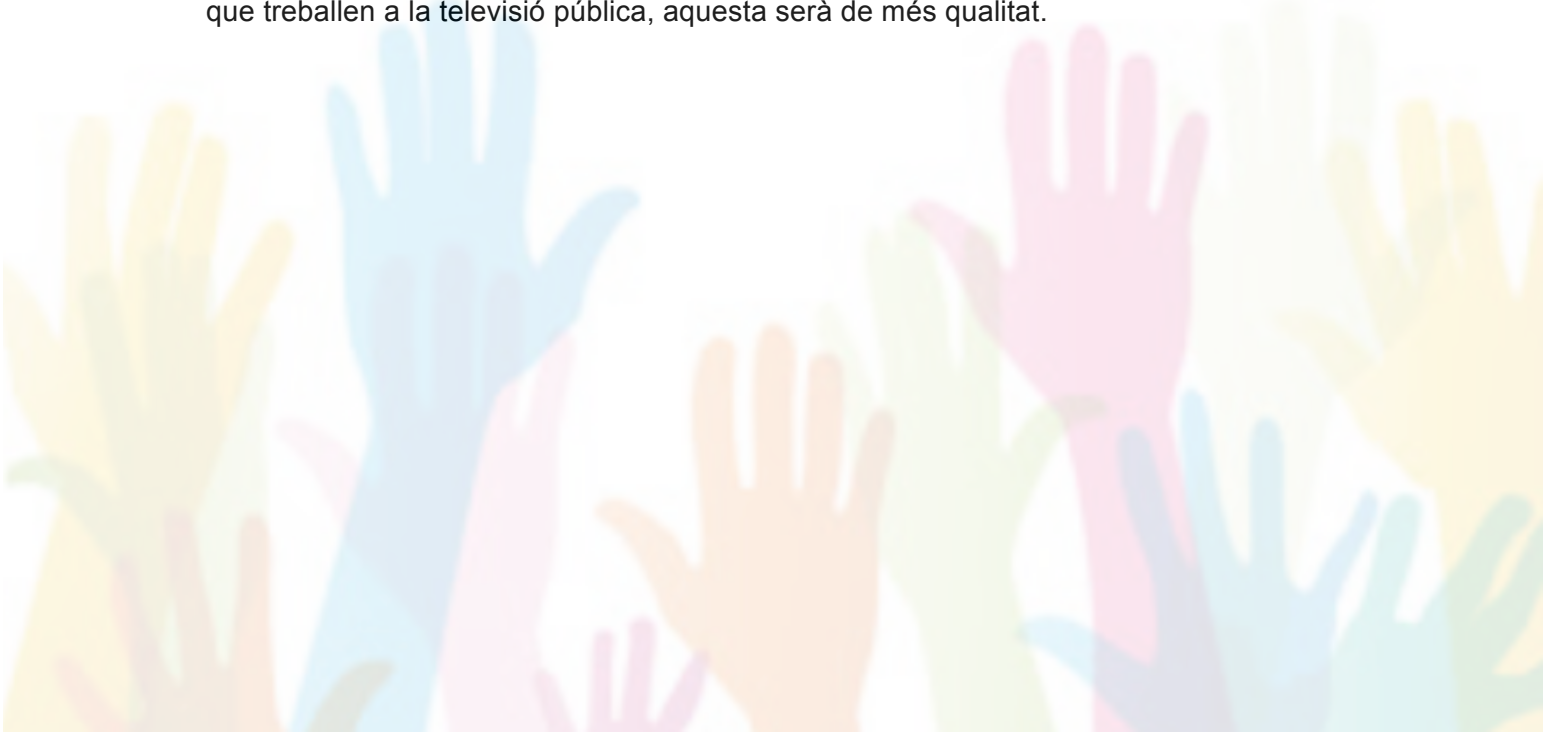
- **El caràcter públic del finançament:** Per garantir la qualitat, la televisió pública, ha de ser independent de poders polítics i de poders econòmics, utilitzant un finançament de caràcter públic. Com menys influeixin aquests poders, de més qualitat serà la televisió pública. Segons l'estudi, “*Public Broadcasting Why?How?*”, aquest finançament és essencial perquè la televisió pública pugui ser sostenible poden sobreviure entre televisions privades i evitant que no es vegi limitada a un paper marginal.

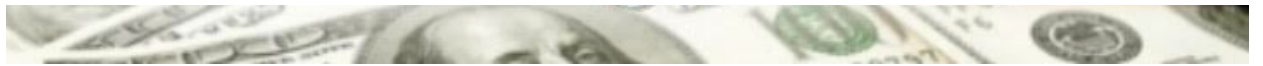
- **El grau de satisfacció de l'audiència:** A més a més dels índexs quantitatius d'audiència, que no poden ser deixats de banda quan s'avalua la qualitat d'una la televisió pública, aquesta també ha de fer enquestes d'opinió per saber la fidelitat, el grau d'aprenentatge adquirit per l'hàbit de seguir la programació, el nivell d'estima i vincle afectiu que l'espectador té respecte de la institució. Com més alts i satisfactoris siguin els resultats de més qualitat serà la televisió pública.

- **L'experimentació i innovació del llenguatge:** Com més innovació demostrï en l'estètica o en el seu contingut i més riscos assumeixi la televisió pública en el seu llenguatge aconseguint satisfer de la millor manera les necessitats de l'espectador de més qualitat serà la televisió pública.

- **Els estàndards tècnics:** Si l'estàndard de qualitat no és tan sols reconegut i considerat pel públic, és a dir per l'espectador, sinó també pels mateixos professionals que treballen a la televisió pública, aquesta serà de més qualitat.

3.4 Importància de la televisió pública de qualitat

La televisió pública de qualitat té un paper importantíssim a les nostres societats perquè **és un element clau per facilitar l'accés a l'educació i a la cultura, per així millorar el coneixement i promoure la interacció entre la població**. D'aquesta manera els serveis que ofereixen contribueixen a la inclusió social i a la millora de la societat civil. Com es diu al capítol "Definició ideal de televisió pública: els principis del servei públic" i com diu a UNESCO a un estudi realitzat l'any 2003 sobre "*Programas y presupuestos de la televisión pública*", la televisió pública compleix una funció insubstituïble perquè els ciutadans d'un país puguin informar-se, instruir-se o entretenir-se independentment dels interessos comercials, estatals o polítics.

Una televisió pública de qualitat resulta ser un espai vital públic de la democràcia ja que garanteix el dret a la llibertat d'expressió i està al servei del pluralisme. En resum, la televisió pública de qualitat estimula l'accés i la participació a la vida pública.

Segons l'estudi "*Radio televisión de servicio público: Un manual de mejoras practicas*", realitzat per la UNESCO l'any 2005, la televisió pública desenvolupa i amplia el coneixement i dóna capacitat als pobles per poder-se entendre millor entre ells al tenir una millor comprensió del món i dels altres. I és que a més de coneixements, somnis, riures... la televisió pública ofereix un sentiment de pertinença a una comunitat.

L'estudi diu el següent:

- "La televisió pública és un punt de trobada on tots els ciutadans són benvinguts i considerats per igual. És un servei d'informació i educació, accessible a tothom, sense excepció".

Anthony Smith, un prestigiós sociòleg britànic, afirmava que:

- "La televisió pública és un dels grans instruments de la democràcia social del segle", posant l'exemple de la BBC (la televisió pública anglesa) com un model de televisió pública a seguir.

Importància de la televisió pública enfront de la privada

La televisió serveix de mirall i de finestra d'una societat. No obstant això, la televisió privada intervinguda pel filtre de l'interès comercial que distorsiona la realitat, en lloc de presentar una imatge autèntica, ofereix una imatge manipulada i falsa del món. La televisió privada es converteix en un servei a la societat al qual l'oferta d'imaginari per als seus espectadors té com a intenció vendre'ls alguna cosa. Des dels seus inicis, fa seixanta anys, la televisió lluita entre servir a interessos comercials o servir a la societat. De la tensió entre aquestes dues forces n'ha sortit una televisió massiva o privada molt reforçada, per damunt, segurament, de la televisió pública. I hem de recordar que l'objectiu primordial de la televisió privada és estimular la societat del consum. En canvi, la televisió pública ha quedat endarrerida, sovint amb menor audiència, i amb pocs mitjans.. És per això que davant aquests objectius tan diferents és molt important el servei que ofereix la televisió pública enfront de la privada, ja que la pública intenta estimular la societat del coneixement.

Imatge 4. La televisió pública de qualitat és una font de coneixement de la qual se'n pot beneficiar tota la societat.

4. Motius que dificulten la qualitat d'una televisió pública

La televisió pública o servei de radiodifusió pública, universalment accessible, públicament finançada, amb objectius de difusió no comercials, afronta en aquests temps el repte de mantenir el seu servei públic de qualitat davant amenaces de forces globals, polítiques, econòmiques, comercials i tecnològiques. Aquestes forces es deuen principalment a:

1- L'interès polític i comercial sobre la televisió pública.

2- La revolució tecnològica digital: Concentració de mitjans en un mateix mercat.

3- La pèrdua del monopoli de les televisions públiques i la consolidació de les televisions comercials.

4- La situació de crisi als països europeus.

5- Les mancances de l'empresa pública.

Jordi Mercader Farrés (exmembre del Consell Audiovisual de Catalunya i director general de Difusió de la Generalitat) resumeix el moment difícil pel que passa la televisió pública i els reptes que ha d'encarar, en el context que es troba, de la manera següent:

- “Definir les funcions de servei públic que correspon oferir als mitjans de comunicació de titularitat pública sempre ha estat un desideràtum, malgrat que tothom està d'acord que aquestes funcions constitueixen la justificació de la seva existència. A diferència, doncs, d'altres serveis prestats amb caràcter general, aquest, el que té a veure bàsicament amb difusió de continguts audiovisuals a grans audiències, sempre ha estat confús i, per tant, contestat amb més o menys intensitat; això sí, com a mínim amb la mateixa força amb què ha estat defensat. A dia d'avui, amb la multiplicació digital de l'oferta privada i amb la necessitat imperiosa de retallar serveis per part dels governs a causa de la monumental crisi econòmica que afecta Occident, el cost dels mitjans de titularitat pública és objecte d'una controvèrsia que demana a crits una solució.”

- L'interès polític i comercial sobre la televisió pública

L'interès polític i comercial sobre la televisió pública es manifesta en les pressions que executen els respectius poders a aquest mitjà de masses a fi d'afavorir els seus interessos.

El poder polític ha tingut sempre un enorme interès per utilitzar un mitjà de comunicació de masses com la televisió a fi d'afavorir els seus interessos i augmentar o mantenir el seu domini polític. De la mateixa manera els sistemes comercials (poder comercial) també intenten utilitzar la capacitat d'un mitjà com la televisió pública pel seu benefici utilitzant la publicitat. Totes aquestes pressions i lluites d'interessos (com s'ha dit al capítol "*La qualitat de la televisió pública: els indicadors de qualitat*") van en contra de la independència de la televisió pública i això implica que afecta negativament a la qualitat d'aquesta.

És una realitat que, en els països democràticament menys desenvolupats, el poder polític ha abusat sempre dels mitjans de comunicació per modificar i posar a favor seu el contingut i la informació que emet la televisió, el diari o la ràdio. Als països amb dictadures o amb altres sistemes de governança poc legítims o més qüestionables des del punt de vista democràtic, aquestes intervencions a fi d'afavorir l'interès dels governants del país són constants i descarades. D'altra banda a països amb estructures polítiques més democràtiques, actualment, encara es tem per la possible pressió dels polítics sobre els periodistes o la manipulació del govern de torn sobre el contingut que s'emet, però si més no, l'espectador, té més estris i mecanismes per qüestionar, controlar o ser més crític amb aquestes influències que en països on el poder no es sotmet a crítica.

Aquestes manipulacions un les pot veure i sospitar a qualsevol país perquè sempre hi són per més amagades que estiguin. Al llarg dels anys, però, s'han vist episodis més destacables i que s'han fet notar més on s'han viscut aquests tipus de pressions. Un exemple el trobem a la pel·lícula: *Buenas noches y buena suerte*. La pel·lícula transcórrer als anys 50 als Estats Units. S'observa el funcionament dels serveis de televisió en els seus inicis i parla sobre un polèmic episodi de pressions polítiques que va viure la CBS (una televisió americana) sobre un periodista i el seu equip que feien un programa a la cadena. Al llarg del film es veu com el poder polític és capaç de pressionar i amenaçar als periodistes perquè no siguin crítics amb les seves praxis, i per tant, puguin afavorir el seu interès en el contingut dels programes. Aquest fet impedeix o dificulta que els periodistes puguin actuar amb professionalitat i no actuïn de manera crítica i objectiva (fet que condiciona la qualitat de la televisió). L'actitud dels periodistes en aquests cas concret, com es veu a la pel·lícula, va ser

exemplar i professional a conseqüència d'això arriscada. D'altra banda, la situació és molt interessant perquè també s'observen les pressions del poder comercial sobre la televisió. En aquest cas l'empresa que finança el programa que és crític i objectiu amb el poder polític decideix no donar els recursos per finançar el programa, ja que no està d'acord amb el seu contingut. A conseqüència d'això el periodista i un company seu han de pagar diners de la seva butxaca per a poder realitzar el programa.

Per evitar aquestes pressions que impliquen pèrdua i dificultat per mantenir la qualitat és important que el finançament i les normes de gestió de la televisió pública siguin independents dels poders polítics i comercials. Per això són necessaris:

Mecanismes per garantir la independència de la televisió pública.

Com que l'interès del poder polític i comercial, per utilitzar la televisió pública a fi dels seus interessos, ja que és un mitjà de masses, serà present durant tota la seva existència i activitat és molt important, per començar, no confondre televisió pública amb televisió d'estat. El poder polític, que representa l'estat, simplement ha de gestionar la televisió perquè sigui un ens públic de qualitat, per això, per evitar que aquests poders puguin exercir pressions o influir negativament al contingut cal que la televisió pública tingui o actuï mitjançant estructures, òrgans, consells, comissions... de gestió de control, d'administració... els membres dels quals siguin escollits de manera totalment independent a aquests poders. És a dir, com més mecanismes de control, de gestió pel seu bon funcionament tingui i com més independents i transparents siguin aquests de més qualitat podrà ser la televisió pública. Per exemple, cada televisió ho pot aconseguir garantint proteccions jurídiques contra la ingerència dels qui administren aquests recursos dins del marc de l'estat. D'altra banda, si l'emissora és parcialment finançada per anunciants, la televisió ha de garantir que no quedi subordinada a les exigències i els cobraments del mercat. Això s'aconsegueix, per exemple, a través de l'acceptació exclusiva d'anuncis institucionals (que no venen directament serveis o productes), conforme a regles públiques que impedeixin a l'anunciant influir en l'elecció dels programes.

- La revolució tecnològica digital: Concentració de mitjans en un mateix mercat

Des dels anys 1980, l'arribada del satèl·lit, del cable i de la tecnologia digital, la caiguda dels règims totalitaris i l'ascens del liberalisme, han generat una proliferació del nombre de cadenes. "El satèl·lit ho ha alterat tot: la televisió hertziana era nacional, la de satèl·lit és transfronterera. També hi ha hagut una disminució dels costos de producció: no es necessita ser professional per manejar una càmera de vídeo", explica Michel Fansten, del Consell Superior Audiovisual (França). A l'Europa occidental, on al 1980 hi havia 40 cadenes, fonamentalment públiques, en l'actualitat n'hi ha milers i sobretot privades. "Avui ningú pot dir quantes cadenes hi ha al món, a part dels operadors de satèl·lits: cada dia es creen noves", assenyala Markus Boom, de l'Observatori Audiovisual Europeu.

En vint anys, l'aparició d'una multitud de cadenes privades ha canviat totalment el món audiovisual. Existeixen molts mitjans de comunicació en mans de grans empreses, amb major poder econòmic. Enfront d'aquesta oferta, l'únic incentiu de la qual és la cerca de beneficis econòmics, la televisió pública és l'única que pot garantir una programació de qualitat. Però aquesta concentració de mitjans sovint provoca pèrdua de la qualitat dels programes, especialment dels de contingut educatiu. "En un sistema de competència estrictament comercial, els programes que fan baixar l'audiència s'eliminen, en benefici dels programes de diversió, que atrauen a un públic ampli", explica Pierre Juneau, president del Consell Mundial de Radio i Televisió (Quebec) en referència a la lluita per les quotes d'audiència que existeix actualment al mercat.

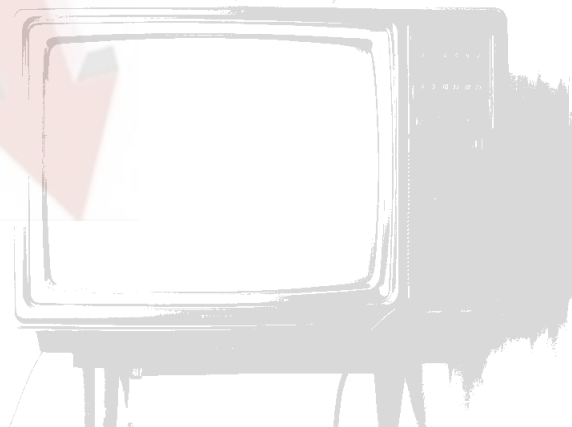
Davant l'increment de cadenes comercials, algunes radiotelevisions públiques resisteixen bastant bé, com és el cas d'Alemanya, Gran Bretanya i França, tot i això s'observa una tendència a la informació espectacular, a la marginació dels programes culturals i a l'increment desmesurat de la publicitat. En altres països, com Itàlia i Espanya, "la televisió nacional s'ha convertit en una còpia gairebé idèntica de les xarxes privades", assenyala Gaétan Lapointe de la Divisió de la Comunicació de la UNESCO.

- Pèrdua del monopoli de les televisions públiques i la consolidació de les televisions comercials

Històricament, al món, la televisió pública actuava com un monopoli en mans de l'autoritat del país. El principi de monopoli ha estat superat per desenvolupaments tecnològics i pressions dels grans grups empresarials interessats en la comunicació; tot i això, molts països que només havien conegut les televisions d'estat, dominades per poders totalitaris, rebutgen aquest model i opten per una televisió comercial, que els sembla més allunyada del poder, perquè no distingeixen entre televisió d'estat i pública.

En els països que surten de dictadures, la proliferació de cadenes privades de vegades ha estat celebrada com un avanç. Aquesta falta de consciència respecte a la importància de la televisió pública ha provocat la consolidació de les televisions privades amb fins comercials en un mercat on la televisió pública molt sovint s'ha quedat en un segons pla o ha perdut totalment els principis i valors del servei públic de qualitat per no quedar marginada i poder ser sostenible.

- Situació de crisi als països europeus: Dèficit a la televisió pública

Actualment, a les televisions públiques els hi és difícil tenir un model de finançament sostenible i poden tenir dèficit. Aquests últims anys els mitjans públics han hagut de retallar costos. Els governs s'han vist amb la necessitat imperiosa de retallar serveis a causa de la monumental crisi econòmica que afecta Occident i han hagut de posar per davant la sostenibilitat perquè la televisió pública pugui existir però a conseqüència d'això hi ha hagut pèrdues de qualitat importants. Davant les retallades dels governs, les televisions públiques tenen menys capacitat per tenir un bon equip tècnic i professional. Per culpa de la dificultat econòmica el sector de la comunicació sol estar en el punt de mira per no pagar degudament a les plantilles de professionals, per la qual cosa aquestes plantilles estan cada vegada menys professionalitzades i motivades. A conseqüència d'això, tenen menys temps per elaborar informació de qualitat.

En aquest context els valors comercials per afavorir la sostenibilitat econòmica cobren força dificultant l'òptim funcionament el servei públic de la televisió pública. Per exemple, als Estats Units, els republicans han expressat la seva intenció de retallar els diners que el govern federal assigna a la PBS (el Servei Públic de Radiodifusió als Estats Units) uns diners que no representen ni el 15% de l'única xarxa de televisions públiques que hi ha al país. A part els republicans volen que la televisió emeti publicitat.

Titulars de diaris que reflecteixen com ha afectat negativament la crisi aquests últims anys:

. Cadena: TV3. Lloc: Catalunya. Any: 2014. Font d'informació: catalunyaplural.cat

“La CCMA pretén eixugar amb més retallades els 27 milions dels dèficits acumulats de TV3 i Catalunya Ràdio”

“La part més important d'aquesta retallada hauria de sortir de reduccions salarials, segons ha comunicat Brauli Duart, president de l'ens, a les meses negociadores dels respectius convenis...”

. Cadena: TV3. Lloc: Catalunya. Any: 2011. Font d'informació: ara.cat

“La Corporació preveu tancar l'any amb un dèficit d'uns 6 milions d'euros.”

“Terribas avisa que els espectadors notaran les retallades a TV3”

Els mitjans públics s'estrenyen el cinturó per reduir un dèficit que preveuen entorn els sis milions d'euros. "Estem traient diners de la pantalla i ho acabarem notant", va alertar Terribas l'any 2011 quan era directora de TV3.

. Grup televisiu: RTVE. Lloc: Espanya. Any: 2011. Font d'informació: elmundo.es

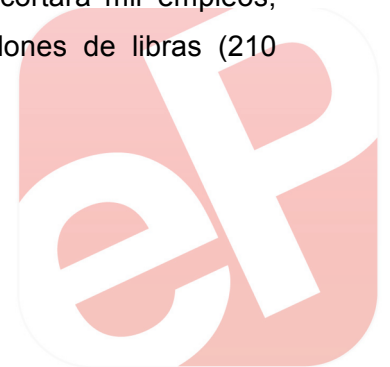
“El Gobierno reduce el presupuesto de RTVE en 200 millones de euros”

“Entre las medidas anunciadas por el Gobierno del PP tras el Consejo de Ministro está previsto una reducción del presupuesto de RTVE en 200 millones. Así lo ha anunciado Cristobal Montoro, ministro de Hacienda...”

. Grup televisiu: BBC. Lloc: Regne Unit. Any: 2015. Font d'informació: elperdiodico.es

“La BBC recortará mil puestos de trabajo”

“La cadena pública británica BBC ha informado hoy de que recortará mil empleos, entre ellos puestos directivos, debido a un déficit de 150 millones de libras (210 millones de euros) en los ingresos por el pago de su licencia...”

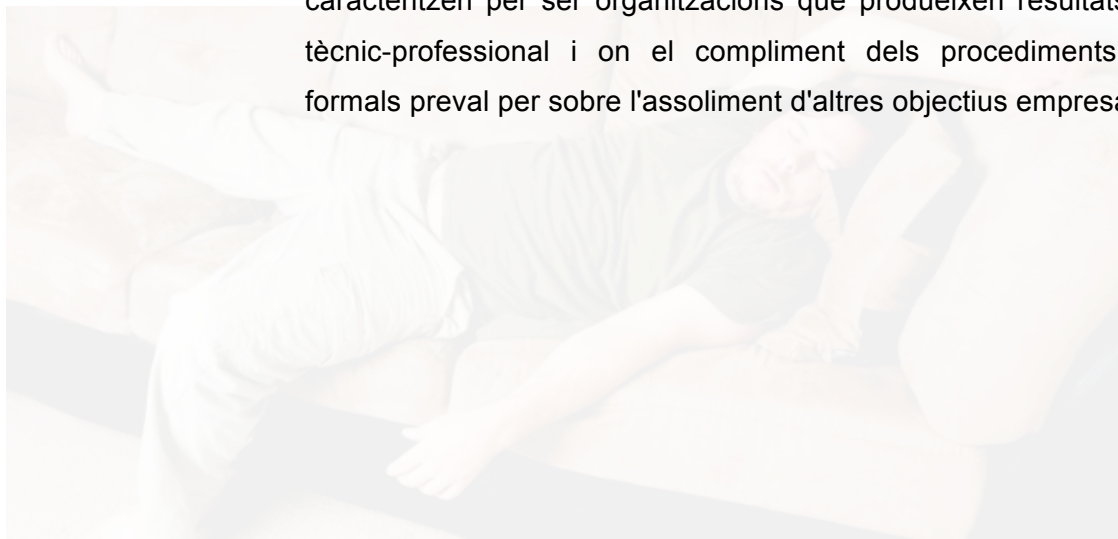

- Mancances de l'empresa pública

Per tradició, a diferència de moltes empreses privades, degut al seu funcionament i la seva organització les empreses públiques han presentat mancances en els seus serveis. En un sentit ampli els problemes que tenen des dels seus inicis les empreses públiques podrien ser classificats en tres grans categories:

- Falta d'eficiència: Aquesta manca és visible en dos àmbits. D'una banda en la qualitat i quantitat dels serveis i per un altre en els seus costos tan elevats. La majoria dels serveis que ofereixen les empreses públiques com la televisió són deficients. És per això que el cost dels mitjans de titularitat pública és objecte d'una controvèrsia que demana a crits una solució.
- Desequilibris econòmics i financers: Les empreses públiques normalment han mantingut una insuficient capacitat per finançar les seves inversions.
- Deficient organització interna: Una altra categoria greu de problemes la constitueix la deficient organització interna de bona quantitat d'aquestes empreses, particularment en les més antigues i de major grandària. Aquestes deficiències s'expressen de moltes maneres, però principalment es caracteritzen per ser organitzacions que produeixen resultats d'un baix nivell tècnic-professional i on el compliment dels procediments reglamentaris i formals preval per sobre l'assoliment d'altres objectius empresaris.

4.1 Males praxis a la televisió pública

Davant aquests motius desfavorables cada vegada sembla més difícil finançar un mitjà públic que garanteixi tots els principis que hauria de complir la televisió pública. Quan és difícil garantir la sostenibilitat econòmica d'una televisió pública (cosa necessària perquè si no aquesta no existiria) s'obliden altres aspectes de qualitat i independència importantíssims d'un mitjà de servei públic. Entre altres perills, trobem que cada vegada més, a les televisions públiques, s'efectuen males praxis per afavorir l'ingrés econòmic que no respecten cap valor del servei públic. Dos exemples clars, els veiem quan a la televisió pública:

- Es prioritza el màrqueting per davant de la funció informativa. Per exemple, està prohibit per llei incloure anuncis durant un programa informatiu, però algunes televisions públiques ho fan constantment. D'altra banda, generalment se solen evitar informacions negatives sobre empreses anunciantes perquè aquestes no retirin la seva publicitat del mitjà de comunicació. De la mateixa manera, es fomenten les informacions positives sobre les empreses anunciantes.
- Es prioritza la funció d'entreteniment a la informativa. Per exemple, en molts informatius televisius es rebutgen notícies sobre conflictes o fets i es prefereix emetre informació sobre fets curiosos i anecdòtics. Està comprovat que les segones augmenten l'audiència i, per tant, els ingressos.

Lamentablement quan la televisió pública ha de recórrer a aquestes males praxis entre altres, són molts els que es plantegen la necessitat d'una televisió que s'està fent amb els seus diners i per a ells. Per aquests motius i moguts per altres interessos trobem els detractors de la televisió pública.

20:11:43

4.2 Detractors de la televisió pública

La majoria de les cadenes estatals europees, davant la complexa situació actual i la dificultat per mantenir la qualitat, tenen pèrdues de diners malgrat les ajudes públiques que reben i que algunes acompanyen amb publicitat. A més a més, últimament degut a la lluita d'audiències ofereixen programació similar a les privades i algunes estan sotmeses a fortes pressions polítiques.

Els detractors, que veuen com la televisió té grans dificultats per garantir la seva qualitat, proposen la total privatització de les ràdios i televisions públiques, mentre que uns altres en un sentit crític són partidaris d'obligar-les a l'emissió d'un tipus de programació diferent i complementària, en considerar que les televisions públiques, actualment, ofereixen continguts comercials a través de finançament públic i posseeixen una gestió deficient. D'altra banda els sectors partidaris de la liberalització del mercat del sector audiovisual denuncien que el doble finançament de la qual disposen els mitjans públics en alguns països europeus provoca una alteració de la lliure competència.

Totes les postures en contra de la televisió pública són mogudes per interessos o ideologies. És per això que el tema és molt complex. Tot i així no es pot ignorar la importància d'una televisió pública de qualitat i abans de jutjar cal entendre en el complex context que es troben en aquesta era digital. Per començar s'han de buscar mecanismes per garantir la qualitat de la televisió que facin actuar als mitjans públics degudament, que facilitin estris pel seu funcionament i d'aquesta manera fer veure als que busquen rebaixar el crèdit i la reputació de la televisió pública que aquesta és de vital importància i que cal fomentar-ne el bon ús.

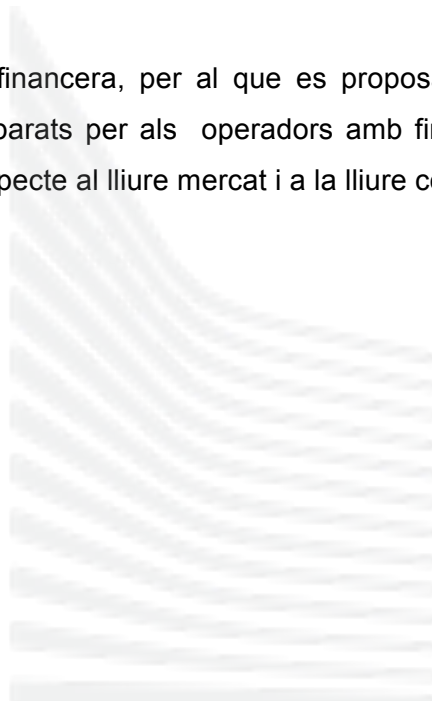

4.3 Mecanismes per garantir la qualitat de la televisió pública

Per impedir que la televisió pública actuï indegudament (evitar que es realitzin males praxis, recolzar i garantir el servei públic i la lliure competència), són necessàries organitzacions, institucions... que vetllin pel bon funcionament i la qualitat de la televisió pública. Aquestes han de vetllar perquè les televisions públiques representin els valors i la pluralitat que resulten ser de tanta importància per la democràcia i la societat d'un país.

Per exemple, la Direcció general de la Competència de la Comissió Europea utilitza els següents criteris per avaluar si una televisió pública vulnera els principis i les obligacions que se li demanen:

- Comprovar si existeix una llei que fixi les obligacions de la cadena en la seva missió de servei públic. Avaluar fins a quin punt s'ofereix servei públic.
- Sotmetre les televisions a principis de proporcionalitat. Determinar si les subvencions poden ser tolerades i examinar si el finançament de l'estat és proporcional als costos emprats per la cadena per complir la seva funció pública, ja que els fons públics s'han d'utilitzar exclusivament per a activitats de servei públic
- Assegurar la transparència financera, per al que es proposa l'aplicació de sistemes de comptabilitat separats per als operadors amb finançament mixt. Garantint a més a més el respecte al lliure mercat i a la lliure competència.

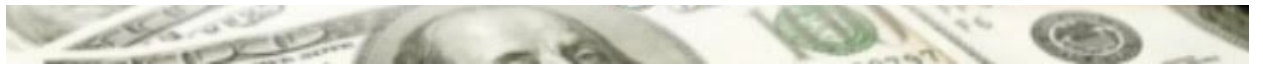
5. El finançament de la televisió pública

Segons el DIEC, el finançament fa referència a l'acció de finançar, i finançar significa proveir capital. És a dir, posar en possessió d'allò que és necessari (diners en aquest cas) a algú. En conclusió, el finançament de la televisió pública fa referència a com i a qui paga diners per tal que el mitjà pugui existir i oferir un servei.

Una de les característiques de la televisió pública, que per això rep aquesta titularitat, és que a diferència de les privades és finançada amb els diners dels contribuents. Els contribuents estan obligats a pagar d'una manera o una altra, una quantitat o una altra de diners a l'estat, és a dir, una part de la despesa comuna que suposa el servei de televisió pública. El finançament, per tant, marca les directrius de la televisió pública perquè defineix que aquesta ho sigui i que a conseqüència d'això hagi de complir amb un servei públic.

Per finançar una televisió existeixen múltiples opcions que combinen o gestionen de manera diferent els diners dels ciutadans que la financen.

5.1 Importància del finançament

La manera de finançar-se d'una televisió pública afecta d'una manera o altra la qualitat i la independència que hauria de garantir en tractar-se d'un servei públic. Mantenir tots els principis i requisits que se li demana i funcionar amb independència del poder econòmic i polític entre altres, té molt a veure en com i a través de què es finança la televisió. És per això que el finançament d'una televisió pública és tan i tan important.

El finançament ideal, per tant, és aquell que garanteixi diners d'unes fonts que assegurin una televisió estable, suficient i sostenible econòmicament i a la vegada li garanteixi independència. El finançament ideal ha de facilitar l'ambient de treball i de gestió d'una televisió pública. En una situació idònia, els treballadors i professionals s'han de sentir amb llibertat per aportar i col·laborar positivament i de manera crítica i objectiva en aquests servei públic sense témer els ens que aporten diners i faciliten el finançament. L'espectador ha de tenir la mateixa llibertat per ser crític i exigent amb el servei al qual contribueix i s'ha de trobar en un ambient on la televisió pública no es vegi influenciada en els continguts que publica o emet.

Si el finançament afavoreix o simplement no entorpeix el principi d'independència i més a més garanteix la sostenibilitat econòmica, la qualitat del mitjà en surt reforçada. Si no és així, la televisió pública té més possibilitats de quedar sotmesa al poder o al mercat. En aquests casos desfavorables la televisió pública no pot generar programes públics de qualitat i no li ofereix a la societat les alternatives culturals que ha d'oferir, com tampoc pot oferir programacions que presentin una mirada crítica i distant del poder o del mercat. Quan la televisió pública no aconsegueix ser independent del poder polític, històricament, ha actuat com una extensió dels interessos del govern on les emissores públiques no poden generar debats que critiquin a aquest mateix poder. De la mateixa manera quan les televisions són seguidores obedients de les regles del mercat, les emissores no poden ni aconsegueixen oferir programes que presentin temes suficientment crítics de les realitats del mercat.

Per tot això la tria del model de finançament resulta ser un dels temes més delicats i que genera més controvèrsia i debat entre els ciutadans a l'hora de parlar sobre la televisió pública ("la televisió de tots"). El tema és complex, existeixen moltes opinions al respecte i de vegades aquestes estan perillosament mogudes o influïdes per interessos o ideologies personals.

L'informe Tongue, sobre la televisió pública, aprovat pel Parlament Europeu el 19 de setembre de 1996, que confirma el paper fonamental de la televisió pública en l'era digital de la televisió multicanal, remarca la importància de com ha de ser el finançament a una televisió pública:

“No existe un dispositivo perfecto de financiación del servicio público. Con todo, es preciso asegurarse de que la financiación, como el mandato y las misiones confiadas al servicio público, se conforme a los principios en los que se basa la existencia de ese servicio y, sobre todo, que garantice su independencia de las presiones, tanto políticas como comerciales, que caracterizan a los modelos estatales y comerciales de radio y televisión.”

5.2 Fonts de finançament de la televisió pública

La televisió pública a Europa es finança principalment a través de quatre vies, formes o fonts:

- **Cànon**
- **Subvencions de l'estat (finançament procedent dels pressupostos públics o ajudes públiques)**
- **Ingressos publicitaris**
- **Venda de programes**
- **Altres**

La majoria dels països opten per un model híbrid o mixt entre les diferents fonts més usades de finançament. El cànon i les subvencions o ajudes del govern de l'estat són les fonts més utilitzades, les altres fonts, com els ingressos publicitaris que acostumen a estar regulats i la venda de programes que és de poc ús, són fonts complementàries. Les fonts d'ingrés d'un "model" no són elements que es puguin combinar com vagi bé, sinó que hi ha lligams inexorables. Per exemple: si no hi ha publicitat, hi ha d'haver subvenció. Però si hi ha cànon, no cal la subvenció de l'estat.

Existeixen altres vies o fonts de d'ingrés que la televisió utilitza per finançar-se, per exemple hi ha televisions que utilitzen els diners que generen els productes de la botiga online de les seves webs o participen en la producció de pel·lícules i espectacles per tal d'augmentar els seus ingressos.

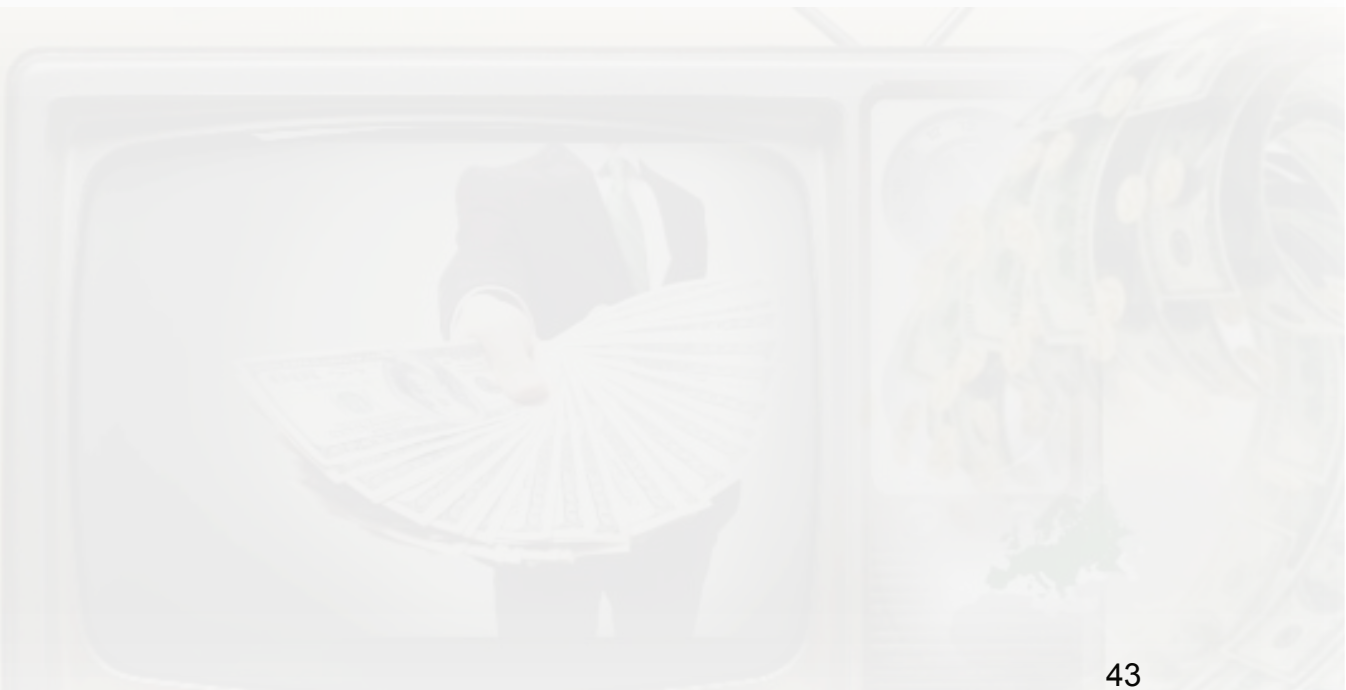

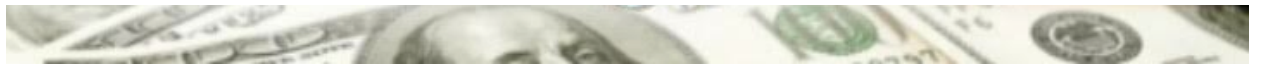
5.2.1 Cànon

El cànon, també anomenat llicència, és un impost directe que paguen els propietaris dels televisors per finançar la televisió pública.

Avantatges del cànon: Aquest mètode de finançament garanteix a la televisió, en gran part, tenir independència respecte el govern o de les pressions comercials. Això s'explica perquè mitjançant el cànon, la gent paga d'una manera directa pel servei de televisió pública i no ho fa de manera indirecta al govern, com passa quan es financen les televisions mitjançant les subvencions de l'estat (ajudes del govern). En conseqüència d'això, les finances de l'entitat no formen part de la revisió anual del pressupost del govern. A més a més, el pagament no està subjecte als capritxos dels cicles econòmics del país i a diferència dels mitjans amb suport publicitari, el cànon protegeix a les estacions de servei de radiodifusió pública de pressions comercials sobre el contingut dels programes. Finalment, el pagament del cànon facilita l'actitud que els ciutadans sentin més seva la televisió, ja que aquests en ser conscients del que paguen exactament de manera mensual augmenten la seva exigència i crítica cap a la qualitat i el contingut que els ofereix el servei que financen. La majoria de països europeus opta pel cànon com a font principal per finançar la seva televisió. Països com Alemanya, Anglaterra o Japó l'utilitzen.

Inconvenients del cànon: El cànon resulta ser una de les formes de finançar la televisió pública menys equitativa segons molta gent. Molts professionals opinen que és injust que tots els ciutadans tan rics (rendes altes) com pobres (rendes baixes) paguin el mateix. Els crítics del cànon defensen abans un model que prioritzi les ajudes del govern que han pagat tots els ciutadans de manera indirecta.

5.2.2 Subvencions de l'estat (finançament procedent dels pressupostos públics o ajudes públiques)

Consisteix en l'ingrés de diners per finançar la televisió pública des dels pressupostos que dicta l'estat i que han pagat tots els ciutadans d'un país de manera indirecta. A través de les subvencions de l'estat (finançament procedent dels pressupostos públics o ajudes públiques) tots els ciutadans paguen la televisió de manera indirecta als impostos i el govern assigna els diners que es dona al mitjà.

Avantatges del finançament procedent dels pressupostos públics: És una manera de finançar la televisió equitativa (rendes altes i baixes no paguen el mateix). D'altra banda els ciutadans no tenen tantes pressions tributàries com les que implica el pagament d'un cànon per al servei de televisió a part d'haver de pagar els altres impostos a l'Estat.

Inconvenients del finançament precedent dels pressupostos públics: El ciutadà paga l'impost de manera indirecta i li és molt més difícil saber la quantitat que paga exactament pel servei. A diferència del cànon, el contribuent no té l'hàbit d'haver de pensar cada mes en el que gasta pel servei públic i per tant no és tan crític amb el contingut o el funcionament de la seva televisió.

Aquesta forma de finançament li dona al govern més poder de decisió respecte a la televisió pública. Això es deu a que és el govern qui marca als pressupostos anuals on es fixen els diners destinats al finançament de la televisió pública a canvi del servei que aquesta ofereix.

5.2.3 Ingressos publicitaris (la publicitat)

Cosisteix en l'ingrés de diners per part de la televisió pública per finançar-se procedent de la venda d'espais a empreses que volen promocionar i vendre els seus productes. Aquesta tècnica que utilitzen les empreses s'anomena publicitat i s'aplica als mitjans de comunicació de massa amb l'objectiu d'induir el públic a determinats comportaments, en aquest cas comercials. Els ingressos publicitaris s'acostumen a combinar amb altres fonts de finançament com el cànon o les subvencions de l'estat.

Avantatges: L'ingrés de diners que aporta la publicitat, que fan les empreses al comprar espais per promocionar-se a la televisió, redueix el cost públic que paguen els ciutadans.

Inconvenients: L'ingrés publicitari per finançar una televisió pot ser perillós per la garantia del servei públic per culpa de les possibles pressions comercials que puguin existir. És per això que moltes televisions tenen prohibida o regulada, fins i tot per llei, la publicitat a les seves televisions públiques. En molts casos s'ha vist com els anunciants passen a ser els principals clients de les cadenes, en lloc dels teleespectadors fet contradictori en una televisió de servei públic. Els crítics veuen la publicitat com un mercat capaç d'exercir pressió a la televisió pública, influenciar la seva qualitat i que igualment acabem pagant entre tots ja que avui en dia consumim productes que inclouen en el seu cost el cost que destinarà l'empresa a la publicitat.

Breu història sobre la publicitat i tipus de publicitat a la televisió

La publicitat s'aprofita de la televisió per transmetre els missatges dels anunciants des de l'1 de Juliol de 1941 a EUA, on es va transmetre un anunci de la marca de rellotges Bulvoa. La marca va pagar 4 dòlars per aquest anunci de 10 segons, que es va transmetre durant un partit de beisbol entre els Dodgers de Brooklyn i els Phillies de Filadèlfia. Les coses han canviat i a l'actualitat, publicitat i televisió intercanvien interessos movent grans quantitats de diners.

La publicitat a la televisió ha anat evolucionant i ara en trobem de diversos tipus. Entre els formats de publicitat més coneguts, vistos i utilitzats a la televisió hi ha:

- L'Espot: És el format més conegut de publicitat televisiva. La seva durada és de 10 a 60 segons aproximadament. L'objectiu primordial de l'espot és donar a conèixer un producte, un servei, la proposta política d'un candidat... El propòsit fonamental de l'espot és persuadir al receptor, per tant, l'espot està orientat al fet que el consumidor potencial compri el producte, en el cas d'un producte o servei, o que per exemple voti al polític publicitat com a candidat.
- Publicitat estàtica: Podem trobar-la en espais oberts, com per exemple a les valles publicitàries dels estadis de futbol que després rebem de manera més indirecta des de casa.
- Publireportatge: En aquest format l'anunciant crea una notícia sobre el producte o marca.

Existeixen molts altres formats de publicitat menys utilitzats i no tan coneguts.

D'altra banda la publicitat, tot i que primordialment s'utilitza per fer una funció d'ingrés de diners per finançar la televisió, també pot tenir altres funcions o ser utilitzada per altres fins. Per exemple, trobem la publicitat institucional o corporativa que s'enfoca per guanyar-se al públic sobre el punt de vista de l'organització que gestiona la televisió pública, o publicitat de servei públic destinada a comunicar un missatge a favor d'una bona causa, com deixar de conduir quan es va sota els efectes de l'alcohol o missatges en contra la violència de gènere per ajudar les víctimes...

A tot això, cal mencionar l'interès que generen els esdeveniments esportius tant per les televisions com per les empreses anunciants. L'esport, tan globalitzat i massificat actualment amb esdeveniments d'interès mundial com els Jocs Olímpics o la UEFA Champions League de futbol, resulta ser dels continguts que generen més audiència a les televisions, fet que atrau a moltes empreses per fer publicitat. Un negoci rodó.

A tots aquests tipus de publicitat cal afegir i diferenciar el patrocini.

El patrocini

El patrocini és l'ajuda o aportació econòmica, en espècie, en personal, equipaments, tecnologia, etc., d'una persona jurídica o física (el patrocinador) a una actuació, entitat o persona (la patrocinada) de naturalesa cultural, científica, de solidaritat, esportiva, etc., aliena a l'empresa, amb el compromís que al patrocinador li suposi alguna contrapartida, no econòmica, generalment en el camp de la imatge i la comunicació, associada a l'actuació o l'entitat patrocinada.

Principals diferències entre el patrocini i la publicitat. Còpia textual d'una part del document *"PATROCINI I MECENATGE: Aspectes teòrics i conceptuals de l'Agència de Patrocini i Mecenatge de la Generalitat de Catalunya"*.

	Patrocini	Publicitat
Intenció	Comunicar	Vendre
Comunicació	Suggerida	Directa
Imatge	D'empresa o marca	De producte
Missatge	Associat o implícit al del patrocinat	Propi, explícit
Control eficàcia	Difícil mesura	Mesurable
Impacte	Mitjà i llarg termini	Curt termini
Pressupost	Complementari	Principal
Integració en la gestió	Poc integrat	Integrat
Actitud de l'empresa	Voluntari	Obligat
Subjectes intervinents	Públic, marca (empresa), esdeveniments	Públic, marca (empresa), mitjans

Moltes televisions que tenen limitada o prohibida la publicitat a la seva programació tenen la capacitat d'utilitzar el patrocini. Per a les televisions el patrocini és una font de finançament, com l'autofinançament i les subvencions públiques. Per a les empreses és un instrument de comunicació, com la publicitat, o el màrqueting directe que té una finalitat de comunicació en l'àmbit de la cultura i la solidaritat.

5.2.4 Venda de programes

Consisteix en finançar la televisió a través de l'ingrés que suposa la venda de programes propis (que ha realitzat la mateixa televisió) als mercats internacionals. Solen ser quantitats testimonials a la majoria de països però a d'altres suposa una quantitat de diners importants. Per exemple als Estats Units la televisió pública es finança en part per la venda de programes educatius o un altre cas el trobem a la televisió catalana on s'ha vist com la venda de les seves sèries a televisions de l'estranger també suposa un ingrés significatiu (Merlí o Polseres Vermelles són dos exemples de sèries conegudes que altres televisions han comprat i emès als seus canals).

5.2.5 Altres

Les fonts d'ingrés del cànon, les subvencions de l'estat, la publicitat i la venda de programes són les més utilitzades i normalitzades per les televisions públiques al món. Totes són normalment la columna vertebral del finançament d'una televisió però hi ha infinites altres maneres de finançar la televisió pública entre les quals trobem:

- Participació en co-produccions (participació en la producció de pel·lícules o d'espectacles)
- Donacions d'empreses i corporacions amb desgravacions d'impostos molt significatives

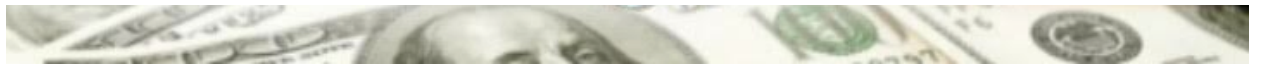

Formes bàsiques de finançament

Principalment existeixen cinc formes bàsiques de finançament que combinen les fonts d'ingrés més habituals entre la televisió pública. Tots aquests models tenen avantatges i inconvenients i sobretot molts matisos.

- **Finançament públic pur:** Finançament en el qual tots els recursos provenen dels pressupostos públics. No admet publicitat.
- **Finançament públic i taxes directes:** Finançament que combina recursos públics majoritaris i aportacions a partir dels beneficis privats. Un exemple és el de RTVE on els impostos recauen sobre els operadors privats de televisió i telecomunicacions (fet que es debat molt encara) i no admet publicitat, però sí patrocini.
- **Model mixt:** recursos públics, vendes i publicitat (com el cas de TV3).
- **Finançament mitjançant cànon (o llicència):** La televisió es finança a través del pagament periòdic per ús i comercialització de continguts. Moltes televisions a Europa han optat per aquest model per exemple: La BBC o el servei públic alemany.
- **Model múltiple:** La televisió pública combina diferents fonts d'ingressos. Un exemple seria el finançament de la PBS nordamericana que es finança a través de les estacions afiliades (47%), de la CPB (Corporation for Public Broadcasting) i dels fons públics federals (24%), els *royalties* (drets de retransmissió, serveis de satèl·lits, ingressos d'inversions) (14%) i de la venda de productes educacionals (12%).

5.3 Models de finançament de la televisió pública al món

Cada país per raons històriques i socials entén d'una manera o una altra el servei públic i la funció de la televisió pública. Al món existeix una gran falta de consens sobre els usos i el funcionament del que és públic que dificulta la gestió de la televisió pública. En part la tradició i altres factors queden visibles a la televisió de cada país i és per això que el finançament a cada televisió és molt variat depenent del país i les capacitats o inèrcies d'aquest. Amb els següents exemples de televisió pública de països no europeus s'observa la diversitat de models que existeixen i els avantatges i inconvenient que tenen:

Estats Units: PSB.

El Servei Públic de Radiodifusió, PBS (Public Broadcasting Service) és l'empresa de mitjans de comunicació públics més gran d'Amèrica. El sistema de finançament del PBS és una unió de diners públics i privat. A més de les assignacions dels diferents estats a les afiliades a PBS existents en ells, aquestes viuen de les donacions que els facin els espectadors o certes companyies col·laboradores i dels patrocinis que puguin aconseguir per a alguns programes. És habitual que PBS faci periòdicament telemaratons i actes diversos per recaptar fons, i aquest sistema de donacions completa entre el 53 i el 60% del seu pressupost.

Aquest sistema de finançament permet que la cadena no hagi de dependre dels ingressos publicitaris per sobreviure (utilitza algun patrocini només), la qual cosa facilita, també, que emetin programes que no tindrien cabuda en altres cadenes, com els documentals o sèries sobre les diferents músiques dels Estats Units. D'altra banda aquest model també té inconvenients com haver de guanyar-se sempre el favor dels espectadors perquè aquests considerin que mereix la pena donar diners per a la cadena.

Austràlia: ABC i SBS.

El model de finançament de la televisió pública australiana és un exemple de finançament que utilitza els diners precedents dels pressupostos públics per finançar-se. La Corporació Australiana de Difusió (ABC) i el Servei Especial de Difusió (SBS) són finançades per subvencions de l'estat assignades pel Parlament. Aquestes fonts cobreixen els costos operacionals, transmissions, desenvolupament de serveis de televisió digitals, i injecció de capitals i valor líquid.

Índia: RSP (Prasar Bharati).

A la Índia es van considerar moltes opcions per finançar la RSP. Primer es va rebutjar la idea del pagament per llicència (el cànon) perquè es va considerar que era complicat d'implementar i molt costós d'administrar. La comissió que s'encarregava de valorar les opcions va concloure que l'èxit o fracàs d'un model podia dependre dels valors nacionals i tradicions d'un país, i en les oportunitats disponibles al mercat dels mitjans. Finalment la comissió va afirmar que el millor model era aquell sistema híbrid de finançament que inclogués les donacions governamentals, la venda internacional de programes, l'explotació de negocis dels nous mitjans, el fet de proveir facilitats tècniques per a les transmissions dels difusors privats i altres modalitats d'ingrés millorant l'oferta dels seus programes de servei públic en contingut i serveis.

Canadà: CBC

Segons la llei canadenca de difusió, la difusió és considerada "un servei públic essencial per mantenir i millorar la qualitat de la identitat nacional i la sobirania cultural". D'aquesta manera, la difusió és un sistema integrat d'elements públics, privats i comunitaris amb la Corporació Canadenca de Difusió, com el centre del sistema públic. En realitat el sistema canadenc és un híbrid de públic i privat. Quan la Corporació va ser fundada l'any 1936, es va utilitzar el pagament del dret de llicència per finançar-se però molt ràpid va quedar en evidència que el sistema del pagament de llicència no podria sostenir la missió de servei públic de la CBC. De fet, des del començament l'alt cost de la televisió va portar a la creació del sistema d'afiliats, on es permetia a corporacions privades posseir i operar estacions dedicades a distribuir el sistema de la CBC. El pagament de llicència va ser abolit per 1950 i reemplaçat per una donació anual del parlament. Actualment la subvenció de l'estat és suplementada amb ingressos publicitaris.

Sud-Àfrica: SABC

La SABC és la difusora de servei públic més important a Sud-Àfrica i es finança mitjançant una combinació de publicitat, pagament de llicències, patrocinis i ingressos per inversions. El finançament d'aquesta televisió ha anat variant amb els anys. El 1993 la SABC es finançava en un 74% del total dels seus ingressos anuals en gran part de la publicitat; el pagament de llicències va ser del 20% i altres ingressos eren del 6%. Des que va començar la democratització del país la dura competència dels mitjans privats ha suposat per la SABC la pèrdua del control sobre els seus ingressos publicitaris i actualment té serioses dificultats per complir el seu mandat de servei públic.

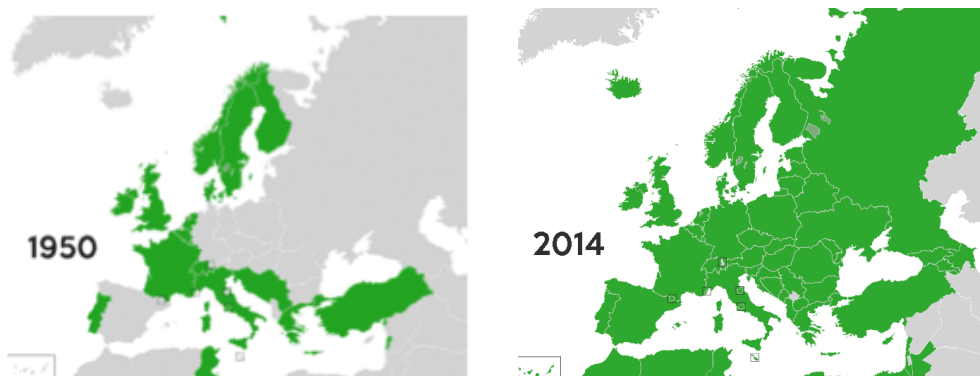
6. Models de finançament de les televisions públiques a Europa: La Unió Europea de Radiodifusió

A Europa, la majoria dels grups que gestionen el servei públic a les televisions són dins la Unió Europea de Radiodifusió. La UER o EBU (European Broadcasting Union) és la principal aliança d'organitzacions de mitjans de comunicació de servei públic.

Dins la UER trobem països com: Albània, Alemanya, Àustria, Andorra, Bèlgica, Croàcia, Espanya, Dinamarca, Eslovènia, Estònia, Finlàndia, França, Grècia, Portugal, Regne Unit, Rússia, Romania, Sèrbia, Suècia, Turquia, Suïssa...

Les televisions de tots aquests països de la Unió, com a membres actius, s'han de sotmetre a la supervisió del Comitè Executiu (que vetlla per garantir els valors fonamentals de mitjans de comunicació de servei públic), comitè que també té la capacitat per recomanar a l'Assemblea General si l'ingrés a la Unió d'un país és apropiat. A més dels membres actius, de la UER, també en formen part membres associats. Per exemple els serveis de radiodifusió pública Nord-Amèrica (PSB), el xinès, l'australià o l'indi.

Segons dades del 2015 la UER, actualment, té 73 membres actius a 56 països d'Europa.

Imatge 5. En verd els països que formen part de la UER (evolució de l'any 1950 al 2014)

Entre altres països, a la UER, trobem per exemple a:

Portugal: RTP.

L'organisme RTP és la societat anònima pública que s'encarrega del servei de radiodifusió pública a Portugal. Es finança a través d'un petit cànon, que s'adjunta al rebut de la llum. La resta del finançament s'obté mitjançant les subvencions estatals i la publicitat. L'òrgan de regulació és l'Alta Autoridade. L'Alta Autoridade vetlla pel dret a la informació, la independència, el respecte al dret de rèplica, el pluralisme, etc... de la televisió.

Suècia: SVT.

SVT és l'empresa de televisió pública de Suècia. La cadena pública SVT no té autorització per a l'emissió d'espais publicitaris i es finança amb el pagament d'un cànon, que suposa el 60% dels ingressos, i l'altre 40% restant s'obté de la gestió de la venda de recursos propis, continguts i serveis tècnics entre altres. El cànon a Suècia és d'uns 200 euros anuals. La majoria dels suecs el paguen perquè és una obligació moral atès que d'aquesta manera, es manté un equilibri entre aquest model de televisió públic i els mitjans comercials a més, perquè manté un nivell de continguts molt digne i no té publicitat fet que s'agraeix, ja que de vegades causa molèstia per ser molt intrusiva, danyar o manipular el contingut televisiu.

Els països amb els grups més importants i coneguts de radiodifusió pública de televisió, a nivell europeu, són:

- Regne Unit: BBC
- Alemanya: ARD i ZDF
- França: FranceTelevisions
- Itàlia: RAI

Per proximitat trobem:

- Espanya (televisió autonòmica de Catalunya): CMMA
- Espanya: RTVE

Cada país tria el model de finançament que considera més apropiat a aplicar a les seves televisions públiques. A continuació s'analitza de manera més específica el funcionament del seu finançament.

Imatge 6. Mapa europeu que mostra algunes de les televisions públiques de cada país.

6.1 Model alemany

País: **ALEMANYA**

Grups de servei de radiodifusió pública: **ARD i ZDF**

ADF: És l'agrupació de treball de les cadenes de radiodifusió pública alemanya (Arbeitsgemeinschaft der öffentlich-rechtlichen Rundfunkanstalten der Bundesrepublik Deutschland). Va ser fundada el Juny de 1950 i actualment té un pressupost anual de 6.300 milions d'euros.

ZDF: És la segona cadena de televisió pública a Alemanya i és gestionada per una empresa sense ànim de lucre. Va ser fundada l'Abril de 1963 i actualment té un pressupost de 2.063 milions d'euros.

Model de finançament

El finançament és mixt, per pagament d'un cànon i publicitat, encara que només un 20% dels ingressos provenen de la publicitat. Altres recursos, com la venda de programes, representen un 12% dels ingressos.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): --

Publicitat: 2

Altres: 3 (entre ells venda de programes)

Cànon: Cada llar paga aproximadament uns 18€ (17,98€) mensuals de cànon per gaudir dels serveis de televisió i ràdio (210€ l'any). El paguen tots els residents alemanys majors d'edat que tenen un receptor de ràdio, de televisió o un ordinador a casa.

Publicitat: Representa aproximadament un 20% dels ingressos per les cadenes i està restringida per la llei. Per exemple: No pot ser emesa en horari *prime time* (20:00 a 23:00), ni diumenges ni festius. Tampoc se'n pot fer un ús de més de 20 minuts per hora i els talls publicitaris són de només 3 minuts i poques vegades interrompen els programes.

Mecanismes de control

Els impostos específics (entre ells el cànon) que financen la televisió a pública a Alemanya són independents als pressupostos de l'estat i s'abonen a la GEZ, (Gebühreneinzugszentrale, "Oficina principal de taxes"). La GEZ és una entitat creada el 1977 que es manté independent al govern. D'aquesta manera s'eviten influències o modificacions polítiques sobre les taxes que imposa. La GEZ és qui defineix quin impost s'ha de pagar, les formes de pagament i què finançarà.

Les televisions públiques a Alemanya tenen un Consell de Radiodifusió format per polítics, sindicalistes, representants dels estats federats, membres destacats de la societat civil (comunitats religioses, universitats, camperols). No canvia quan hi ha eleccions i un nou partit pren el poder. Cadascuna de les nou emissores regionals que componen la ARD i que produeixen els continguts del Primer Canal nacional té el seu propi Consell. La seva funció és supervisar que les emissores compleixin amb la pluralitat i la independència. Aquest Consell també s'encarrega de triar als directors. El Consell no té jurisdicció editorial sobre la programació ni sobre el contingut dels telenotícies i no pot pressionar als periodistes. En algun cas en què s'ha intentat exercir alguna influència, la informació s'ha publicat i ha arribat a provocar la dimissió de polítics que han protagonitzat aquests casos.

Altres observacions

La definició de servei públic en Alemanya no és clara, a part de les declaracions genèriques sobre accés a la informació, l'educació, la cultura i l'entreteniment. A Alemanya es posa un èmfasi especial en el fet que aquest accés ha de ser universal, i es parteix de la percepció que, en general, el servei públic ha de considerar-se com una «illa de credibilitat».

L'any 2014, tan ZDF com Das Erste, les cadenes públiques alemanyes superaven per separat (ZDF en un 3,3% i Das Erste en un 2,1%) la quota de pantalla de la televisió privada més gran a alemanya, la RTL (operador privat). Per tant l'espectador alemany preferia veure abans un dels dos canals públics al privat. Dada contrastable a la del mateix any 2014 a Espanya, on una de les televisions privades del país, T5 (TELECINCO) igualava la suma de tots els canals que té RTVE (la televisió pública a Espanya) en quota de pantalla. TV1 era superada en quota de pantalla per T5 i A3.

6.2 Model anglès

País: **REGNE UNIT**

Servei de radiodifusió pública de televisió: **BBC**

La **BBC** (British Broadcasting Corporation) és l'empresa pública que s'encarrega del servei públic de ràdio, televisió i Internet al Regne Unit. Emet a tot el país i té un pressupost de 7.000 milions d'euros. Va ser fundada el 1922 i als seus inicis només oferia serveis de ràdio La BBC té un total de 10 canals. Els seus dos canals més importants són la BBC1 i la BBC2.

Model de finançament

Les cadenes es financen bàsicament a través del cànon, tot i que un 20%, aproximadament, dels seus ingressos provenen de la venda de programes.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 3

Publicitat: --

Altres: 2 (entre ells venda de programes)

Cànon (anomenat TV LICENSING): La Corporació cobra el cànon, té capacitat jurídica per invertir aquests diners, i pot considerar-los com a capital o com a ingressos. El cànon és de 12,81€ (11 lliures) al mes i suposa el 70% dels seus ingressos. Aquest impost és cobrat a les llars britàniques i se'n lliuren els majors de 75 anys, mentre que els invidents o amb deficiències greus de visió tenen un descompte del 50%. Al Regne Unit si veus la televisió sense la llicència, et porten al jutjat i et pot caure una multa de fins a 1.000 lliures (1.250 euros).

Publicitat: La BBC té prohibida per llei l'emissió de publicitat.

Al llarg de la història de la BBC, s'han proposat altres vies d'ingressos com la publicitat o la subscripció que sempre s'han acabat refusant. Tot i que el finançament a través de la publicitat dona major independència a les emissores enfront del govern i substitueix costos públics sobre la televisió, els polítics i experts britànics sempre han

recordat que existeix el perill que si la BBC incorpora publicitat per finançar-se, els anunciants poden passar a ser els principals clients de les cadenes, en lloc dels telespectadors. Com que els anunciants compren el temps de televisió depenent de la seva quota d'audiència, alguns programes, segons els experts, podrien ser ignorats si no atraguessin espectadors i es duplicarien el nombre de programes que sí que ho aconseguissin. A més, els anunciants desitgen apropiarse al seu públic per a tal d'aconseguir captar l'atenció a les persones que poden estar interessades a comprar els seus productes, la qual cosa aniria en contra el principi de diversitat i pluralisme.

Mecanismes de control

La BBC és gestionada per un Consell d'Administració (BBC Board) i tutelada per un Consell Assessor (BBC Trust). Els membres del BBC Trust són nomenats pel govern, sense necessitat de seguir la representació parlamentària. Tenen la missió de vetllar pel bon ús dels diners recaptats, la seva independència, viabilitat financera i el compliment del servei públic.

Els membres del BBC Trust asseguren que no són influenciables: si un polític els pressiona, queda marcat. A part, el director general pot pertànyer a algun partit, fins i tot al partit del govern, però la seva obligació és defensar els interessos de la BBC el que li porta sovint a enfrontar-se amb l'Executiu. És el màxim responsable dels serveis informatius, però no orienta políticament als periodistes.

Altres observacions

La BBC ha estat una eina democràtica clau per la reconstrucció de Gran Bretanya després de la Segona Guerra Mundial. Aquesta televisió pública ha aconseguit tenir un vincle directe amb el públic britànic fet que condiciona el comportament i els programes que realitza. Rics i pobres, joves i avis paguen el mateix pel servei públic que duu a terme la BBC, per tant, coneixedors del que paguen, els espectadors són molt conscients que se'ls ha de tractar a tots per igual, a conseqüència d'això són més crítics i observadors amb la qualitat de la seva televisió. Segons Lord Puttnam, conegut londinenc, productor de cinema i membre del Partit Laborista Anglès: *"El pago de licencia o cànon sigue siendo la forma mas efectiva y equitativa de financiamiento que ha sido creado por un organismo público"*.

Aclariment de Channel 4 i ITV ITV i Channel 4 són televisions privades del Regne Unit amb obligacions de servei públic (com les televisions privades a Espanya) que es financen únicament a través de la publicitat.

6.3 Model francès

País: **FRANÇA**

Grups de servei de radiodifusió pública de televisió: **France Télévisions**

France Télévisions és l'empresa de televisió pública de França. Va ser fundada el 1992. Els seus primers canals van ser France 2 i France 3. Des del 2010 és una societat anònima en la qual l'estat manté el 100% de les accions. Actualment, France Télévisions gestiona cinc canals de televisió generalistes, un canal d'informació contínua; una xarxa de ràdio i diversos portals web amb serveis multimèdia, productores de cinema i filials en el sector audiovisual.

Model de finançament

El finançament de la radiotelevisió pública a França és mixt. A part del cànon, la publicitat representa un 40% dels ingressos i altres recursos (com venda de programes), un 15%.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: 1

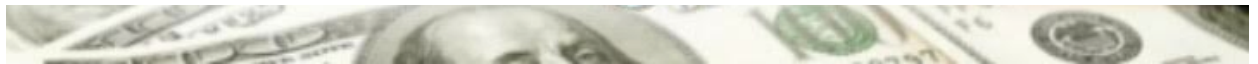
Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): --

Publicitat: 2

Altres: 3 (entre ells venda de programes)

Entre aquests altres ingressos trobem un impost d'entre l'1,5 i el 3% dels ingressos de les televisions privades i d'un 0,9% de les operadores de telecomunicacions que han de pagar sobre els seus beneficis publicitaris per finançar els mitjans públics.

Cànon: El 64% dels ingressos de la France Télévisions, hòlding que agrupa les cinc televisions públiques, provenen de l'impost que es cobra a les llars amb televisor (118 euros anuals). A França el cànon es paga a través de la declaració de la renda, i ho han de fer tots els que tinguin un receptor de senyal televisiu, sigui l'habitatge en propietat o de lloguer. Es paga el mateix, independentment del nombre d'aparells que hi hagi al domicili.

Publicitat: La publicitat està restringida, no se'n pot emetre entre les 8 del vespre i les 6 de la matinada.

Mecanismes de control

La llei francesa, en la seva definició de servei públic, comença per dir que la comunicació audiovisual és lliure. L'exercici d'aquesta llibertat només pot ser limitat en la mesura necessària, d'una banda, pel respecte de la dignitat de la persona, de la llibertat i la propietat de l'altre, del caràcter plural de l'expressió dels corrents de pensament i opinió i, de l'altra, per la salvaguarda de l'ordre públic, per les necessitats de la defensa nacional, per les exigències del servei públic. És el Consell Superior de l'Audiovisual el que ha de garantir d'aquesta llibertat: assegura la igualtat en el tracte; garanteix la independència i la imparcialitat del sector públic; vetlla per afavorir la lliure competència; vetlla per la qualitat i la diversitat dels programes, el desenvolupament de la producció i de la creació audiovisuals nacionals així com per la defensa i la il·lustració de la llengua i la cultura franceses. El Consell d'Administració, compost per un president i 14 membres els mandats dels quals estan limitats a cinc anys. Per sota existeixen quatre comitès especials que regulen aspectes vitals de l'empresa pública: Auditoria, Estratègia, Remuneració i Adquisició de programes.

Un d'aquest és el Comitè Executiu, que es reuneix amb major freqüència i porta la gestió diària de la companyia. El president de France Télévisions s'encarrega de nomenar les diferents direccions generals que ho componen, entre unes altres les de serveis informatius, canals de televisió, estratègia de programació, comunicació corporativa i departament comercial.

6.4 Model italià

País: **ITÀLIA**

Grups de servei de radiodifusió pública de televisió: **RAI**

La **RAI** és un organisme públic que gestiona més de trenta canals a Itàlia, amb un finançament mixt. La RAI és l'empresa pública de televisió més gran a Europa. Els principals canals televisius que transmet la RAI són Rai Uno, Rai Due i Rai Tre. RAI és l'acrònim de radiotelevisione Italiana (Radiotelevisió Italiana). Va néixer com una empresa privada el 1924 que només oferia ràdio, a partir del 1954 va començar a oferir serveis de televisió.

Model de finançament

Es finança a través del cànon i la publicitat, en un sistema mixt. La publicitat representa un 35% dels ingressos, i altres recursos en representen un 8%.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): --

Publicitat: 2

Altres: 3

Cànon: El 54% dels seus ingressos provenen del cànon de 107,5 euros anuals que es cobra a les llars que disposin de televisors o altres dispositius o equips per veure o gravar programes de televisió. El cànon italià el cobra i controla una societat pertanyent a les televisions públiques i es pot pagar en terminis, anuals, trimestrals o semestrals, mitjançant les oficines de correus, els estancs, les oficines bancàries o amb targeta de crèdit per internet o telèfon. La falta de pagament de l'abonament es pot evidenciar en qualsevol moment amb un acte de l'autoritat controladora, que pot imposar a l'usuari una multa de fins a 619 euros.

Publicitat: La publicitat representa un 35% dels ingressos

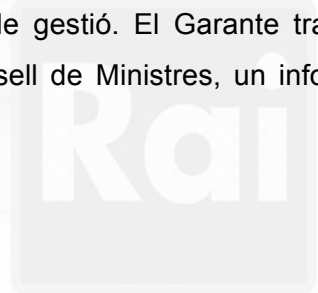

Mecanismes de control

La RAI té un consell d'Administració compost per nou membres: set consellers són elegits per la comissió parlamentària de vigilància de la RAI i dos consellers (entre els quals hi ha el president del consell d'administració) són designats pel Ministeri del Tresor, principal accionista de la RAI. Com a televisió estatal, la RAI té obligacions legals consistents en produir transmissions de servei i d'utilitat pública en un percentatge de l'horari preferencial.

El Consell elegeix el seu president entre els seus propis membres, i té funcions de gestió i control, així com garanteix l'acompliment dels compromisos de servei públic; exerceix el control del projecte editorial, tot respectant les directives de la Comissió Parlamentària de radiotelevisió.

L'organisme de control és el Garante per la Radiodiffusione e l'editoria, amb competències que comprenen les telecomunicacions i les comunicacions audiovisuals i de premsa (concessió de freqüències per terra, cable i satèl·lit, etc.). Està format per nou membres; el president és nomenat pel govern a proposta del president del senat i de la cambra de diputats, que també nomenen tots els membres del Garante. Els càrrecs duren 3 anys. El Garante (l'autoritat administrativa independent del govern italià que vetlla per garantir la protecció dels drets i les llibertats fonamentals i el respecte de la dignitat humana en el tractament de les dades personals) actua a través de 3 òrgans: el Consell en si; la Comissió per a les infraestructures i la Comissió per als serveis. En el camp televisiu intervé per impedir la formació de posicions dominants i controla que es compleixin les normes i fa estudis d'audiència. La concessionària pública han de presentar al Garante un balanç anual de gestió. El Garante tramet anualment al Parlament, a través del president del Consell de Ministres, un informe sobre l'activitat realitzada i sobre l'aplicació de les lleis.

6.5 Model espanyol

País: **Espanya**

Grups de servei de radiodifusió pública de televisió: RTVE

La Corporació Radiotelevisió Espanyola (RTVE) és una societat mercantil estatal amb especial autonomia que té encomanada la missió d'oferir i garantir el servei públic de ràdio i televisió de titularitat de l'estat. Està configurada com a societat anònima i és de titularitat estatal. Té 5 canals: La 1 (generalista), La 2 (cultural) , 24h. (de notícies) Clan (infantil) i Teledeporte (d'esports).

Model de finançament

Des de setembre del 2009, RTVE no emet publicitat i es finança amb la subvenció de l'estat (un 80% dels ingressos), un percentatge sobre el rendiment de la taxa sobre reserva del domini públic radioelèctric, aportacions dels operadors de telecomunicacions del 0,9% dels ingressos bruts d'explotació, aportacions dels operadors de televisió en obert del 3% dels ingressos bruts d'explotació i aportacions de l'1,5% dels ingressos bruts d'explotació dels operadors de televisió de pagament.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: --

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: -- (Utilitza el patrocini)

Altres: 2 (entre els quals un impost extra del 0,9% a les companyies telefòniques, el 3% dels ingressos de les televisions privades obertes i l'1,5% de les televisions de pagament.)

Les regles del seu finançament les marca la "*Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española*" que va ser propulsada pel PSOE i el PP ha anat variant aquests últims anys.

Captures de pantalla del capítol que especifica amb què es pot finançar RTVE:

CAPÍTULO I

Disposiciones generales

Artículo 1. *Objeto.*

La presente ley tiene por objeto regular el sistema de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española y de sus filiales prestadoras del servicio público de radio y televisión de titularidad del Estado.

Asimismo, se establecen obligaciones adicionales que se exigen para la prestación de los servicios públicos encomendados.

Artículo 2. *Financiación.*

1. La Corporación RTVE y sus sociedades prestadoras del servicio público se financiarán con los siguientes recursos:

a) Las compensaciones por el cumplimiento de las obligaciones de servicio público consignadas en los Presupuestos Generales del Estado a que se refieren la Ley 17/2006, de 5 de junio, de la Radio y Televisión de Titularidad Estatal y la presente ley.

b) Un porcentaje sobre el rendimiento de la tasa sobre reserva de dominio público radioeléctrico regulada en la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones.

c) La aportación que deben realizar los operadores de telecomunicaciones de ámbito geográfico estatal o superior al de una Comunidad Autónoma, de acuerdo con lo previsto en esta ley.

d) La aportación que deben realizar las sociedades concesionarias y prestadoras del servicio de televisión de ámbito geográfico estatal o superior al de una Comunidad Autónoma, de acuerdo con lo previsto en esta ley.

e) Los ingresos obtenidos por los servicios que presten y, en general, por el ejercicio de sus actividades, en los términos establecidos en esta ley.

f) Los productos y rentas de su patrimonio.

g) Las aportaciones voluntarias, subvenciones, herencias, legados y donaciones.

h) Los ingresos procedentes de las operaciones de crédito que concierten, dentro de los límites establecidos en el artículo 31 de la Ley 17/2006, de 5 de junio.

i) Cualesquiera otros de derecho público o de derecho privado que les puedan ser atribuidos por cualquiera de los modos establecidos en el ordenamiento jurídico.

Cànon: No utilitza el cànon per finançar-se

Publicitat: Utilitza el patrocini però té prohibida l'emissió de publicitat.

Mecanismes de control

La seva gestió correspon a un Consell d'Administració integrat per nou membres triats per les Corts. La televisió actua seguint l'article 3 de la Llei 17/2006, de 5 de juny, de la ràdio i la televisió de titularitat estatal que entre altres obliga a RTVE a: Promoure el coneixement i difusió dels principis constitucionals i els valors cívics, garantir la informació objectiva, veraç i plural., facilitar el debat democràtic i la lliure expressió d'opinions, promoure la cohesió territorial, la pluralitat i la diversitat lingüística i cultural d'Espanya. Així com també oferir accés als diferents gèneres de programació i als esdeveniments institucionals, socials, culturals i esportius, dirigits a tots els sectors de l'audiència i tenir per objectiu atendre a la més àmplia audiència, assegurant la màxima continuïtat i cobertura geogràfica i social, amb el compromís d'oferir qualitat, diversitat, innovació i exigència ètica.

A més a més entre altres consells i comissions, existeix una Comissió Mixta de Control Parlamentari de RTVE que té la facultat de demanar la compareixença mensual del president de la Corporació en una sessió on diputats i senadors pregunten sobre qualsevol àrea d'activitat de RTVE i tenen el dret d'obtenir resposta.

Crítiques a RTVE

RTVE, finançada principalment a través de les ajudes públiques que gestiona el govern, sempre ha estat al punt de mira, ja que els crítics creuen que el govern té massa influència sobre el seu contingut i és evident que la televisió té una gestió deficient. Un ex alt càrrec de TVE, Ignacio Gómez-Acebo, diu a una entrevista a eldiario.es el 16/06/2016

- "RTVE está al servicio del gobierno. Un medio independiente necesita una financiación suficiente y estable, porque si no, dependerá del gobierno de turno."
- "Desde que se eliminó la publicidad en RTVE todo ha ido mal en la cúpula de TVE. De hecho todos los presidentes menos el último han acabado renunciando al cargo. La televisión pública no puede seguir estando en manos de quien está."
- "En RTVE hay una gestión partidaria. A veces no se trata de presionar, sino de sustituir a unos profesionales por otros. Al final la gestión está hecha por afines, por afines a un solo partido, y eso no se lo merece la sociedad española. En los últimos años, más que manipular de una manera directa, se silencia, que es una gran manera de manipulación. En un medio público, la espina dorsal es la información. Si deja de ser veraz, independiente, de referencia, eso contamina el resto."

- “Mi televisión ideal es un híbrido entre la BBC y ZDF/ARD de Alemania. Me imagino una televisión pública donde los partidos no manipulan, gestionada por profesionales de verdad, con un consejo de administración que refleje la diversidad del Parlamento, conectada con el ciudadano y sus problemas e intereses, quizás con un canon como en Reino Unido o Italia. Y sobre todo hay que poner en valor tres principios a los que la televisión pública no puede renunciar: entretener, educar e informar.”

No és l'únic professional que manifesta males praxis o deixa veure la gestió deficient de RTVE. A l'annex 2 del treball es veuen altres casos de denúncia del servei deficient a televisió espanyola. Com per exemple les declaracions d'Andrés Hispano, expert del món de l'audiovisual i professional de la televisió (treballador a RTVE):

- “La televisión pública debe encontrar su espacio en la credibilidad y la calidad, pero explorando modelos de producción de coste moderado. Su meta no es competir a cualquier precio por la audiencia. No tiene sentido pagar millonadas por la emisión de partidos de fútbol ni por presentadores famosos o series de humor y ficción que después no vende en ninguna parte. El despilfarro que conocemos en las televisiones públicas tiene sus días contados. Cualquiera que conozca las condiciones en que se trabaja, y la cantidad de gente que ha vivido en los pasillos de TVE sin trabajar siquiera, se escandalizaría. No es muy distinto en TV3, y la endogamia que reina en ella, donde apenas trabajan un puñado de rostros y productoras.”

6.6 Model català

Les tretze televisions autonòmiques de l'estat espanyol es financen amb publicitat i subvencions públiques. Totes pertanyen a la FORTA. La FORTA és la Federació d'Organismes o Entitats de Ràdio i Televisió Autonòmics és una associació sense ànim de lucre que associa a organismes o entitats de caràcter públic creats per les lleis dels respectius Parlaments Autonòmics per a la gestió directa dels serveis públics de Radiodifusió i Televisió en les diferents Comunitats Autònomes de l'estat espanyol.

País: **Catalunya**

Grups de servei de radiodifusió pública de televisió: **CCMA**

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és la institució pública que gestiona els mitjans de comunicació audiovisual de la Generalitat de Catalunya, (els canals de Televisió de Catalunya). La CCMA va ser creada l'any 1983 i s'encarrega de produir i difondre productes audiovisuals tot vetllant per la normalització lingüística i cultural de Catalunya. Ho fa en compliment de la seva missió de servei públic. El canal generalista de la CMMA és TV3 però en té d'altres com el 3/24 (de notícies) o Esport3 (d'esports).

Model de finançament

Catalunya, el cost brut de la CCMA és aproximadament d'un de 146 euros per llar: un 22% coberts per la publicitat i la resta per subvencions i dèficit de la Generalitat. El pressupost de la CCMA s'ha d'ajustar al que fixen la Llei de pressupostos i la Llei de finances públiques de Catalunya, i també a les singularitats que estableix la mateixa Llei de la CCMA

El finançament de l'ens i de les filials va a càrrec del pressupost general de la Generalitat, a través d'aportacions o crèdits, i mitjançant els ingressos i rendiments de les seves activitats.

Ordre jeràrquic de major a menor aportació d'ingressos de les diferents vies de finançament

Cànon: --

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 2

Altres: 3

Cànon: No utilitza el cànon per finançar-se

Publicitat: La publicitat representa un valor important per finançar la televisió catalana.

Mecanismes de control

El Consell de govern és el màxim òrgan de govern i administració de la CCMA, format per sis membres elegits pel Parlament, a partir d'una llista de candidats amb mèrits professionals rellevants. El Parlament elegeix el president del Consell de govern entre els sis membres que l'integren. Dins aquesta estructura de control també trobem el Consell Assessor de Continguts i de Programació, La Comissió de Control i la Defensor/a de l'Audiència.

La Corporació és membre de la FORTA (Federació d'Organismes de Ràdio i Televisió Autònoms) des de la seva constitució, l'abril del 1989. Aquesta entitat associa les ràdios i televisions autonòmiques, amb l'objectiu de cooperar en els àmbits dels drets de propietat intel·lectual, transmissions, intercanvi de programes i serveis o participació en organismes internacionals.

També forma part de la UER-EBU (Unió Europea de Radiodifusió), a través de Catalunya Música, que participa en l'intercanvi musical Euroradio d'aquest organisme que agrupa tots els ens públics i les principals empreses privades de ràdio i televisió d'Europa.

A més a més la televisió de Catalunya és controlada pel CAC. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) és l'autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual de Catalunya. Té com a finalitat vetllar pel compliment de la normativa aplicable als prestadors de serveis de comunicació audiovisual, tant els públics com els privats. El CAC té com a principis d'actuació la defensa de la llibertat d'expressió i d'informació, del pluralisme, de la neutralitat i l'honestat informatives, així com de la lliure concurrència al sector.

7. Proposta de model de finançament per garantir una televisió pública de qualitat

Objecte d'estudi:

- La televisió pública i el servei públic
- La qualitat, la independència i el finançament a la televisió pública
- Models de finançament de les televisions públiques a Europa

L'estudi es proposa aconseguir profunditat en el coneixement dels temes de l'objecte d'estudi, identificar la naturalesa complexa de la realitat i els aspectes subjectius de l'experiència.

Objectiu: Proposar un model de finançament que garanteixi una televisió pública de qualitat

Metodologia emprada: Qualitativa

Recerca qualitativa per contestar la pregunta:

- Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

Tècnica: Qüestionari, documentació i entrevistes.

Recerca qualitativa per contestar la pregunta:

- Quines vies de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos de 1 (major aportació) a 5 menor aportació).

Tècnica: Qüestionari, documentació i entrevistes.

Subjectes o persones:

Com que el tema pertany a ciències socials (com la sociologia, la història, el periodisme...) l'estudi se centra en l'exploració intensiva d'uns quants casos que es consideren aclaridors: Els subjectes. (Les persones seleccionades)

La recerca té en compte la subjectivitat d'aquestes diferents **persones coneixedores i expertes sobre l'objecte d'estudi** per mitjà de l'observació documental, i assumeix la intersubjectivitat com a valor.

L'estudi té molt en compte els significats inferits o comunicats dels subjectes o persones, es serveix d'unitats morals i l'investigador adopta el paper d'intèrpret a partir de materials verbals o escrits.

Materials: Declaracions als mitjans, declaracions en entrevistes, publicacions a llibres, respostes al qüestionari sobre televisió pública i finançament dels mitjans de comunicació públics.

7.1 Qüestionari sobre televisió pública i finançament dels mitjans de comunicació públics

Per disposar de més material, l'estudi utilitza un qüestionari enviat a experts del món de l'audiovisual i la comunicació. Entre altres professionals del món de la comunicació social (i en concret, de la televisió) trobem:

- Membres de la comissió sobre la CMMA.
- Membres del CAC.
- Exmembres del CAC.
- Catedràtics d'àmbits relacionats amb l'objecte d'estudi.
- Professors, doctors d'Universitats en matèria relacionada amb l'objecte d'estudi.
- Autors de llibres, articles acadèmics... relacionats amb l'objecte d'estudi.
- Crítics i professionals de l'objecte d'estudi.
- Membres i exmembres d'altres institucions importants relacionats amb l'objecte d'estudi.

El **llistat de persones seleccionades per contestar el qüestionari** es troben a l'Annex 1.

Les **respostes al qüestionari** es troben a l'Annex 2.

Qüestionari enviat

Qüestionari sobre televisió pública i finançament dels mitjans de comunicació públics.

1. Completi les frases:

—La televisió pública és...

—La televisió pública hauria de ser...

2. Segons vostè, quina és la televisió pública d'Europa de més qualitat? Per què?

3. Actualment a Europa la televisió pública es finança mitjançant sistemes de finançament híbrids que combinen principalment el cànon, les subvencions, la publicitat i/o la venda de programes.

Ordeni aquestes fonts de finançament, amb numeració de l'1 al 5, fent la jerarquia que vostè consideri que hauria de tenir una televisió pública per garantir la qualitat.

(1= Font que més diners hauria d'aportar, 5= Font que menys diners hauria d'aportar).

Cànon:

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics) (ajuda del govern):

Publicitat:

Venda de programes:

Altres (especifiqui quines):

(Si vol, pot justificar l'ordre o afegir qualsevol comentari).

En cas que sigui el cànon la font de finançament que creu que ha d'aportar més diners a la televisió pública, contesti la següent pregunta:

4. Creu que la societat espanyola/catalana està preparada per acceptar el cànon com a sistema de finançament de la televisió pública?

7.2 Altra informació

Material: declaracions als mitjans, declaracions en entrevistes i publicacions a llibres d'experts, entesos, polítics, professionals, crítics...

A l'Annex 3 es troben les **opinions de destacats comunicadors catalans sobre la televisió pública, recollides dels mitjans de comunicació.**

A l'Annex 4 es troba **el posicionament dels grups polítics espanyols sobre el finançament de la televisió pública**

7.3 Anàlisi de les respostes dels subjectes de l'estudi

Sobre la televisió pública i el servei públic

.Tots els subjectes defensen la importància del servei públic i la televisió pública.

Idees més mencionades pels subjectes:

- El servei públic de la televisió és necessari, imprescindible i indispensable.
- La televisió pública ha de ser independent dels governs i de les formes indirectes de control per part dels partits polítics. Per tant, la televisió pública ha d'oferir un servei desgovernamentalitzat i despolititzat. Resumint, els subjectes asseguren que: La televisió pública ha de ser universal i independent dels poders polítics i econòmics, amb la finalitat d'afavorir l'interès general d'una societat.
- La televisió pública ha d'estar sempre al servei de la ciutadania. És a dir, la televisió pública ha de ser un mitjà referent de la garantia per a la ciutadania del dret a rebre una informació i uns continguts de qualitat, que fomentin l'educació, la cohesió social, la participació social....

Molts subjectes destaquen que a l'actualitat, lamentablement, moltes televisions públiques no ofereixen el servei públic de qualitat que se'ls hi demana. Aquest servei públic justifica, precisament, l'existència d'aquests ens i és per això que molts experts es mostren crítics amb el funcionament o la gestió d'algunes televisions públiques.

Entre altres idees, des d'un punt de vista crític, les més destacades són les següents:

- La televisió pública hauria de ser capaç d'aconseguir més audiència.
- La televisió pública ha de ser eina per a contrarestar la hipercomercialitat dels mitjans privats.

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

.Tots els entrevistats mencionen la BBC com a model de televisió pública de qualitat.

- Rànkings de les televisions més mencionades pels experts:

- 1- BBC (Regne Unit)
- 2- Models de televisió nòrdics (com la SVT a Suècia o la televisió danesa)
- 3- ARD i ZDF (Alemanya)
- 4- FRANCETELEVISIONS (França)

Hi ha consens general sobre la qualitat de la BBC. Cap dels entrevistats es deixa la televisió anglesa a l'hora de dir quina televisió pública és de més qualitat a Europa. Fins i tot, tots els partits polítics espanyols (PP, PSOE, C's i Podemos) coincideixen en la qualitat d'aquesta i la posen com un exemple a seguir. Els subjectes destaquen de la BBC:

- La diversitat del seu contingut
- La qualitat de la seva programació
- La gran neutralitat ideològica
- El rigor periodístic

“La BBC és gestionada per professionals, compromesos socialment i culturalment amb el Regne Unit i els seus interessos”

- L'atenció ètica
- La producció pròpia de programes d'alta qualitat
- La capacitat d'arribar a una audiència majoritària

“La BBC és capaç d'emetre productes innovadors i de connectar alhora amb el gran públic”

- La potencialitat socialitzadora
- La gestió empresarial
- El compromís social
- L'autonomia

“La BBC és independent del poder polític de torn”

- La imparcialitat política

“Tradicionalment la BBC britànica ha estat un referent degut a la seva tradició d'independència editorial, amb continguts molt bé valorats per la crítica i per l'audiència, i especialment per la credibilitat periodística que ha construït durant la seva història”

En conclusió:

- **La BBC és un referent de televisió pública a Europa.**
- **La BBC és la televisió pública de més qualitat a Europa.**

Sobre la CCMA i RTVE

La majoria dels subjectes asseguren que les televisions públiques de Catalunya i Espanya tenen coses molt bones però que en tenen d'altres de molt millorables.

- Molts subjectes destaquen la **importància de TV3 pel desenvolupament de la cultura i la llengua catalana**
- Molts subjectes critiquen la **gestió deficient, la falta de neutralitat política i la manca de diversitat cultural a RTVE**

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat?

. Hi ha divisió d'opinions a l'hora de triar quina via de finançament és la més adient per finançar la televisió pública per a tal de garantir-ne la qualitat. Entre els subjectes trobem opinions de tot tipus:

Defensors del cànon

Els defensors del cànon afirmen que aquest pagament directe és una via d'ingrés que enforteix la co-responsabilitat i l'autoexigència de l'espectador davant la televisió pública. La majoria d'ells però veu impossible, inviable, molt difícil o utòpic la implantació d'un cànon per finançar la televisió a Espanya i Catalunya. Els subjectes

asseguren que aquest impost directe no seria ben rebut per part d'uns ciutadans que no tenen la tradició de pagar directament el servei de televisió pública. Els experts recorden que la BBC es finança amb cànon des que existeix i a la Gran Bretanya això n'ha facilitat l'acceptació i l'expansió. En canvi a Espanya i a Catalunya aquest impost vindria de nou i no seria ben acceptat.

En conclusió, els subjectes defensors d'aquest pagament directe, majoritàriament, veuen el cànon com una font de finançament bona per garantir la qualitat de la televisió pública però que la ciutadania només acceptarà pagar-lo quan cregui que la televisió ha deixat de ser estatal, al servei dels governs de torn, i es torni realment pública (un servei públic). Per tant, quan senti que els canals de la televisió pública prioritzen la qualitat dels seus continguts per sobre d'altres interessos.

Critics del cànon

Existeixen molts subjectes que asseguren que finançar la televisió via cànon pot provocar dificultats d'accés a la televisió pública i, per tant, d'igualtat d'oportunitats al coneixement. Argumenten que aquest problema es deu a què el cànon és un sistema de finançament poc equitatiu (ja que rendes altes i baixes paguen el mateix).

Altres entesos afirmen que el cànon no és factible mentre els òrgans directius de les emissores estatals segueixin tan altament polititzats. La majoria dels experts asseguren que la ciutadania no percep la televisió com un servei públic de tots, la qual cosa impedeix que molta gent accepti pagar més taxes per aquest mitjà. N'hi ha que afegixen que la causa d'aquest problema és la existència d'una campanya permanent de desprestigi cap als canals públics, duta a terme per interessos privats que afecta negativament a la falta de consciència dels ciutadans davant allò que és públic.

Defensors del finançament precedent dels pressupostos de l'estat

Els defensors d'aquest sistema de finançament argumenten que és el més just per finançar la televisió pública. Tots ells creuen que les ajudes del govern que provenen dels impostos indirectes dels ciutadans és la manera més equitativa de finançar la televisió pública. Els subjectes que prioritzen finançar la televisió a través de les ajudes del govern asseguren que amb aquesta via el ciutadà no té tantes pressions tributàries (pressions que tindria amb si s'utilitzes el cànon per finançar la televisió pública). Alguns recorden que, per exemple, a Catalunya el ciutadà ja té masses pressions tributàries com per afegir un pagament mensual al servei públic de televisió.

Sobre altres fonts d'ingressos complementàries

Sobre la publicitat

- La BBC la té prohibida.

La majoria dels subjectes es mostren partidaris de la publicitat a la televisió pública ja que:

- És la millor alternativa per reduir l'elevat cost públic que suposa la televisió pels ciutadans d'un país (moltes televisions no es podrien mantenir sense publicitat).
- Impedeix a les televisions privades monopolitzar tot el mercat i dóna marge a la pública.
- Manté en contacte la televisió pública i les tendències socials, les modes, les coses que passen pel món (crea i popularitza un tipus de llenguatge que forma part de la cultura contemporània).

Però tots els avantatges que fan útil i necessària, segons molts entesos, la publicitat a la televisió pública vénen acompanyada de crítiques:

Hi ha subjectes que afirmen que la publicitat s'hauria de prohibir. Uns perquè asseguren que pot arribar a influir negativament a la qualitat de la televisió ja que el poder comercial pot exercir pressions sobre el contingut i d'altres perquè afirmen que suposa una competència deslleial en contra la televisió privada.

Sobre la venda de programes

Sobre la venda de programes, tot i que sempre serà una aportació reduïda, els subjectes asseguren que és una via d'ingrés que obliga la televisió a produir programes de qualitat.

Altres

Molts altres subjectes aposten per altres vies de finançament. Sobretot mencionen la participació en la producció de pel·lícules o d'espectacles i les donacions d'empreses i corporacions amb desgravacions d'impostos, ja que argumenten que la televisió pública és un bé cultural.

Sobre el tema del treball

Tots els subjectes destaquen:

- **La dificultat i la complexitat de l'objecte d'estudi**

Alguns subjectes no volen comprometre al seu criteri a valorar quina font de finançament és la que s'hauria de prioritzar en una televisió pública per garantir la qualitat. Alguns consideren que pel càrrec que ocupen no poden fer-ho i altres argumenten la dificultat d'un tema sobre el qual no es pot deliberar fàcilment.

Hi ha persones que no han contestat el qüestionari. D'altres de les quals no s'han trobat declaracions a cap mitjà o altra font d'informació.

8. Conclusions del treball

L'objectiu del treball era: **Proposar un model de finançament que garanteixi la qualitat a una televisió pública.**

Resolució del problema:

Resulta impossible proposar un sistema de finançament universal que garanteixi la qualitat d'una televisió pública perquè:

- **La televisió pública està marcada per la tradició política i democràtica de cada context, molt diferent en cada país.** Cal analitzar a fons el context social, històric, polític... de cada país per entendre i saber què és el més recomanable per finançar un ens públic. Tot i així mai un sistema de finançament resulta ser determinant ni garanteix al 100% la qualitat de la televisió pública.

- **La ideologia i l'interès personal intervé a l'hora de valorar quin sistema de finançament és el que garanteix la qualitat.**

Queda palesa la diversitat d'opinions existents a la societat. Els judicis sobre el que és la qualitat el realitzen tres protagonistes molt diferents: Els responsables dels mitjans, els creadors dels productes televisius i els teleespectadors.

A més a més, al triar quin sistema de finançament és el més adient per garantir la qualitat a una televisió pública, es reflecteixen les tendències ideològiques i els interessos dels professionals dels diferents col·lectius. Normalment les persones amb tendències de dretes prefereixen el cànon, però les persones d'esquerra prioritzen altres fonts d'ingrés, com les ajudes del govern, ja que ho troben més equitatiu. D'altra banda, per exemple, un publicista defensarà l'ús de la publicitat a la televisió pública per interès propi i segurament un periodista que treballa a la televisió pública no voldrà dependre dels ingressos d'un poder que li pot exercir pressions.

Altres conclusions del treball:

Sobre la televisió pública

- **La televisió és un mitjà de comunicació amb molt poder.** Aquest mitjà és capaç d'expandir i modificar opinions, modes i arquetips.

- **La televisió pública és un espai públic vital.** Aquest mitjà de comunicació, a diferència de la televisió privada, té com a missió fomentar el coneixement i la participació de la ciutadania a la vida pública. Per tant, és molt important pel desenvolupament democràtic d'una societat.

- **La televisió pública ha de ser universal i independent dels poders polítics i econòmics, amb la finalitat d'afavorir l'interès general d'una societat.** Aquest servei de radiodifusió pública ha de ser independent, de qualitat, universal i professional i ha de combinar: informació plural, entreteniment de qualitat i divulgació fonamentada.

- **La televisió pública segueix sent eina al servei dels interessos del govern i no a compleix les seves funcions.**

Sobre el cànon

- A Europa es prioritza el cànon per finançar les televisions públiques.

- La televisió pública de més qualitat a Europa, la BBC, es finança a través del cànon.

- A Espanya i Catalunya el cànon no s'utilitza, i es prioritza el finançament procedent dels pressupostos de l'estat.

La BBC, finançada amb cànon, és posada per tothom com a model de televisió pública de qualitat a seguir. En canvi RTVE o la CCMA, finançades a través de les ajudes del govern, tot i les seves coses bones, han demostrat moltes deficiències i dificultats per arribar a ser televisions despolititzades i de qualitat. Per tant, tot i que el finançament procedent dels pressupostos de l'estat potser és el sistema més equitatiu per finançar un ens públic, de moment ha demostrat ser una via on el govern encara té massa poder de decisió.

De totes maneres, en el cas de que el cànon fos la font de finançament que hauria de prioritzar una televisió pública per garantir la seva qualitat, el treball conclou que:

- La societat catalana i espanyola no està preparada i no entendria la implantació d'un cànon per finançar la televisió pública degut a:

- La manca de tradició dels ciutadans. És a dir, l'escassa cultura i tradició que hi ha a Catalunya (i a Espanya) respecte del cànon.
- Una visió de la televisió pública poc extensa sobre el sentit d'un servei públic.

Del treball, a més a més, se'n poden inferir les següents conclusions:

- La falta de diàleg i consens per definir el servei públic. Els termes dels camps de la qualitat i el servei públic d'una televisió són massa ambigus.

- La falta de consciència per part dels ciutadans per valorar allò que és públic. La societat valora molt poc la importància d'allò que és creat, produït i organitzat per ella mateixa i del qual se'n beneficia directament (com el servei públic de la televisió).

- La dificultat per deliberar sobre un tema tan complex del qual s'han de tenir en compte múltiples factors.

9. Valoració personal del treball

Per acabar el meu treball de recerca, de manera més personal, m'agradaria comentar:

- **La complexitat de l'objecte d'estudi del meu treball.**
- **L'aproximació a la complexitat d'un tema.**

Fent el treball, m'he adonat que he el problema que intentat resoldre és molt complex i ambiciós. Es pot dir que el treball és només una aproximació a la complexitat de l'objecte d'estudi del meu treball. Per començar, he llegit molts estudis i llibres, he contrastat fonts d'informació, he mirat pel·lícules, he fet entrevistes per documentar-me i poder avançar situant a poc a poc les idees del treball. A més a més, el meu treball ha tingut molt bona rebuda entre els catedràtics, professionals, experts del tema... amb els que he contactat. Molts d'ells s'han mostrat molt interessats pel treball i han mantingut contacte amb mi al llarg de l'elaboració del treball. Per mi tractar amb gent tan reconeguda i experta sobre el tema ha sigut una experiència brutal i de molta ajuda. Des del meu punt de vista aquesta experiència ha permès fer un salt de qualitat al treball i en l'àmbit personal m'ha servit per aprendre encara molt més. Gràcies a això, he pogut enriquir molt el meu lèxic i vocabulari i he pogut aprendre nocions periodístiques bàsiques a l'hora de comunicar-me amb ells.

En resum amb aquest treball he pogut ampliar el meu coneixement sobre diversos temes de les ciències socials. Entre altres coses, més específiques del treball, en l'àmbit personal m'adono de la importància del servei públic de la televisió i del mal ús que es fa d'un mecanisme que pot enfortir una democràcia i incentivar la societat a voler-se instruir de manera lliure, justa i crítica per la millora de la vida pública, entre altres. Tot el que he pogut aprendre i observar al llarg del treball m'ha fet plantejar-me noves preguntes o hipòtesis. M'agradaria, per exemple, en un cas hipotètic, saber com funcionaria la CCMA i RTVE si es financessin de la mateixa manera que la televisió pública de més qualitat a Europa, la BBC, i fessin servir el cànon... Seria un tema interessant.

Per acabar voldria animar a la gent a valorar més la televisió pública, a saber-ne fer un bon ús i a ser crítics amb el que es troben quan arriben a casa i reben el servei que ells mateixos financen. Ja n'hi ha prou de mostrar-nos passius davant les constants manipulacions i davant els intents per rebaixar el crèdit d'allò públic. O de tolerar les males praxis de serveis que han de ser formatius, neutrals i comunitaris, com per exemple, la televisió pública (la televisió de tots).

10. Bibliografia i Webgrafia

- Llibres

MARZAL FELICI, Javier ; IZQUIERDO CASTILLO, Jessica ; CASERO RIPOLLÉS, Andreu. *La crisis de la televisión pública*. Bellaterra : Universitat Autònoma de Barcelona Castelló de la Plana : Publicacions de la Universitat Jaume I Barcelona : Universitat Pompeu Fabra València : Publicacions de la Universitat de València , 2015

MORAGAS SPÀ, Miquel de . *La televisió pública a l'era digital* . Barcelona : Pòrtic, 2000

CARBONELL, Josep Maria. *El futuro de la comunicación: Redes, medios y poder* de Josep Maria Carbonell. Barcelona : Editorial UOC, 2012

- Estudis de la UNESCO

La Radio y Televisión Pública ;Por qué? iCómo?:

<http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001240/124058so.pdf>

Radiotelevisión de servicio público: un manual de mejores prácticas:

<http://unesdoc.unesco.org/images/0014/001415/141584s.pdf>

Indicadores de calidad de las emisoras públicas - evaluación contemporánea:

<http://unesdoc.unesco.org/images/0021/002166/216616s.pdf>

Public Service Broadcasting: A Comparative Legal Survey:

<http://unesdoc.unesco.org/images/0019/001924/192459e.pdf>

Review of Public Service Broadcasting around the world:

<http://stakeholders.ofcom.org.uk/binaries/consultations/psb2/annexes/wp3mck.pdf>

Una mirada a la televisión:

<http://unesdoc.unesco.org/images/0011/001183/118353S.pdf>

- Webs

Historia de la televisión: Orígenes, evolución y curiosidades.

<http://www.beevoz.com/2015/02/19/historia-de-la-television-origenes-evolucion-y-curiosidades/>

Pàgina web oficial de la EBU.

<http://www.ebu.ch/home>

Viquipèdia, la EBU.

https://es.wikipedia.org/wiki/Uni%C3%B3n_Europea_de_Radiodifusi%C3%B3n

Pàgina web oficial del CAC.

<https://www.cac.cat/web/informacio/index.jsp?Mw%3D%3D&MQ%3D%3D&L3dIYi9pbmZvcmlhY2lvL2NvbnRibnREZXNjcmlwY2lv>

Televisión pública, televisión cultural: entre la renovación y la invención.

<http://library.fes.de/pdf-files/bueros/kolumbien/04199.pdf>

La crisis de RTVE.

<http://eprints.sim.ucm.es/8052/1/rtve2.pdf>

Pàgina de l'Institut de RTVE.

<http://www.rtve.es/instituto/>

La televisió pública, millor pública de Jordi Mercader.

<http://www.fcampalans.cat/uploads/publicacions/pdf/comunicacio.pdf>

Pàgina de la CCMA.

<http://www.ccma.cat>

Media televisión font d'informació del Gobierno de España.

<http://recursos.cnice.mec.es/media/television/bloque1/index.html>

Web oficial de la BBC.

<http://www.bbc.com>

- Webs d'utilitat

<http://dlc.iec.cat>

<http://www.ara.cat>

<http://www.elperiodico.cat/ca/>

<http://www.elmundo.es>

<http://www.eldiario.es/catalunyaplural/>

- Pel·lícules

Buena suerte y buenas noches [enregistrament vídeo], Dirigida per George Clooney.
Madrid: El País, 2010. 1 DVD: 90 min.

ANNEXOS

Annex 1. Llistat de persones seleccionades per contestar el qüestionari

A totes les següents persones se'ls hi ha enviat el qüestionari.

Aclariments:

- L'estudi envia els qüestionaris als subjectes seleccionats via correu electrònic. Els correus són aconseguits a través d'INTERNET als portals web d'Universitats, institucions públiques o blogs personals accessibles a tothom.
- No totes les persones seleccionades han respòs al qüestionari.

- Sergi Sabrià: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Junts pel Sí).

- Albert Batalla i Siscart: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Junts pel Sí).

- Fernando de Páramo Gómez: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Ciutadans).

- Sonia Sierra Infante: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Ciutadans).

- David Pérez Ibáñez: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (PSC).

- Assumpta Escarp Gibert: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (PSC).

- Andrea Levy Soler: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (PP).

- Esperanza García González: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (PP).

- Marta Ribas Frías: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Catalunya Sí Que es Pot) .

- Jéssica Albiach Satorres: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (Catalunya Sí que es Pot).

- Albert Botran i Pahissa: Com a membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CUP).

- José Manuel Pérez Tornero: Com a Catedràtic de Comunicació de la UAB i consultor de la UNESCO i la Unió Europea en matèria de servei públic de televisió.

- Miquel Tresserras Majó: Com a professor Catedràtic d'Història del Pensament, professor de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals i autor del llibre "El prodigi de la televisió i altres tecnologies".
- Joan Botella Corral: Com a Catedràtic de Ciència Política a la UAB i exconseller del CAC.
- Miquel Moragas Spà: Com a Catedràtic de Teoria de la Comunicació, director de l'Institut de la Comunicació de la UAB i autor del llibre *La televisió pública a l'era digital*.
- Elisenda Malaret i Garcia: Com a exconsellera del CAC i catedràtica de dret administratiu de la Universitat de Barcelona.
- Dolors Comas D'Argemir i Cendra Com exconsellera del CAC i Catedràtica d'antropologia social i cultural de la Universitat Rovira i Virgili-
- Victòria Camps i Cervera: Com exconsellera i exvicepresidenta del CAC i Catedràtica de filosofia moral i política de la Universitat Autònoma de Barcelona.
- Roger Loppacher Creheut: Com a president del CAC.
- Daniel Sirera Bellés: Com a Conseller secretari del CAC.
- Yvonne Griley i Martínez: Com a Consellera del CAC .
- Salvador Alsius Clavera: Com a Vicepresident del CAC.
- Carme Figueras i Siñol: Com a Consellera del CAC.
- Eva Parera i Escrichs: Com a Consellera del CAC.
- Josep Maria Carbonell Abelló: Com a expresident i exconseller del CAC .
- Antoni Bayona Rocamora: Com a exconseller del CAC.
- Maria Corominas i Piulats: Com a professora al Departament de Periodisme i de Ciències de la UAB i excap de l'Àrea d'Estudis i Recerca del CAC.
- Santiago Ramentol i Massana: Com a exconseller del CAC, periodista i professor de Comunicació Científica de la Universitat Autònoma de Barcelona.
- Carles Pont Sorribes: Com a professor del departament de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona.
- José Fernández Cavia: Com a professor del departament de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona.
- Andrés Hispano: Com a expert del món de l'audiovisual i professional de la televisió (realitzador de Soy Cámara a RTVE i articulista).

- Víctor Manuel Amela Bonilla: Com a periodista i crític de televisió.
- Lluís Foix Carnicé: Com a especialista en política internacional i columnista de temes d'actualitat.
- Mònica Planas Callol: Com a especialitzada en crítica televisiva al diari Ara i professora de periodisme a la Facultat Comunicació Blanquerna.
- Albert Sáez Casas: Com a expresident del consell de govern de la CMMA, exsecretari de Mitjans de Comunicació del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i professor de sociologia a la facultat de Comunicació Blanquerna.
- Maria José Solé: Com a Vicepresidenta del Forum d'entitats usuàries de l'audiovisual.
- Enric Marín Otto: Com a exsecretari de Comunicació de la Generalitat de Catalunya i exmembre del Consell d'Administració la CMMA.
- Joan Manuel Traesseres i Gaju: Com a professor del Departament de Mitjans, Comunicació i Cultura de la UAB, exconseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, així com també com a exconseller de la Corporació Catalana de ràdio i televisió i del CAC.
- Mònica Terribas Sala: Com a ex-directora de la Televisió pública catalana, periodista i professora al departament de comunicació de la UPF.
- Ricardo Carniel Bugs: Com a doctor en Comunicació i Periodisme, professor de la UAB i autor de les publicacions: *La regulación de la televisión en países mediterráneos: supervisión y fomento del pluralismo político* i *Public Service Broadcasting in the MENA region*.
- Teresa Carreras Riera: Com a professora de la UAB i experta en temes de comunicació i educació en Periodisme europeu.
- Josep Antoni Aira Foix: Com a llicenciat en periodisme i professor de la Universitat Ramon Llull.
- Sue Aran Ramspott: Com a exvicepresidenta i membre del Forum d'entitats usuàries de l'audiovisual i Doctora en comunicació audiovisual.
- Enric Calpena Ollé: Com a periodista i professor a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna.
- Francesc Canosa Farran: Com a periodista i professor a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna.
- Juan Pablo Capilla Garcia: Com a professor a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna i director d'aquest departament.

- Ramon Maria Fondevilla Guinart: Com a periodista i professor a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna.
- Enric Ordeix Rigo: Com a professor a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna.
- Sandra Vilajoana Alejandre: Com a professora en Comunicació i Humanitats a la Universitat Ramon Llull i autora dels llibres *Las leyes de la publicidad: límites jurídicos de la actividad publicitaria* i *Règim jurídic de la comunicació*.
- Jordi Xifra Triadú: Com a doctor en publicitat i relacions públiques i autor de llibres i articles acadèmics nacionals i internacionals sobre diversos temes vinculats amb les relacions públiques i la comunicació estratègic.
- Aida Martori Muntsant: Com a autora de l'article acadèmic "Televisión pública y era digital: las emisoras de proximidad en Cataluña como caso paradigmático en su adaptación a Internet" i professora del departament de Mitjans, Comunicació i Cultura a la UAB.
- Jordi Roigé Solé: Com a director i editor d'Utopia Global, empresa que realitza produccions audiovisuals, President del PAC (Productors Audiovisuales de Catalunya) i professor a la Ramon Llull, expert en l'àmbit de la comunicació.

Annex 2. Respotes al qüestionari

Jordi Xifra Triadú

Doctor en publicitat i relacions públiques. Autor de llibres i articles acadèmics nacionals i internacionals sobre diversos temes vinculats amb les relacions públiques i la comunicació estratègica com: teoria i història de les relacions públiques, relacions públiques polítiques, diplomàcia pública, grups d'influència i comunicació...

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és principalment una eina al servei dels interessos del govern”
- “La televisió pública hauria de ser un servei públic”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Les televisions públiques de més qualitat a Europa són la francesa i la britànica, ja que són realment un servei públic i garanteixen l'independència dels seus periodistes”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 2

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 4

Venda de programes: 3

Sobre el cànon:

- “La societat espanyola/catalana no està preparada per acceptar el cànon com a sistema de finançament de la televisió pública; però al cap i a la fi, moltes mesures poc populars s'han imposat. D'altra banda, si el cànon anés acompanyat d'una millora en la qualitat, la gent ho percebria, al final, positivament.”

José Manuel Pérez Tornero

Catedràtic de Comunicació de la UAB i consultor de la UNESCO i la Unió Europea en matèria de servei públic de televisió. És director del “Gabinet de Comunicació i Educació” de la UAB. Les seves principals línies d’investigació són: Comunicació i educació; televisió cultural i educativa, alfabetització mediàtica; cibermitjans, sociosemiótica.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

-“La televisión pública tiene que ser de todos, plural, democrática y con valores cívicos.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Los mejores ejemplos de televisión pública en Europa son la TV francesa, británica y nórdica. Aunque las nuestras públicas tienen también cosas buenas.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat?

- “El estado debe garantizar, como en la educación, una financiación suficiente y una gestión eficaz. Para ello, todos los procedimientos pueden ser buenos. Siempre que haya equilibrio entre ellos y no se pierda independencia.”

Sobre el cànon:

- “Creo que introducir ahora un canon en España, en cualquier autonomía, sería muy impopular.”

Carles Pont Sorribes

Professor del departament de Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Doctor en Comunicació Social, llicenciat en Periodisme i diplomad en Ciències de l'Educació.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un servei públic.”
- “La televisió pública hauria de ser un òrgan despolititzat.”

- “La televisió pública al ser un servei públic és tan important com l'escola.”
- “Els països amb una televisió de qualitat gaudeixen d'un sistema democràtic més bo.”

- “Els països, on la televisió pública de qualitat garanteix que els ciutadans puguin tenir informació lliure el més neutre possible i sobretot rigorosa, tenen una qualitat democràtica més alta.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “ A Europa hi ha moltes televisions de qualitat. Sempre parlem de la BBC com un model a seguir i és cert que és una de les millors televisions públiques a Europa, però la BBC és molt bona en uns aspectes i en altres no tant. La televisió pública francesa, alemanya, danesa o la sueca també són de molta qualitat.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 2

Venda de programes: 3

Cànon: 4

- “Si el país és capaç de despolititzar la televisió amb els organismes, com el CAC en el cas de Catalunya, per no fer-la dependre dels govern, el complement econòmic o ajut del govern als mitjans públic resulta ser la millor font d'ingrés. Aquesta font representa menys pressió tributaria cap als ciutadans, que com passa a Catalunya tenen una pressió tributaria molt alta.”

Sobre el cànon:

- “Des de el meu punt de vista el cànon és un sistema de finançament injust.”
- “El pagament del cànon és universal, tan rendes baixes com altes han de pagar el mateix. Des de la meua concepció, és des de la retribució equitativa dels impostos que financen la televisió des d'on la televisió pública pot ser de qualitat.”

Víctor Manuel Amela Bonilla

Periodista, escriptor i crític de televisió que participa en diversos mitjans de comunicació a Catalunya.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és una més.”
- “La televisió pública hauria de ser un referent d'orgull col.lectiu.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Hi ha unanimitat sobre la excel.lencia de la BBC.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 2

Publicitat: 4

Venda de programes: 3

Sobre el cànon:

- “El cànon enforteix la co-responsabilitat i l'autoexigència”
- “La societat espanyola/catalana no està preparada per acceptar el cànon com a sistema de finançament de la televisió pública perquè encara no creiem de debò en allò públic si no és per aprofitarnos-en.”

Joan Botella Corral

Catedràtic de Ciència Política a l'Universitat Autònoma de Barcelona. Exconseller del CAC. Especialitzat en estudis electorals, actituds polítiques i mitjans de comunicació, es autor o co-autor de quinze llibres i d'una trentena d'articles professionals.

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- "La TV pública amb millor reputació és la BBC, probablement per què la gent la mira una mica; a mi m'agrada més com a model la ZDF, el segon canal de la tele pública a Alemanya, gestionat pels länder. I en un altre nivell, m'agrada molt Arte, tant pels seus continguts una mica "d'alt nivell", com per tractar-se d'un projecte binacional, compartit per França i Alemanya. No conec prou les teles escandinaves com per opinar."

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 2

Altres: Participació en co-produccions 3

Venda de programes 4

Cànon : ---

- "Les fonts d'ingrés d'un "model" no són elements que puguis combinar com et vingui bé, sinó que hi ha lligams inexorables. Per exemple: si no hi ha publicitat, hi ha d'haver subvenció (TVE està a punt de morir per això). Però si hi ha cànon, no cal la subvenció. De manera que la cosa no és senzilla."

Sobre el cànon i altres fonts de finançament:

- "La televisió pública és avui seguida per públics infantils; gent molt gran; i persones amb escassos mitjans econòmics. Per tant, al nostre país el cànon no és una opció. És lleig defensar la publicitat, però té una important virtut, que és mantenir en contacte la tv pública i les tendències socials, les modes, les coses que passen pel món. Per tant, és una bona aportació a un tv pública, si no ultrapassa els límits de comercialització."

- "L'opció venda de programes és bona, però sempre serà una aportació reduïda, sobre tot si són programes en una llengua minoritària. En canvi, la participació en la producció de pel·lícules o d'espectacles és una bona estratègia, i que pot ser productiva."

Dolors Comas D'Argemir i Cendra

Exconsellera del CAC i Catedràtica d'antropologia social i cultural de la Universitat Rovira i Virgili.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un mitjà necessari, ja que respon als interessos generals i no al lucre econòmic. Sense televisió pública hi ha programes que no es farien mai perquè no resulten un negoci per a les privades. “

-“La televisió pública hauria de ser una televisió amb audiències elevades. Per tant ha de combinar els programes d'alta qualitat i professionalitat (informatius, documentals, sèries de producció pròpia per exemple) amb programes d'entreteniment que facilitin la fidelització de l'audiència (com el futbol, per exemple). Una televisió pública de molta qualitat però amb poca audiència (com passa als EEUU no compleix bé la seva missió i responsabilitat social.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “La televisió pública que té més fama és la BBC. Pel que conec d'ella, té efectivament programes de molta qualitat, una gran neutralitat ideològica i és un referent. però no conec totes les televisions públiques d'Europa com per afirmar que no n'hi ha d'altres iguals o millors”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 4

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 3

Venda de programes: 2

- “Les subvencions, la publicitat i la venda de programes són fonts de finançament complementàries, que no s'exclouen. Considero que no s'ha d'eliminar la publicitat per donar més marge d'ingressos a la televisió pública (les privades intenten que s'hi elimini,,,)”

Sobre el cànon:

- “Crec que plantejar el cànon ara i avui no seria encertat perquè seria molt complicat que fos acceptat. Gran Bretanya ho va fer a l'inici mateix de la televisió i això ha facilitat la seva extensió.”

Santiago Ramentol i Massana

Exconseller del CAC. Periodista i professor de comunicació científica de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un mitjà audiovisual amb vocació de servei públic i, en conseqüència, que té obligacions de servei públic”.
- “El servei públic hauria de ser un contrapès a l’oferta empresarial privada, ampliant les possibilitats d’elecció dels ciutadans i influint així positivament en la conformació de l’ecosistema de mitjans.”
- “Els mitjans públics haurien d’esdevenir una eina per a contrarestar la hipercomercialitat dels mitjans privats, la concentració de la propietat i l’infoentreteniment escombraria com a fórmula televisiva.”
- “Els continguts del servei públic haurien de ser una eina per a garantir la igualtat d’oportunitats dels ciutadans per a participar activament en la societat civil.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Sense dubte, la BBC britànica.”

Sobre el cànon:

- “Totes les cinc formes bàsiques de finançament tenen avantatges i inconvenients”
- “Vista l’escassa cultura i tradició que hi ha a Catalunya (i a Espanya) respecte del cànon, vist el paper de servei públic imprescindible que juguen els mitjans audiovisuals públics, conegudes també les restriccions pressupostàries, jo personalment m’inclino pel model mixt actual de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.”

Aida Martori Muntsant

Autora de l'article acadèmic "Televisión pública y era digital: las emisoras de proximidad en Cataluña como caso paradigmático en su adaptación a Internet" i professora del departament de Mitjans, Comunicació i Cultura a la UAB.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- "La televisió pública és un servei audiovisual necessari per a garantir una informació imparcial, plural i representativa a la ciutadania. "
- "La televisió pública hauria de ser un servei desgovernamentalitzat i despolititzat."

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- "La BBC és un referent. També els països nòrdics són un exemple. Destaco aquests casos per les bones pràctiques a l'hora de prestar el servei audiovisual públic, per la seva imparcialitat, qualitat i pluralisme."

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 2

Publicitat: 4

Venda de programes: 3

Sobre el cànon:

- "Per tal que la ciutadania acceptés un cànon caldria primer que es posés en valor la televisió pública al nostre país, i que la ciutadania l'entengués com un recurs necessari per garantir la llibertat d'expressió. Sobretot, caldria que aquests mitjans fossin independents del poder polític i del govern, per tal de poder garantir aquests principis bàsics. A Catalunya i a Espanya la televisió pública no està desgovernamentalitzada (començant pels càrrecs directius i acabant pel tractament dels continguts) i, per tant, s'entra en una espiral de deslegitimació del servei per part de la ciutadania, que no considera que se li presti un servei de qualitat i imparcial. Cal trencar amb aquesta espiral negativa per tal que la ciutadania legitimimi aportar recursos, i això només es pot fer si els prestadors ofereixen un servei de qualitat. "

Roger Loppacher Creheut

President del CAC.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un servei públic imprescindible”
- “La televisió pública hauria de ser referència i estar sempre al servei de la ciutadania”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

-“ Sempre es parla de la BBC com a televisió pública de referència. Però crec que cal reivindicar la qualitat d'altres televisions publiques europees, com és el cas de Televisió de Catalunya. De fet, els informes anuals que elabora el CAC de verificació del compliment de les missions de servei públic per part de TVC mostren com aquesta destaca en molts aspectes: pluralisme, foment a la llengua i a la cultura, motor de la indústria audiovisual...”

Sobre el model de finançament de la televisió pública

- “El CAC és l'organisme regulador dels mitjans audiovisuals a Catalunya. Determinar quin és el model de finançament dels mitjans públics és una decisió que correspon al Parlament de Catalunya. En tot cas, el CAC sempre ha considerat necessari que, sigui quin sigui el model, aquest assegurí la independència dels mitjans públics, la seva qualitat, i sigui adequat i suficient per tal de dur a terme les seves missions.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

“El CAC, com a organisme regulador no podem opinar sobre quin és el millor model per finançar els servei públic audiovisual. És una tasca que correspon al Parlament. I nosaltres, com a organisme d'extracció parlamentaria, no podem sinó fer complir allò que diu el Parlament.”

Sue Aran Ramspott

Doctora en Comunicació Audiovisual, professora a la Facultat Blanquerna. Ha treballat en televisió, cinema i publicitat i va ser Vicepresidenta del Forum d'entitats usuàries de l'audiovisual.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és sobretot informació i entreteniment.”
- “La televisió pública hauria de ser informació plural i argumentació; entreteniment de qualitat; divulgació fonamentada, variada i atractiva. També ha de ser cada vegada més una plataforma de representació dels interessos i demandes culturals de la ciutadania, amb una major participació directa.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

-“De les televisions públiques que conec, diria que la BBC és un model àmpliament reconegut de televisió pública europea, tot i que n'hi ha d'altres d'emblemàtics, per exemple a França. La BBC destaca, malgrat la seva crisi i reorientació actual, per una cobertura de l'actualitat àmplia, amb rigor periodístic i atenció ètica, que va més enllà del sumari de titulars i de la immediatesa per oferir claus d'interpretació; des del vessant cultural, destaca una producció pròpia de ficció d'alta qualitat, finalment, té una oferta en xarxa telemàtica variada que s'adreça a tipologies de públics diversos amb propostes específiques, no només amb serveis de reemissions.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon:1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 3

Publicitat:4

Venda de programes:2

Sobre el cànon

- “Em sembla que el cànon es percebria negativament per la manca de tradició i una visió de la televisió pública poc extensa sobre el sentit d'un servei públic, però la resistència als canvis no hauria de frenar un model que pot resultar eficaç i que, en tot cas, és complementari a altres fonts de finançament.”

Joan Ferrés Prats

Professor de Comunicació Audiovisual a la Universidad Pompeu Fabra i especialista en comunicació i educació. Doctor en Ciències de la informació i mestre. Guionista y realizador d'audiovisuales educatius.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és una realitat complexa, que varia d'una comunitat autònoma a una altra i a l'estat, i plena de contradiccions.”
- “La televisió pública hauria de ser un servei públic que satisfagui les necessitats culturals i d'entreteniment dels ciutadans i ciutadanes”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Se sol posar l'exemple de la BBC, i jo també el poso, tant pel que fa a la seva realitat actual com a la seva trajectòria. En destacaria la seva programació de qualitat, la capacitat de trobar un equilibri entre qualitat cultural-artística i capacitat d'arribar a una audiència majoritària, la seva potencialitat socialitzadora, la seva gestió empresarial, el seu compromís social la seva autonomia o imparcialitat política, etc. “

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Venda de programes: 2

Sobre el cànon:

- “El cànon pot ser un sistema oportú de finançament, però considero que les societats catalana i espanyola estan molt mal acostumades en aquest sentit i seria impossible acceptar a aquestes alçades aquesta forma de finançament.”
- “Per altra banda, l'eliminació de la publicitat (que ha fet TVE ja fa anys) és justa des d'un punt de vista de greuges amb les televisions privades, però una TV com TV3, que a compleix unes funcions imprescindibles a la societat catalana, no es podria mantenir sense publicitat, de manera que cal assumir aquest "mal menor".”

Miquel Tresserras Majó

Catedràtic d'Història del Pensament i professor de la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals a la Ramon Llull. Autor del llibre "El prodigi de la televisió i altres tecnologies".

Sobre la televisió pública i el servei públic:

-“La televisió pública és un servei social de primer ordre. A Catalunya, indispensable.”

-“La televisió pública hauria de ser capaç d'aconseguir més audiència. I no crec que imitant Tele5 o La Sexta ho aconsegueixi. L'espectador sap valorar la qualitat i els riscos estètic i cultural: rigor informatiu, humor intel·ligent, sèries i els films nacionals i internacionals de nivell, tertúlies que aportin novetats (anàlisi, notícies, etc.). De tota manera, em sembla que encara ara TV3 és la millor de l'Estat, de llarg!”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “M'adhereixo al consens general: La BBC. Independent del poder polític de torn, és gestionada per professionals, compromesos socialment i culturalment amb el Regne Unit i els seus interessos. Té la capacitat d'emetre productes innovadors i de connectar alhora amb el gran públic. Els continguts de la BBC superen sempre un cert nivell de qualitat. No ofenen la intel·ligència de l'espectador.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 1. –

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 2.

Publicitat: 4.

- “Avui la publicitat és necessària. A més a més del benefici econòmic, la publicitat crea i popularitza un tipus de llenguatge que forma part de la cultura contemporània.”

Venda de programes: 3. “Cosa que obliga a fer programes de qualitat.”

Altres (especifiqui quines): Donacions d'empreses i corporacions amb desgravacions d'impostos molt significatives, ja que la televisió pública és un bé cultural (encara que de vegades no ho sembli!): 5

Sobre el cànon:

- “El cànon seria l'ideal (segurament, impossible)”

- “ No conec gaire la societat espanyola. Però la catalana no em sembla massivament disposada a pagar el cànon. Caldria arriscar-se prendre decisions com ara: a/ donar a la televisió un estatut d'independència com ara el de la BBC, b/ fer públic el pressupost anual de la televisió, de manera que cada ciutadà sabés què li costa, i c/ exigir-li tant la qualitat informativa i cultural com la lleialtat als interessos de la societat catalana”

Miquel Spà Moragas

Catedràtic de Teoria de la Comunicació, director de l'Institut de la Comunicació de la UAB i autor del llibre *La televisió pública a l'era digital*.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

—“La televisió pública és un instrument fonamental del sistema de comunicació democràtic a l'era digital.”

—“La televisió pública hauria de ser professional i independent dels governs i de les formes indirectes de control per part dels partits polítics.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Segueix sent la BBC”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: (en el cas català i espanyol 0)

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 5 (entenc 5 com a màxim)

Publicitat: 3

Venda de programes: 1

Altres (especifiqui quines): 0

Sobre el cànon:

- “Crec que el cànon no és aplicable a l'actual sistema audiovisual de l'estat espanyol, donada la complexitat del sistema mixte estatal, autonòmic i local”

Ricardo Carniel Bugs

Doctor en Comunicació i Periodisme, professor de la UAB i autor de les publicacions: *La regulación de la televisión en países mediterráneos: supervisión y fomento del pluralismo político* i *Public Service Broadcasting in the MENA region*.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

—“La televisió pública és molt diferent en cada país i, en general, està marcada per la tradició política i democràtica de cada context.”

—“La televisió pública hauria de ser un servei públic universal i independent dels poders polítics i econòmics, amb la finalitat d’afavorir l’interès general d’una societat.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Aquesta pregunta és difícil de contestar sense definir millor què s’entén per qualitat, aquest concepte és massa ambigu. La qualitat pot ser considerada a partir del nivell d’independència dels mitjans, des dels resultats i opinions de l’audiència, des d’un punt de vista d’innovacions tecnològiques, etc. Si parlem de la qualitat dels continguts d’una TV, hem de tenir en compte si són continguts informatius, entreteniment, producció pròpia de ficció, entrevistes i debats, i d’altres. Així, no m’atreiria a indicar una emissora europea com la de més qualitat. Tradicionalment la BBC britànica ha estat un referent degut a la seva tradició d’independència editorial, amb continguts molt ben valorats per la crítica i per l’audiència, i especialment per la credibilitat periodística que ha construït durant la seva història. Per això, la BBC és un referent com a servei públic a Europa i a tot el món. Però això no vol dir que sigui l’única de qualitat. Altres emissores poden tenir molta qualitat segons l’aspecte o els aspectes que tenim en compte. “

Quines fonts de finançament s’haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d’ingressos d’1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 4

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 1

Publicitat: 3

Venda de programes: 2

Altres (especifiqui quines):

- “En la meua opinió, considero que com d’altres serveis públics, els funcionament dels mitjans públics hauria d’estar assegurat pels recursos públics. Estic d’acord amb sistemes mixtes que permetin alleugerar la càrrega sobre les finances públiques, però qualsevol mitjà públic no hauria de dependre de la publicitat o del cànon per poder funcionar.”

Sobre el cànon:

- “Infeliçment, crec que les societats catalana i espanyola no estan preparades per acceptar el cànon televisiu. Primer perquè tant a Catalunya com a Espanya, els òrgans directius de les emissores estatals romanen altament polititzats. Hi ha importants dèficits d'autonomia i independència. D'aquesta forma, la ciutadania no percep la televisió com un servei públic de tots, la qual cosa impedeix que molta gent accepti pagar més taxes per aquest mitjà. A més, existeix una campanya permanent de desprestigi cap als canals públics, duta a terme per interessos privats. La TV estatal catalana, així com la espanyola, tenen moltes problemes a resoldre, però també tenen alguns aspectes positius, en relació a la innovació o a la qualitat d'alguns continguts. La ciutadania només acceptarà pagar un cànon quan cregui que la televisió ha deixat de ser estatal, al servei dels governs de torn, i es torni realment pública (un servei públic). I quan senti que aquests canals prioritzen la qualitat dels seus continguts per sobre d'altres interessos.”

Josep Maria Carbonell Abelló

Expresident i exconseller del CAC. Autor del llibre “El futuro de la comunicació: Redes, medios y poder”.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

—“La televisió pública és un servei públic de comunicació audiovisual al servei de la societat que actualment està massa controlat pels governs i que no aconsegueix les seves funcions”.

—“La televisió pública hauria de ser un servei públic de comunicació audiovisual al servei de tota la societat, una televisió cívica, sota l'escrutini de la societat”.

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Les millors televisions públiques es troben en el nord d'Europa i a Gran Bretanya. Encara ara la BBC és la televisió de referència.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 1

Subvencions (finançament procedent dels pressupostos públics): 2

Publicitat: 3

Sobre el cànon:

- “Si es canviés el model de governança i els controls governamentals, la societat espanyola/catalana estaria preparada per acceptar el cànon com a sistema de finançament de la televisió pública”

Andrés Hispano

Expert del món de l'audiovisual i professional de la televisió (realitzador de Soy Cámara a RTVE i articulista).

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública es hoy un instrumento de ingeniería política y social que, en su vocación generalista, consigue a menudo no complacer a nadie y cuando lo hace, se dirige particularmente a los segmentos más conformistas y convencionales. Digamos que, buscando complacer a muchos, genera mediocridad. El caso de TVE es sangrante, por casoso e inmovilista, pero TV3, dirigiéndose a un público algo más ‘despierto y cosmopolita’ actúa de modo similar en lo referente a la falta de diversidad representada en sus series y platós. “

- “La televisió pública es, en lo social, político y cultural, un espacio público capital y tendría que ser un reflejo de su diversidad, porque esa es una responsabilidad ineludible de quien gobierna. Pero representar debidamente a una sociedad y sus distintos intereses no basta. Una herramienta tan poderosa, capaz de sembrar opiniones, modas y arquetipos, debe usarse con cierto sentido del riesgo y apostar por reformular constantemente su diseño (formatos, estéticas, narraciones...). No todo tiene que aspirar a gustar a todos. Una cosa es ser inteligible, otra querer hacer atractivo el arte o la economía a quien no le interesa de antemano. Esa fórmula, querer agradar y ser accesible a todos siempre, lo diluye todo, lo hace inocuo, superficial e insípido. La televisión se convierte así en una retahíla de lugares comunes, un espacio repetitivo, controlado y familiar destinado a la célebre ‘señora de Salamanca’, que sigue siendo la meta de muchos programadores: ‘No se emite nada que la ofenda, nada que no alcance a entender’. Algunos de los pocos espacios en que esta regla no se ha respetado, como Arsenal en TV3 o Metrópolis en TVE, constituyen hitos de nuestra historia televisiva. ¿Esto implica que existan espacios con poca audiencia? Por supuesto. Somos una suma de minorías, que nos encontramos en algunas áreas de interés común, como ocurre con algunos deportes o formatos de comedia, pero una televisión pública no puede explorar y explotar tan sólo esas áreas, entre otras cosas, porque contribuye a cimentarlas aún más, a subrayarlas como ‘sustanciales’ cuando no lo son.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Parece un tópico señalar a la televisión pública británica, pero sigue siendo un referente.”

- “Me han interesado sus series clásicas y revolucionarias sobre arte (*Ways of seeing*, *The Shock of the new*), pero en particular me interesan hoy muchos programas de BBC Two y BBC Four, tanto comedias como programas de arte y ficción que siguen

siendo muy valientes, vanguardistas y que, además, no se enquistan en la programación, hay un relevo de ideas y propuestas constante.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 4

Subvencions 1

Publicitat: 3

Venda de programes: 2

Altres (especifiqui quines): coproducciones con otras televisiones públicas, nacionales, autonómicas, internacionales...y coproducciones con instituciones públicas y privadas.

Sobre el cànon i la televisió pública:

- “La gente ya paga la televisión pública, no entendería financiarla aún más con otras imposiciones, a pesar de que muchos ven televisión pagando en plataformas que son difíciles de evitar...porque te llegan como un paquete con internet y el teléfono fijo.. “

- “La televisión pública debe encontrar su espacio en la credibilidad y la calidad, pero explorando modelos de producción de coste moderado. Su meta no es competir a cualquier precio por la audiencia. No tiene sentido pagar millonadas por la emisión de partidos de fútbol ni por presentadores famosos o series de humor y ficción que después no vende en ninguna parte. El despilfarro que conocemos en las televisiones públicas tiene sus días contados. Cualquiera que conozca las condiciones en que se trabaja, y la cantidad de gente que ha vivido en los pasillos de TVE sin trabajar siquiera, se escandalizaría. No es muy distinto en TV3, y la endogamia que reina en ella, donde apenas trabajan un puñado de rostros y productoras.”

-“Hay que olvidarse de que la dignidad viene representada por el lujo. Vale por los programas de televisión como por la Casa Real. Nos hemos acostumbrado a costear muchos lujos ajenos que, en nombre de la excelencia, la competencia y todo eso, nos ha explotado sin vergüenza, como si no hubiera otras manera de trabajar y representarnos sin tanto despilfarro.”

Carme Figueras i Siñol

Polítologa i Consellera del CAC.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és necessària. Cal garantir una televisió de qualitat en els seus continguts (informació, entreteniment i educació-formació). El compliment d’aquesta qualitat, al servei de la ciutadania, es dona en major o menor mesura en les televisions públiques existents a Europa.”

- “La televisió pública hauria de ser el referent de la garantia per a la ciutadania del dret a rebre una informació i uns continguts de qualitat, que fomentin l’educació, la cohesió social, la participació social”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “La BBC és un referent de televisió pública a Europa. Està despuntant també la YLE de Finlàndia com a model públic. Les televisions públiques europees estan a la UER (Unió Europea de Ràdio-Televisió), que és un bon espai de reflexió i d’intercanvi de coneixement.”

Quines fonts de finançament s’haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d’ingressos d’1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

Cànon: 5

Subvencions: 1

Publicitat: 2

Venda de programes: 3

Sobre el cànon:

-“Jo considero que el finançament a través del cànon pot provocar dificultats d’accés i per tant d’igualtat d’oportunitats al coneixement. Considero millor la regulació dels continguts per a garantir els drets dels ciutadans, en base a unes llicències per l’ús de l’espai radioelèctric.

Salvador Alsius Clavera

Periodista i vicepresident del CAC.

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un mitjà d’informació, formació i entreteniment que actualment encara és un ens imprescindible al nostre país ateses les condicions precàries en què la cultura i la llengua catalanes s’han pogut desenvolupar.”

-“La televisió pública hauria de ser un mitjà d’informació, formació i entreteniment que actualment encara ens és imprescindible al nostre país ateses les condicions precàries en què la cultura i la llengua catalanes s’han pogut desenvolupar.”

- “Ara bé, això no vol dir que jo consideri ni eterna ni inamovible aquesta necessitat de la televisió pública. Als Estats Units la televisió pública, encara que existeix, és residual, i no per això la societat americana té un dèficit de qualitat informativa ni formativa. En el cas dels mitjans impresos, mai no se’ns acudiria reivindicar uns diaris de titularitat pública (al contrari, allà on existeixen o han existit és en règims de caràcter totalitari, com a Cuba, a l’antiga Unió Soviètica o a l’Espanya franquista).”

- “Per què encara considerem en canvi important l’existència de mitjans audiovisuals públics? Jo crec que hi ha dos motius. Un, d’històric, que és el per que va tenir la BBC en el desenvolupament del model europeu de sistema de radiodifusió i de televisió. Un model que després ha estat mixtificat amb l’extensió de les cadenes privades a diversos països (a Espanya, l’any 89). El segon motiu és la necessitat que (com deia, “encara”) hi ha de garantir una informació i una formació de qualitat en uns mitjans tan poderosos.”

-
- “Ara bé, això potser decaurà en el futur. De fet, ja està decaient per causa dels costos que suposa la producció televisiva i per la diversificació de les formes de consum dels productes audiovisuals més enllà del “broadcast” convencional (noves plataformes, segones pantalles, etc.). Per això jo penso que el que s’ha de reivindicar amb major força, més que l’existència mateixa de mitjans públics, és la defensa del concepte de servei públic. I hauríem de tenir una legislació que obligués les empreses privades a prestar també servei públic si volen aconseguir o mantenir les concessions. En el cas de Catalunya el servei públic hauria d’incloure també la preservació de la llengua catalana.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “La referència clàssica, sempre obligada (però perquè realment és així) és la BBC. Són molts anys de cultura televisiva exemplar.

Però ara també hi ha noves referències molt interessants. Especialment la televisió pública danesa, que està aconseguint una alta competitivitat amb la producció de sèries de ficció de gran qualitat que han aconseguit l’atenció mundial.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

1. Subvencions
2. Cànon
3. Venda de programes
4. Publicitat

Sobre el cànon:

- "Actualment és cert que costaria molt l'acceptació d'un nou impost per aquest concepte, més encara quan en alguns països on estava perfectament consolidat (com és el cas de Gran Bretanya) hi comença a haver resistències dels usuaris."

David Pérez Ibáñez

Membre de la Comissió sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (PSC).

Sobre la televisió pública i el servei públic:

- “La televisió pública és un servei públic que té la finalitat d'aportar informació, entreteniment i formació de qualitat, i és finançada pel propi estat.”
- “La televisió pública hauria de ser un mitjà de comunicació de qualitat, que tingués la finalitat d'informar, entretenir i formar al país de forma neutral, plural i independent promovent la llibertat d'expressió com a dret fonamental de tot ciutadà. També hauria de tenir una autonomia financera que li permeti no dependre de cap govern i cap ens arbitrari.”

Quina o quines són les televisions públiques de més qualitat a Europa?

- “Partim que entenem com a qualitat aquella televisió caracteritzada per la neutralitat, el pluralisme i la ponderació de veus diferents representades en la seva programació i amb un model de finançament transparent i eficient.”
- “Considero que el model amb més qualitat és el model britànic de la BBC. La clau de seu èxit han estat els seus professionals que preparen una programació variada aconseguint fer televisió per la majoria però sempre pensant en les minories existents en la societat, la seva independència cap al govern i la seva estabilitat financera.”

Quines fonts de finançament s'haurien de prioritzar per tenir una televisió pública independent i de qualitat? (Ordre jeràrquic de les fonts d'ingressos d'1 (major aportació) a 5 (menor aportació))

1. Subvenciones: Finançament públic a partir de contracte-programes.
2. Publicitat
3. Venda de programes
4. Cànon

Sobre el cànon:

- “Considero que no en base a tres arguments:
- En primer terme, el cànon és un model vàlid però el nostre (Espanya i Catalunya) és un altre. Canviar d'un model a l'altre no seria la solució més adequada, ja que aquesta transició tindria uns costos de transició elevats. Aquests costos de transició han de beneficiar directament a la societat per considerar-los realment eficaços.

- En segon terme, la solució no és un model concret o un altre, sinó que aporti una suficiència financera a la Televisió pública. Per tant, defensem un model de contracte-programa que proporcioni estabilitat econòmica, seguretat professional, independència i periodisme de qualitat durant un període suficientment llarg, entre quatre i sis anys.
- En tercer terme, des d'una perspectiva progressista, crec que la Televisió pública és un servei públic que s'ha de finançar amb una fiscalitat també progressista. En aquest aspecte, el cànon planteja problemes d'equitat, ja que tots els ciutadans haurien de pagar un impost fix, sense tenir en compte el seu nivell d'ingressos.”

Annex 3. Opinions de destacats comunicadors catalans sobre la televisió pública, recollides dels mitjans de comunicació

Mònica Terribas: Periodista, professora de la UPF i exdirectora de TV3.

Declaracions a una entrevista al PuntAvui l'any 2009:

Sobre la política a la televisió pública:

- “Crec que s'ha de restablir la confiança dels polítics en els periodistes i dels periodistes en els polítics, en distanciar aquesta relació, i confiar en la feina que fa cadascú.”

- “Hi ha pressions perquè l'espai de comunicació públic és finit i tothom hi vol aparèixer, siguin partits, sindicats o qualsevol empresa. Les pressions no són el problema. El problema és si les assumeixes. Si tu fas un programa de ràdio i et truca una persona que considera que ja li toca tornar a sortir-hi i decideixes entrevistar-lo, estàs assumint la pressió. Però la pressió en si no és el mal. El mal és que com a periodistes assumeixis aquesta pressió.”

Sobre les fonts de finançament de la televisió pública:

- “No crec que la solució del model audiovisual públic espanyol sigui treure-li la publicitat. Crec que el servei públic a Espanya estava molt mal regulat. És a dir, les llicències de la televisió privada responen a una llei que determina que les televisions privades responen a un servei públic que mai se'ls ha exigint, i per tant se les ha deixades volar dins del mercat sense cap tipus de regulació, sense cap tipus de control i, a més, renovant les llicències i incomplint alguns paràmetres fonamentals com pot ser el respecte a les franges protegides. Aleshores, la solució no és dir-li al servei públic que, de cop, només es dediqui a fer política i que no faci esport, que no faci cinema, i que a sobre no tingui anuncis. Crec que la clau està en tenir un sistema audiovisual equilibrat on realment el servei públic també en sigui i on l'explotació de les llicències privades, d'alguna manera vetllades per un organisme, que es crearà amb la nova llei, respongui realment als objectius mínims de respecte a la comunicació audiovisual. Però tampoc crec que la publicitat vagi a parar a les televisions privades i no crec que es resolgui traient la publicitat.”

Ferran Monegal: periodista, presentador de televisió i crític important i reconegut de televisió.

Declaracions a una entrevista el 2010 al blog de Sergio Uceda Herrera (periodista llicenciat a la UPF):

Sobre la televisió pública:

- “La funció de la televisió pública és Informar. Amb la màxima fiabilitat possible. I entretenir, passar una estona. Hi ha un índex invariable: quan hi ha una gran catàstrofe, l'audiència normalment per seguir això se'n va a la televisió pública.”

- “Una televisió ha d’aconseguir no dependre d’un govern. Això s’ha vist molt clar darrerament amb el cas de Grècia. L’altre dia, la corresponsal a Espanya de la televisió pública grega, Dora Macri, va dir una cosa molt sensata. Opinava que un govern no pot tancar una televisió pública perquè la televisió no és del govern. És de la gent. No és del govern. En tot cas hauria de ser el Parlament grec, és a dir els representants del poble grec, qui decidissin tancar la televisió pública. Això no ho pot decidir un govern. Per què tanca la televisió el govern grec? Perquè, com els governs de tots els països, quan ha arribat al poder s’ha cregut que la televisió pública és seva.”

- “La televisió ha subvertit la premsa sensacionalista. L’ha subvertit, superat i rebregat bastant. Sobretot des de l’arribada de les privades i especialment amb l’arribada de la manera de fer televisió dels italians, Berlusconi.”

- “Les televisions privades que segueixin el seu camí. Jo el que dic és que no es pot afeblir el concepte de televisió pública i s’està afeblint. Però les privades, que la gent es diverteixi com vulgui, però que sàpiga ben bé el que està veient i que tingui alternatives potents. Si vol veure un informatiu tipus impacte, que posi el Piqueras. Però si vol veure un informatiu seriós, per això és necessita una televisió pública. Les privades ja veiem que no van per aquí, van només al succés. “

- “Hi ha d’haver un equilibri en la programació de la televisió pública. Tu has de sapiguer fer per un costat un “¡Mira quién baila!” i per l’altra enviar el Vicente Romero a Biafra. Naturalment, la televisió pública ha de fer entreteniment. Però això que està amb un índexs d’audiència extraordinaris és una bombolleta.”

- “La tendència d’una televisió pública és a ser colonitzada pel govern de torn que mana. I llavors es pot traduir alguna vegada en alguna informació que sigui una mica esbiaixada. Però en general, la informació que dona una tele com TV3 o TVE és infinitament de major qualitat que la que estan donant les privades, des de el punt de vista periodístic informatiu. Déu n’hi do la pluralitat que hi ha a TVE i TV3.”

Sobre les fonts de finançament de la televisió pública:

- “La televisió pública hauria de ser un servei públic estructurat, amb uns ingressos econòmics clars i transparents. S’hauria d’anar cap a la via del cànon. El que passa és que avui en dia parlar d’un cànon en una societat, com l’actual, empobrida i on s’està desnonant a la gent, pot semblar que es tracti d’una reflexió maquiavèlica. S’hauria hagut d’introduir un cànon en època de bonança econòmica i que la gent pagués, com un tribut més, per tenir una estructura televisiva. Llavors s’hauria pogut exigir a la televisió pública una equanimitat i que fos un lloc on s’emetessin també programes que no són rentables per la televisió privada.”

-“El problema és quan de temps podrà TVE mantenir una programació de qualitat sense tenir ni anuncis ni cànon. El sistema del cànon, que es fa a altres països, era una altra alternativa que es podia haver posat en marxa, però no s’ha fet. És a dir, que

el consumidor que vol consumir televisió pública, doncs la paga. De la mateixa que quan fas un viatge amb la RENFE, que és un servei públic, també pagues.”

- “A no ser que es vagi al model nord-americà, on la televisió pública és pràcticament inexistent. Llavors ens trobarem que el dret a la informació es quedarà reduït al dret a la informació sobre Belén Esteban.”

- “El ciutadà no té cap responsabilitat. Mira la tele com obre la finestra. El ciutadà quan arriba a casa amb els problemes que té cada dia per poder tirar la família endavant, per poder continuar en el lloc de treball que té...No li demanis heroïcitats de dir “no, és que ara em vull conscienciar”. No, ell obre la tele com quan mirés per la finestra i veus un Rottweiler que està cagant a la vorera.”

Josep Cuní: periodista i presentador de ràdio i televisió. Ha treballat a TV3 i actualment treballa a 8tv.

Declaracions a una entrevista al magazín del Penedès “El Cargol”:

Sobre la competència deslleial de la televisió pública:

-“Una cadena privada ho té molt difícil davant d’una pública molt potent, amb molt de diner públic al darrere i amb més publicitat”, i segons ell, això constitueix “una certa competència deslleial” de TV3 respecte les altres televisions.

-“Cita a Jefferson: Puede haber información sin democracia, ¡pero no habrá democracia sin información!”.

Cuní es queixa que “l’àmbit públic en el nostre cas té un excés de preponderància, perquè intimida el privat i fa que no gosi ni posar-s’hi”, però s’oblida de les sucoses subvencions del Govern a les diferents línies de negoci del Grup Godó”

Joaquim Maria Puyal: periodista, un dels més prestigiosos del país gràcies als seus treballs en la televisió i la ràdio.

Declaracions fetes en una entrevista a l’“Ara” l’any 2013:

Sobre la televisió pública:

-“Jo crec que el component de servei és exigible no només a la televisió pública, també a la privada. Però evidentment jo estic molt equivocat, perquè els que fan les lleis no pensen això, canvien les lleis, el mercat mana absolutament... i visions com la meva estan absolutament passades de moda”.

- “La televisió com a servei públic no existeix, el ciutadà no li exigeix res, l’hem convençut que no ho pot fer”.

- "Els negociants de la televisió privada volen destruir la televisió pública", Els mitjans privats han aconseguit, segons el comunicador, "que la gent es pensi que la televisió pública ha de ser avorrida i que la privada és un tot s'hi val".
- "Les persones que orienten l'opinió pública han instal·lat en l'opinió general que la televisió privada pot fer el que vulgui i la pública no
- "És intolerable mentir. Tu no pots mentir per televisió. Hi hauria d'haver un sistema organitzat de manera que es castigues la mentida. Sempre s'ha mentit, el que passa és que la mentida a la televisió és molt més ben tolerada que la mentida a la parella".
- "La CCMA hauria de trobar una solució equidistant entre preservar la potència dels mitjans i preservar els drets dels treballadors, potser amb alguna forma imaginativa que s'hauria d'acabar d'explorar. I sobretot no perdre la capacitat de lideratge, perquè un país sense televisió és més difícil que pugui mantenir-se, existir, continuar, que un país sense escola".

Sergi Pàmies: articulista de La Vanguardia traductor i crític de televisió.

En un article de "La Vanguardia" l'any 2009 diu:

Sobre la televisió pública:

- "Un model consolidat de televisió pública ha de tenir finalitats pedagògiques i humanitàries."
- "Un medio privado sólo responde ante sus accionistas. En los públicos, los accionistas somos todos".
- "La televisió és la cosa més democràtica del món. Si no t'agrada, hi ha una cosa negra anomenada comandament a distància, el prems i la televisió s'apaga. En lloc d'indignar-te o d'escriure cartes als diaris, apagues i te'n vas a dormir."
- "Hi ha programes amb grans audiències que ningú presumeix públicament d'haver-los vist."
- "Que un programa tingui molta audiència només vol dir que agrada. I si agrada, la cadena té ingressos de publicitat, guanya diners i el programa continua. És a dir: és un negoci. I això permet que hi hagi una continuïtat en la indústria. No oblidem que l'objectiu de la televisió és precisament aquest: entretenir i no deixar cap rastre."
- "La televisió és un electrodomèstic. I serveix per entretenir-se quan t'avorreixes."

Rafael Jorba: considerat un dels periodistes més acreditats del país, ha estat redactor d'opinió, cap d'informatius de TVE-Catalunya, col·laborador habitual de TV3 i membre del CAC.

Segons la seva opinió:

- "TVE como televisión pública de toda España, debería reflejar mejor la diversidad de culturas, identidades y sentimientos del conjunto de los ciudadanos, incluidos los que no se sienten españoles".

- "Els periodistes, com tota persona, som subjectes; no objectes. Tenim idees, creences; hem nascut en un lloc i no en un altre... La informació, per tant, no pot ser objectiva, però ha de ser sempre plural."

Jorba és molt crític amb el model de televisió pública actual que fomenta el populisme. Ell defensa el bilingüisme.

Francesc Escribano: periodista, escriptor i professor a la UAB va ser director de la Televisió de Catalunya del 2004 al 2008.

Sobre la televisió pública:

- "La tele és un reflex de nosaltres mateixos. I a la tele hi ha el millor i el pitjor de nosaltres mateixos. Hi ha coses fantàstiques i hi ha coses horribles. Tota aquesta gent que critica la televisió, en el fons el que fa és criticar-nos a nosaltres mateixos, criticar com és la nostra societat."

- "No manen les audiències. Manen les xifres, els anunciants, els diners. L'audiència no mana. Si volguéssim que manés l'audiència el que fariem seria preguntar als espectadors quin és el programa que més els ha agradat. I en el que es fixen els diners és en quin ha estat el programa més vist; no pas quin ha estat el millor, els que més han agradat. Per tant, no manen les audiències; manen els diners i els interessos creats al darrere de cadascuna de les cadenes."

- "TV3 és l'única cadena que té el compromís i fa una aposta per la llengua. I per això ha de combinar la qualitat amb la quantitat. S'ha d'entendre."

Annex 4. Posicionament dels grups polítics espanyols sobre el finançament de la televisió pública

PP (Partido Popular): Partit polític espanyol de la dreta conservadora liberal.

“Mariano Rajoy aboga por una RTVE independiente “a lo BBC”.

Mariano Rajoy diu que els partits polítics haurien de posar-se d'acord per aconseguir una RTVE independent finançada a l'estil BBC. Mariano Rajoy ho va dir el juny de 2016, en una entrevista a RNE, malgrat ser el representant del partit polític que, segons els seus opositors, ha posat més traves a la regeneració i despolitització de l'ens públic.

- “Crec que hi ha un tema en el qual sí hauríem de posar-nos d'acord els principals partits d'Espanya que és que puguem tenir una televisió pública independent finançada i que no sigui objecte de disputes, com pot ser la BBC a Regne Unit.”

Tot i la capacitat per remodelar el sistema de finançament a RTVE, aprofitant, per exemple, com la BBC (que tant es posa d'exemple), el cànon per finançar la televisió, el cert és que mai s'ha aplicat. Segurament per por a que la societat espanyola no entengui la implantació d'aquest model per la manca de tradició.

PSOE (Partit Socialista Obrer Espanyol) : Partit polític progressista, socialdemocràta, federalista, europeista amb posició política Centreesquerra.

El PSOE creu que la televisió pública "tiene que tener audiencia y defiende un sistema de financiación en el que el 50 de los ingresos sean públicos y el otro 50 por ciento de "tasas sobre el espacio radioeléctrico". Proponen "derogar la Ley Mordaza y volver al modelo anterior de TVE".

PODEMOS (Partit polític espanyol d'esquerres): “Podemos aboga por un modelo 'BBC' para RTVE”

En una reunió titulada 'Política y Medios Audiovisuales' el juny de 2016:

Podemos va proposar un model de televisió pública d'agències independents com el de la BBC britànica, sense que els Consells d'Administració siguin triats pel polítics perquè aquests "fiquen la manaza en els informatius i en el dret a la informació de la gent". Podemos recorda que la Constitució fixa la participació de la societat en els mitjans de comunicació social dependents de l'Estat, "respectant el pluralisme social, polític, cultural i lingüístic d'Espanya", i assenyala que "les denúncies d'incompliment es multipliquen". Podemos planteja diversos mecanismes "per a l'administració democràtica i plural" de la corporació. Entre altres mesures vol que cada grup parlamentari pugui designar a un sol representant en el Consell d'Administració i que la representació directa dels grups polítics no superi mai el 49% de la totalitat del Consell en la composició actual del Consell d'Administració, els seus nou membres procedeixen dels grups polítics. Hi ha sis membres nomenats a proposta del Partit Popular -inclòs el president-, un altre a proposta de de el PSOE, un altre a proposta d'IU i un altre a proposta de CiU.

Podemos assenyala que "el model organitzatiu de RTVE no ha estat actualitzat en les últimes dècades, perllongant-se un model obsolet que no està a l'altura dels estàndards europeus i no respon als reptes actuals". En opinió de Podemos, "l'absència d'un sistema d'equilibris i contrapesos en l'organigrama de la corporació que garanteixi la independència de l'ens i la prevalença del criteri professional ha permès que les ingerències polítiques i l'opacitat en la despesa es converteixin en pràctica habitual com vénen denunciant diverses institucions i els propis treballadors des de fa molts anys".

CIUTADANS: Partit polític autodefinit com a socialdemòcrata, liberal progressista, i nacionalista.

"Rivera insiste en financiar RTVE con un canon porque "la calidad cuesta dinero""

En una entrevista a la Ràdio Cacional Espanyola al líder del partit el 23-06-2016, Albert Rivera, defensa el cànon i posa d'exemple de televisió a seguir la BBC:

Rivera comparteix amb altres candidats electorals la seva inclinació pel model de la BBC i diu:

"La televisió espanyola no és dels partits és dels ciutadans i per obtenir els recursos necessaris considera que la via no és que torni la publicitat a la TVE sinó que creu que la via de finançament hauria de ser el cànon que pagarien els espanyol" ja que pensa que "qui vol tenir televisió de qualitat ha de saber quant costa ja que, la qualitat costa diners". I explica que "això en altres països com Regne Unit o Itàlia ha funcionat: un cànon que permeti sostenir una televisió de qualitat".

